

காந்தியை

கலை இலக்கிய இதழ்

புரட்டாசி - 2020

காஞ்சிவரை

கலை இலக்கிய இதழ்

புரட்டாதி - 2020

ஆசிரியர் : சோபா
வடிவமைப்பு : நெகிழன், 7904748374
படைப்புகள்
அனுப்ப : R.Mahendran,
34 Redriffe Road, Plaistow,
London, e13 0JX, UK
மின்னஞ்சல் : Mullaiamuthan16@gmail.com
நன்றி : இணையம்

படைப்புக்களின் கருத்துக்களுக்கு
படைப்பாளர்களே பொறுப்பு.

வணக்கம்,

புரட்டாதி இதழுடன் சந்திக்கிறோம்.

மொழிபெயர்ப்புச் சிறப்பிதழுக்கு படைப்புக்கள் தந்து சிறப்பித்தவர்களுக்கு மீளவும் நன்றி. தொடர்ந்துவரும் இதழ்களில் மொழிபெயர்ப்புப் படைப்புக்களையும் இணைக்கவேண்டும் என்பதே விருப்பம். சிறிலங்காவின் அரசியல்களம் தேர்தல் மூலம் மாற்றியமைக்கப்பட்டுள்ளது. தமிழர்களின் எதிர்காலம் மீளவும் கேள்விக்குறியாக்கியே விடிந்திருக்கிறது.

யாரிடம் நோவது?

உலகில் ஏற்பட்டுள்ள அசாதாரண சூழலில் மாற்றங்கள் ஏதுமில்லை.

கண்ணீருடனும், கவலைகளுடனும், கனவுகளுடனும் வாழும் மக்களின் பெருந்துன்பங்கள் தொடரவே செய்கின்றன. பிரார்த்தனையைத் தவிர வேறொன்றும் செய்துவிடமுடியாமல் நம்பிக்கைகளற்ற பொழுதுகளையே மக்கள் நாளாந்தம் சந்தித்துவருகின்றனர்.

நூல்களின் பிரதிகளை அனுப்பும் பட்சத்தில் அறிமுககுறிப்புக்களுக்கான பக்கத்தைத் தரலாம். நூல்கள்/சஞ்சிகைகான அறிமுகங்களை பரஸ்பர ஒத்துழைப்புடன் பகிர்ந்தால் நிச்சயம் ஆரோக்கியமான சூழலை உருவாக்கலாம் என்பது நமது நம்பிக்கை.

மீளவும் முயல்வோம்.

மார்கழி இதழ் சிறுகதைகளின் சிறப்பிதழுக்குவோமே.

நம்பிகையுடன்,

சோபா

துளிப்பாக்கள்

பெ. விஜயலட்சுமி

எசப்பாட்டு

பாடுகிறது பறவை

காற்றின் அலைவரிசைக்கு

■

மனதிற்குள் வேண்டுகல்

சத்தமாய் வெடிக்கிறது

சிதறு தேங்காய்

■

மனதில் ஓவியம் தீட்டி

காட்சிப்படுத்தி விடுகிறது

வாசிக்கும் கவிதைகள்

■

காதலர்கள் தேனீர் சுவைக்க

நாணத்தால் தலைசாய்ந்தது

மேசையிலிருந்த பூச்செடி

■

பாகன் இல்லாதபோதும்

கட்டுப்படுகிறது யானை

காலடியில் அங்குசம்

வானமுடன் கூரையும்

மெல்ல நகர்கிறது

தாலாட்டும் படகு வீடுகள்

■

காற்று தாலாட்ட

ஆனந்தமாய் தூளி ஆடுகின்றன

தூக்கணாங்குருவிகூடுகள்

■

கண்ணாம்பூச்சி ஆடுகிறது

ஒளிக்கீற்றுசுளுடன்

இலைகள்

■

செதுக்க செதுக்க

இதமளித்தது சிலைகளுக்கு

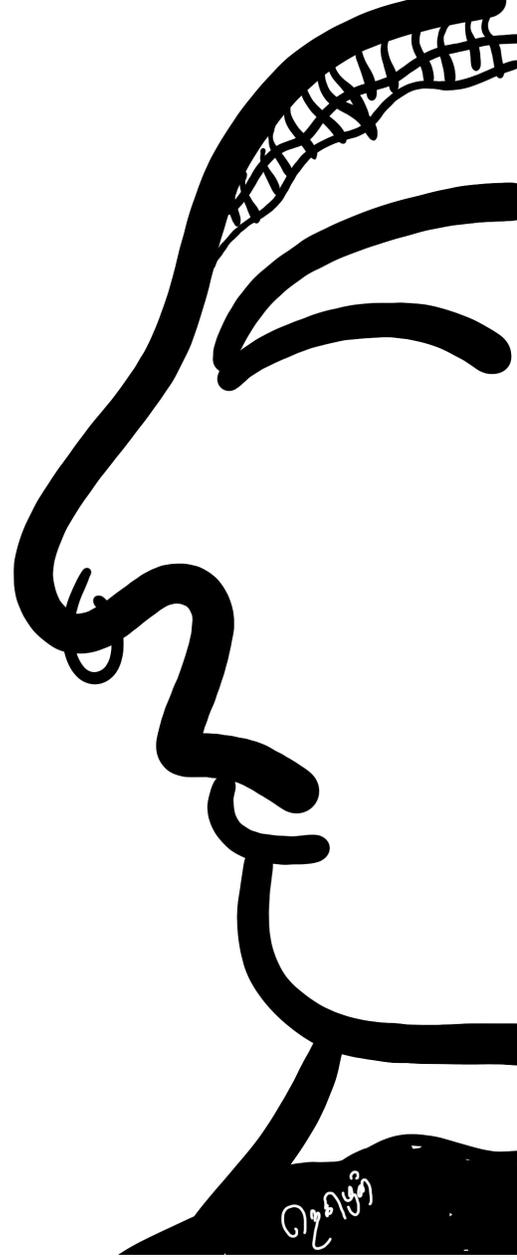
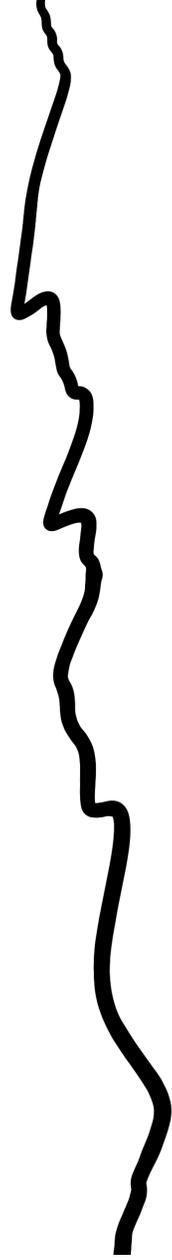
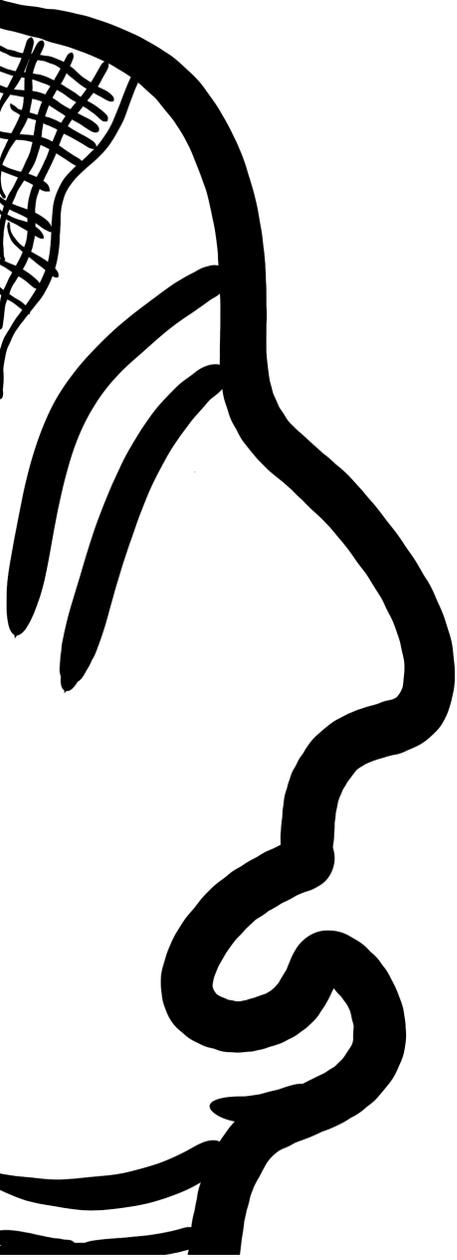
சிலை வடிக்கும் சிறுவன்

பின்னிரவு கனவு..!

கி. எல்லாளன்

அந்தரத்தில் அரங்கேற்றம் தத்திதாவி மூச்சுமுட்ட
வேட்டையாடி ஓய்ந்தன
கழனியற்ற நிலத்தில் நுணலும் அரவும்
தோல்சுறுங்கி பொழிவிழந்து ஓட்டிய வயிறோடு
உறவாடி நகைத்தது
வாலமாய் பிளந்துபோன களர்நிலம்
கல்பரப்பி விளையாடி கால்சட்டை காவலிருக்க
ஓட்டமும் நடையுமாய்
ஓய்ந்துபோனது மாரிபொய்த்த மாமடு
சந்தையில் வாங்கிய சதங்கை சாய்ந்தாடியது
ஏர்பூட்டா பகடுகளின் ஏக்கமாய் கசாப்புகடையில்
துருப்பிடிச்சு தேய்ந்தது போத்தற்ற வண்டியின்
கடையாணி விரக்தியில்
கட்டைவண்டி தற்கொலை விறகுக்கடையில்
சாலையின் இருபக்கமும் சல்லாபித்து நின்றதற்காக
நிறைவேற்றப்பட்ட கழுவேற்றலின் நீதிவேண்டி
வெப்பசலனமாய் வெட்டியெறியப்பட்ட மரத்தின்
எச்சங்கள்
அரைகுறை ஆடைகளையும் களைத்தெறிந்து
ஆசுவாசப்படுத்தின மழையை தருவித்து மின்னலின்
இச்சையை மேகக்கூட்டம்
கட்டிபுரண்டு கலவின
ஒருவருக்கொருவர் சலித்தவரில்லை
சாகச பயணத்தில் நாவறட்சியின் வேட்கைக்கு
மழைவடிகால்
கருத்தரித்த சுவடுகளின்றி முட்டிமோதி பிரசவித்தன
காலுக்கடியில் வகுந்தெடுத்த வரப்புகளின்
பிய்த்தெறியப்பட்ட களைகள்
நாகரிக தீ நாவுகளின் பசிக்கு இரையாதல் அறியாது
சபித்தபடி உறங்கிப்போனவன் பின்னிரவு கனவில்
விவசாயம் செழித்தது..!

● சிறுகதை

கடைசி அடையாளம்

ப.தனஞ்செயன்

அன்று வழக்கத்திற்கு மாறாக நகரம் பெரும் அமைதியாய் இருந்தது. பரத் தன் அப்பார்ட்மண்டிற்கு விரைந்து கதவின் பெல்லை அழுத்தினான்,மாயா கதவைத் திறந்து புன்னகைத்தாள்.

பயணக்களைப்பாக வந்தவனுக்குக் கொஞ்சம் தேநீர் கலந்து தந்தாள்,கூடவே தன் கைகளைத் தூக்கிச் சோம்பல் முறித்தாள்,பரத்தின் கவனம் சட்டெனப் முன் பகுதியில் பாய்ந்தது,யும்..முதல்ல ௨..அப்புறம்தான்யு..லேசாகப் புன்னகைத்தாள் மாயா.

இரவின் பிடி நள்ளிரவு 12 மணியைத் தொட்டது,புராஜக்ட் இறுதிப்பணிகள் என்பதால் ஒரு வாரம் முழுவதும் நேரம் குறித்து வீட்டிற்கு வர முடியவில்லை அவனால்.

“ஏன் ஒரு மாதிரியாக வாடியுள்ளது உன் முகம்..”

“ஆபிஸ்ஸில் ஏதாவது பிரச்சனையா”?

இல்லை என்று சொல்லிக்கொண்டே உடைகளைத் தளர்த்தினான்.

“அந்தப் பிராஜக்ட் பீஸ் ஏதாவது உன்னைச் சொன்னானா”?

இல்லை மாயா,வசதியான கைலிக்குள் மாறிவிட்டு அவள் அருகில் அமர்ந்தான்.

இல்லை உடம்பிற்கு ஏதாவது செய்யுதாடா?.. என்று கேள்விகளை அடுக்கினாள்.

அருகில் சென்று லேசான முத்தம்,அந்த அரை விளக்கொளியில் அனுபவிக்க வேண்டிய முத்தம்தான்.

“இல்லை மாயா.. வீட்டிலிருந்து போன் கால் வந்தது” என்றான்.

மாயாவிற்கு ஒரு மாதிரியான கலக்கம் தொற்றிக்கொண்டது.

புன்னகை மறைந்தது.

அப்பாவிற்கு உடல் கொஞ்சம் முடியவில்லையாம் மாயா.நான் வரவேண்டிய அவசியம் இல்லையாம்,கடமைக்குச் சொல்கிறேன் என்று பெரிய அக்கா வனிதா போன் செய்தாள்.

“ஏன்டா பரத் எவ்வளவு நாட்கள் ஆச்சி..நீ இங்க இருந்து போயி”,”ஏதாவது ஒரு போன் கால் உண்டா? டா..

“அப்பா எப்படி இருக்கிறார்,என்ன ஆச்சி என்று கொஞ்சம் கூட உனக்கு அக்கறையில்லையாடா,அவர்தான் உன் மேல் கோபமாக இருந்தாரென்றால் உனக்கு எங்கடா போச்சு அறிவு” என்றாள்.

“நாளைக்கு ஏதாவது ஒன்னுனா சொல்லாமல் செய்து விட்டார்களே என்று நீ சொல்லக்கூடாது பார்,அதற்காகத்தான் உன் கிட்ட சொல்லிட்டேன்,நீ அந்த அசிங்கத்தோடு மட்டும் இங்க வரவே வராத”

“அப்படி வரனும்னு தோனுச்சுனா நீ மட்டும் தனியா வாடா..”

என்று போனை வைத்தாள்.

எது அசிங்கம்,இவரும் ஒரு பெண்தானே எனக் கோபப்பட்டான் பரத்.

மாயாவைக் காதலித்து திருமணம் செய்து கொண்டு ஒரு வருடம் ஆகிவிட்டது,இருவரும் ஒரே அலுவலகம்,ஒரே இடத்தில் வேலை.

யாருக்கும் சொல்லாமலேயே மாயாவைப் பதிவுத்திருமணம் செய்து கொண்டான், முதன்முதலில் இந்தத்தகவலை பரத் தன் அப்பாவிடம் சொன்னபோது, வேணாம்பா, அவ சாதி நமக்குச் சரிப்பட்டு வராது, பேசாமா விட்டுட்டு வந்துவிடு என்று சொன்னார். எப்படிப்பா அவளும் பெண்தானப்பா. என்னை நம்பி வந்தவள், நான் அப்படியெல்லாம் விட்டுவிட முடியாதுப்பா என்றான்.

அப்பாவின் கோபம், அம்மா,

அக்கா என்று அனைவரும் சேர்ந்துகொண்டு காதில் சகிக்க முடியாத சொற்களால் பரத்தை பதம் பார்த்தார்கள், சாதிக்குக் கூட இவ்வளவு விளக்கங்களையும் அவச்சொற்களையும் கட்டமைத்து வைத்துள்ளதைக்கண்டு கோபப்பட்டுக் கிளம்பியவன், கிராமத்தின் பக்கம் ஓராண்டுகளாக தன் கால் தடம் கூட பதிக்க விரும்பாமல் சென்னையிலேயே இருந்துவிட்டான்.

மாயாவின் வீட்டில் சில நாட்கள் சங்கடங்கள் இருந்தாலும், அவர்கள் பரத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு பரத்தின் சொந்த ஊரைப்பற்றியோ, சாதியைப்பற்றியோ அக்கறை இல்லை. இருவரும் நல்ல மனிதர்களாக வாழ்ந்தால் போதும் என்று முழு சுதந்திரம் தந்தார்கள். மாயா வீட்டுக் கலாச்சாரமும் உபசரிப்பும் மிகவும் பிடித்துப்போயிருந்தது, இருந்தாலும் தன்னுடைய பணி அழுத்தம் காரணமாக மாமியார் வீட்டிற்குக் கூட இந்த ஒரு வருடத்தில் இரண்டு முறை தான் சென்றிருப்பான்.

தனக்கு வந்த போன்கால் குறித்த சிந்தனையின் ஆழத்தில் மாயாவோடு சேர்ந்து உறிந்து குடித்தான்.. தேநீர் சற்று சூடாகவே இருந்தது. மெல்ல கப் அன் சாசரை கீழே வைத்தான்.

மாயா நகரகாலச்சாரத்தில் தன் வாழ்வை அனுபவித்தவள். அழகான நீளமான தலைமுடி, அற்புதமான பாடிலாங்வேஜ், அழகானப்பொறுமை, அடிக்கடி சொல்லும் டியர் போன்ற வார்த்தைகளில் தோன்றும் அன்பின் பரிணாமத்தில் ஒளியாக மாறிப்போவதுண்டு, தினமும் அதில் எரிவது பரத்திற்கு மிகவும் பிடிக்கும், இவ்வளவு அழகாக இருந்தவளின் அழகை அந்த சாதி பிடுங்கிக் கொண்டது, அது அவள் சான்றிதழைக் காட்டும்பொழுதும், அதை வெளிப்படுத்த அவசியம் வரும்பொழுது மட்டும் நடந்தது.

புதுவையின் நகரப்பகுதியிலிருந்து சற்று தள்ளியிருந்தது அவள் வீடு, எப்பொழுதும் அதிகாலை அவர்கள் பேருந்து பயணத்தில் தொடங்கிய காதல் சென்னை சென்று சேரும் வரை வளர்ந்தது. காதல் ஆரம்பித்தது முதலே பரத் அவ்வளவாகக் கிராமத்தின் பக்கம் செல்வதைக் குறைத்துக் கொண்டான்,

காதல் எப்பொழுதும் போதையையும் நேரத்தையும் விழுங்கிவிடும்.

புதுவையிலிருந்து சற்று தள்ளி ஒரு மணி நேரப்பயணத்தில் சென்றடையும் கிராமம், இன்று பெரும்பாலும் நகரவாசனை தொடாத கிராமங்களே இல்லை என்று சொல்லிவிட்டாலும், இன்னும் நகரதன்மைக்கு முற்றிலும் மாறாத நிறையக் கிராமங்கள் இருப்பதை போல்தான் பரத்தின் ஏம்பலம் கிராமம், நகர வாசனை சற்று குறைவுதான், நிறையப் பறவைகள், மரங்கள், சேவல்களின் சப்தங்கள், பம்பரம், கிட்டிப்புள் விளையாட்டு, நடந்து செல்லும் அரசுப்பள்ளிக்கூடபிள்ளைகள் என அப்படியே இருந்தது கிராமம்.

கட்டிப்பிடித்து கட்டிலில் அமர்ந்து கொண்டே, மாயா நீயும் கிளம்பு என்று கூறினான், காலை ஐந்து மணிக்கு பஸ் ஏறிச்செல்வோம் என்றான்,

மாயா பயந்தாள்.நான் எதற்கு பரத்?என்னால் உனக்கு நிறையப் பிரச்சனைகள் வரும்டா,ப்ளீஸ் நான் வரவில்லை என்று ஒதுங்க நினைத்தாள்.

பரத் விடுவதாக இல்லை,அவன் மீண்டும் இல்லை மாயா நீ வந்துதான் ஆக வேண்டும் எனச்சொல்லிக்கொண்டே செல்லமாக இறுக்கி அணைத்து முத்தமிட்டான்,எவ்வளவு சுதந்திரமான முத்தங்கள்,அப்பார்ட்மண்டில் இவ்வளவு சுதந்திரமான முத்தங்கள் இருக்கிறது என்பதால்தான் இவ்வளவு உயரம் வளர்ந்து நிற்கிறது.மாயா தன் இதழ்களைப் பிரித்துச் சிரித்தாள்,அறைவிளக்கை மறுகையால் அணைத்தாள்.

காலை ஐந்து மணிக்கு அடையாற்றிலிருந்து ஈ.சி.ஆர் பயணத்தில் பஸ் புறப்பட்டது,வழக்கமான பயணங்கள் என்றாலும் மாயா சற்று பதற்றத்துடன் இருந்தாள்.மூன்று மணி நேரத்தில் பஸ் புதுவையை அடைந்தவுடன் அங்கு காத்துக்கொண்டிருந்த மாயாவின் தந்தை நானும் வரலாமா மாப்பிள்ளை என்றார்,அதற்குள் டாக்சியையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார். இரண்டையுமே மறுத்தான் பரத்.

வேண்டாம் மாமா நாங்கள் பஸ்ஸிலே போகிறோம்,போய் அங்கிருக்கும் நிலவரம் குறித்து போன் செய்கிறோம் சென்று அவசரமாகத் தன் கிராமம் நோக்கிப் பயணிக்கும் பேருந்தில் ஏறினார்கள்.

“தீஹ்மீ மாமா”

“தீஹ்மீ அப்பா” என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும்போதே புறப்பட்டது பஸ்.

வழியெங்கும் தனது சிறுவயது அனுபவங்களை ஆங்காங்கே கை காட்டிச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்,பஸ் நிறுத்தங்களில் கூட அவன் மனதில் நிறைந்த நினைவுகளின் தடங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டே வந்தான்.

“ஏம்பலம் இறங்குங்கள்” என்று விசிலடித்தார் கண்டெக்டர்,என்னதான் அப்பாவின் மேல் கோபப்பட்டாலும் தன் சொந்த மண்ணின் மூச்சுகாற்றுப்பட்டதும் கொஞ்சம் புத்துணர்வு பிறந்தது,மனிதர்களும் இந்த மண் போல் இருந்து விட்டால் என்ன? எதையும் ஒரு போதும் பிரித்துப் பார்ப்பதில்லையே இந்த மண்.

இருவரும் நடந்தார்கள்,கிராமம் முழுவதும் முன்பைவிட சாதிக்கான தடங்கள் நிறையவே இருந்தன,அது கொடிக்கம்பங்கள்,சுவரில் படங்கள் என முன்பைவிட இப்பொழுதுதான் அதிகமாக இருப்பதைப் பார்த்தான்,ஒரு வேளை சாதியை ஞாபகப்படுத்தவே முளைத்துள்ள இந்த நிறங்களின் மேல் வெள்ளை அடித்தால் என்ன?,எதற்கு இவ்வளவு வெளிப்பாடு,வேண்டாம் என்று சொன்ன பெரியாரின் படம்தானே இருக்கவேண்டும்.அந்தத் தெருவிலிருந்தவர்கள் அனைவரும் மாயாவைப் பார்த்து வியந்தார்கள்,எவ்வளவு அழகு,நல்ல பெண்ணைத்தான் புடிச்சிருக்கான் என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.அதற்குள் பரத்தின் நண்பன் குரு எதிரில் வந்து இந்தாடா மாப்பிள்ளை நீங்க இருவரும் போங்க என்று தன் வண்டியைக் கொடுத்தான்.

மாயாவை ஏற்றிக்கொண்டு வீடு வந்ததுதான், இதற்காகவே காத்திருந்தவர்கள் போல் ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்,என்னடி தைரியம் உனக்கு நீ எப்படி இங்க வருவே,எங்களையும் என் பிள்ளையையும் பிரித்துவிட்டீட்டயேடி பாவி என்று கத்தும் அம்மாவைப் பார்த்து முறைத்தான் பரத்.இதையெல்லாம் அறிந்து தெளிந்தவர் தான் மாயா,அவளுக்கு ஒஷாவை அதிகமாகப்பிடிக்கும்,பரத்திற்கும்தான்.

அந்த இடத்தில் அமைதியாகவே இருந்தாள்.

“எங்க அப்பா?” என்று கேட்டாள்

“ம்..வீட்டுக்குப் பின்னாடி தோட்டத்தில் உள்ள அறையில் படுக்க போட்டிருக்கு” என்றாள் அம்மா.

அதற்குள் பரத்தின் நண்பன் குரு

“உங்க அப்பாவிற்கு நீ போனதிலிருந்தே ரொம்ப முடியலடா மாப்பிள்ளை,படுத்த படுக்கையா இந்த மூனு மாசமாக கிடக்கறாரு,இவர்கள் யாரும் அப்பாவைத் தொட மாட்டார்கள்,உங்கள் வீட்டிற்கு வேலைக்கு வரும் தனுசு தாண்டா இத்தனை நாளா குளிப்பாட்டி துணியை மாற்றிவிட்டு போவது” என்றான்.

என்ன இது காட்சி,அப்பா எந்த மாதிரி வாழ்ந்தவர்,ஹாலில் படுக்க வைத்து பார்த்துக்கொள்ளலாமே என்றான் கோபத்துடன் பரத்.

ம்..எங்களால வார முடியல,கழுவ முடியல..

தனுசு வீட்டுக்குள்ள வரக்கூடாது,அதனால் தோட்டத்து வழியா வந்து வீட்டு வேலைகளை முடிச்சுட்டு,இந்த மனுஷனையும் அப்படியே கழுவி விட்டுவிட்டு,இடத்தையும் சுத்தம் செய்து விட்டுப் போவாள்,எங்களால் இதெல்லாம் செய்யமுடியாது என்றாள் சப்தமாக.அப்படியென்றால் இவ்வளவு நாள் வேலை செய்யும் தனுசுவும் மனிதர் தானே,அப்பாவின் முன் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் நின்றிருந்த அம்மாவிற்கு எங்கிருந்து வந்தது இந்த துணிச்சல்,யார் தந்தது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு தன் இரண்டு அக்காவையும் அவர்கள் வீட்டுக்காரர்களையும் பார்த்து முறைத்தான்.

அவனுக்கு வீட்டிற்குள் போக பிடிக்கவில்லை,மாயாவின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டே தோட்டத்து வழியாக பின்புறமாக அப்பாவின் அறையை அடைந்தான்,மாட்டு கொட்டகையை ஓட்டிய அறை சற்று நீளமாக இருந்தது,ஒரே ஒரு மின்விசிறி கடகடவென சப்தத்துடன் ஓடியது.

அந்த அறையில் மாட்டுத்தீவனங்கள் சில மூட்டைகள் இருந்தது.மற்றொரு மூலையில் அப்பா படுக்கையில் கிடந்தார்,அப்பொழுதுதான் தனுசு சுத்தம் செய்திருக்கிறாள்,பீனாயில் வாசனையும்,சோப்பு வாசனையும் கலந்து வந்தது,அவர் மேல் ஓடிக்கலம் பூசப்பட்டிருந்தது,

அவருக்கு அந்த வாசனைப் பிடிக்கும்.

தோட்டத்தில் வேலை பார்த்துகொண்டிருந்த தனுசு இவர்களைப் பார்த்து வாங்க சாமி என்றாள்.கூடாட்டம் உடம்பு, வயதானவள்,இரண்டு பிள்ளைங்களையும் கரைசேர்த்து பேரன் பேத்திகளை பார்த்தவள்,இந்த குடும்பத்திற்காக உழைத்த உழைப்பு அளவில் சொல்லமுடியாது,இவற்றையெல்லாம் சிறிய வயதிலிருந்தே பார்த்துவளர்ந்தவன் பரத்.இப்படி வசதி படைத்த கருணையற்ற மனிதர்களுக்காக மற்றொரு மனிதர்கள் கூட்டமாக அடிமையைப்போன்று உழைப்பதை கொஞ்சமும் விரும்பாதவன் பரத்.

உங்கப் பெயரைத்தான் இத்தனை நாட்களாக சொல்லிக்கொண்டே இருந்தார்,என் காதில் உங்கப்பெயரை கேட்டு கேட்டு எனக்கு கூட

உங்க நினைவுகள்தான் சாமி என்றாள்.அப்படியே அவள் கைகளை பிடித்து முத்தமிட்டாள்.

“விடுங்க சாமி யாராவது பார்க்க போகிறார்கள்” என்றாள் தனுசு.

“உங்கவீட்டு சோத்தைசாப்பிட்டிருக்கேன்சாமி,ஐயாவிற்குஇதைக்கூட செய்யவில்லையென்றால் நான் சாப்பிட்ட சாப்பாடு உடலில் ஒட்டாதுங்க சாமி என்றாள்.

“இந்த சாமியெல்லாம் விடு தனுசு நீ இந்த மாதிரி இனிமேல் சொல்லக்கூடாது”

என்று கட்டிப்பிடித்தான்.அவள் மேல் மாட்டு சாணத்தின் வாடை வீசியது,என்ன இது இந்த புள்ள இம்புட்டு பாசாமா இருக்கிறது எல்லாம் உங்க வேலையா சின்னமா என்று மாயாவை பார்த்து கேட்டாள் தனுசு.

மாயா இல்லை.. எங்க ஆபிஸ் பழக்கம் னேன்றாள்.

பாராவாயில்லையே நல்ல ஆபிஸ்தான் என்று சொல்லிவிட்டு இவர்களை அழைத்துகொண்டு பெரியவர் படுத்திருந்த இடத்திற்கு சென்றாள்.

ஏங்க சாமி.. இங்க பாருங்க நீங்க அடிக்கடி கூப்பிடுவிங்களே நம்ம சின்ன ஆண்ட வந்திருக்காங்க என்றாள் தனுசு.

தனுசு.. என்றான் பரத்.

“இல்லைங்க சாமி அப்படியே கூப்பிட்டு, கூப்பிட்டு பழக்கமாயிப்போச்சு”என்றாள் தனுசு.

இப்படி கூப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும் கடைசி மனிதர்கள் நிறையவே இருக்கிறார்கள்,அப்படி கூப்பிடுவதை ரசிக்கும் கடைசி மனிதர்களும் நிறையவே இருக்கிறார்கள் என்று நினைத்து கொண்டே,அப்பா.. என்றான்.

எப்படி இருந்தவர், தேகமெல்லாம் சுருங்கி போச்சு,படுத்த படுக்கையிலே எல்லாம்,மருத்துவர்கள் கைவிரித்தாலும் சில காலம் தாங்கிக்கொள்ளும் இயற்கை எப்படியெல்லாம் விளையாடுகிறது.

அப்பா நான் பரத்பா என்றான்.கண் திறக்கவேயில்லை.

அப்பா என்னோடு நான் கல்யாணம் செய்துகிட்ட பொண்ணும் வந்திருக்கா ஒரு முறை பாரேன் என்றான்.

மாமா.. என்று அழுகையோடு மாயா அழைத்தாள்.

மெல்ல கண்வழித்து மாயாவைப்பார்த்தார் அப்பா.அவர் கண்களில் இருந்த அடையாளங்கள் அழிந்து போயிருந்தது.

பேச முடியாமல் முக்கி முக்கி பேசத்தொடங்கினார் டேய் உடம்பில் தெம்பு இருக்கிற வரைக்கும் தான் எல்லா பலமும்,அது போயாச்சு.எல்லாத்தையும் பொண்ணுக்கே எழுதிவாங்கிக்கொண்டார்கள்,இந்த கொசுக்கடியில மூனுமாசமா கிடக்கிறேன் மா.

மாயா அவர் வற்றிப்போன கையை அழுத்திபிடித்தாள்,ஒரு முறை நீ வந்து பார்க்க மாட்டாயா என்று ஏங்கியிருந்தேன்.உன்னை கடைசியாகப்பார்த்துவிட்டேன் என்று அழுதார்.

உன் மேலே கொஞ்சம் பணம் போட்டு வச்சிருக்கேன்,

அதுகாதத்தான் உன்னை வரசொல்லியிருக்காங்க, நீ பாட்டுக்கும் தானம் அது இதுனு

சொல்லிட்டு ஏதாவது செய்துவிடாத,அதை எடுத்துப்போயி கூட கொஞ்சம் பணத்தை போட்டு சென்னையில் ஏதாவது பிளாட் வாங்கி சந்தோஷமாகயிருப்பா என்று சொன்னார்.

அப்பா நீயும் என் கூட வந்துடேன்பா.

மாயா இருக்கா.

நான் இருக்கிறேன் பா,பார்த்துகிறோம்பா என்றான்.

அப்படி ஒரு வாழ்க்கை வாழ்ந்தான் ஆசையா இருந்தேன்.மாயாவைப் பார்ப்பதற்கு நல்ல லட்சனமாகத்தாண்டா இருக்கிறாள்,நான் பார்த்து கல்யாணம் செய்திருந்தாள் கூட இப்படி ஒரு பெண் கிடைத்திருப்பாளா தெரியலை பா..

“ஏன்மா”..சற்று நேரம் எந்தச் சொல்லும் வரவில்லை.

பிறகு..

“மாயா என் பிள்ளையைப் பத்திரமாகப் பார்த்துக்கோமா”.. என்று அவள் கையை இறுகப்பற்றினார்.

மாயாவின் கண்ணீர்த்துளிகள் அவர் கைமீது பட்டது.

இது போதுமா உன் கிட்ட மனித நேயம் இருக்கிறது என்று சொன்னார்.

“இந்த மூனுமாசமாக ரொம்பவும் முடியலைப்பா” என்று தேம்பி அழுதார்.

“அப்படி நான் ஏதாகினும் தப்பித் தவறிப் பிழைத்துவிட்டால் நானும் வரேன்பா உங்க அப்பார்ட்மண்ட்டுக்கு, அதையெல்லாம் பார்க்கவேண்டும் போல் ஆசையாகத்தான் இருக்கிறது”

என்று சொல்லிக் கண்முடியவர்தான், திறக்கவேயில்லை.

அப்பா அனுமதி கிடைத்துவிட்டது, வீட்டிலிருந்த மற்றவர்கள் யாரும் அனுமதிக்கவேயில்லை, வீட்டிற்குள் செல்லாமலேயே அதே தோட்டத்து வழியாகவே மீண்டும் இருவரும் சென்னைக்குப் புறப்பட்டார்கள், சில நாட்கள் நடந்த கசப்பான நிகழ்வில் மாயா கொஞ்சமும் பரத் மேல் கோபப்படவேயில்லை, அந்த கிராமத்திலேயே அவனைக் கட்டிப்பிடிக்க ஆசைப்பட்டாள். அவன் கண்ணீரும் விவாதங்களும் விடுதலையை நோக்கியே நகர்ந்தது அவளுக்கு மிகவும் பிடித்தது. அவள் காதல் கடலளவு பெருகி அடக்கி வைத்திருந்தாள், அப்பார்ட்மண்ட்டை அடைந்து கதவைத் திறந்து தாழிட்டவள்,தனக்குள்ளிருந்த தீராத அன்பை மடைதிறந்த வெள்ளம் போல் திறந்துவிட்டாள்,அப்படியே பரத்தை கட்டிப்பிடித்து அழுது முத்த மழையில் நனைத்தெடுத்தாள்.

இந்த சுதந்திரம் தான் அவளுக்கு மிகவும் பிடித்தது,இருவர் தனிமையில் எதுவுமே இல்லை. அங்கே அன்பின் விளக்கு பிரகாசமாய் எரிந்தது.

ஒருவர் மனதில் அடையாளம் அழிந்துவிட்டாலும்,மீண்டும் அடையாளம் முளைத்து விடுகிறது.

சிலமாதங்கள் அழகாக நகர்ந்து சிறகடித்தது அப்பார்ட்மண்ட்ட் வாழ்க்கை.

முற்றிலும் அடையாளம் அழிந்த,அழிக்க மூன்றாவது குரல் ஒன்று அப்பார்ட்மண்ட்டில் அவர்கள் அறையில் ஒலித்தது.

தங்கேஸ் கவிதை

என் மதுக்கோப்பையின் சுவைக்கு
நட்சத்திரங்களில் ஒன்றை
உள்ளே போட்டு கலக்குகிறேன்
சுவளை மலர்களைப் போல
கண்ணடிக்கும் வெள்ளைக் குமிழ்கள்
பட படவென்று உடைகின்றன மனதின்
மேற்புறம்
இராஜதிரவங்களில் இருளின் கருஞ்சுவை
அலாதியானது
விழிகளை ஈவிர்க்கமற்று இரத்தச்சிவப்பேற்றி
உறக்கத்தில் நீந்தும் மீன்களைப்பிடித்து
பொரித்து உண்டுவிடுகின்றன காரச்சுவைக்கு
மீண்டும் காலியான என் கோப்பையில்
வண்ண மிருது ஓவியங்களாய்
நீந்திவருகின்றன
எண்ணிலா குட்டி நட்சத்திரங்கள்
வழக்கம் போலவே சுவாசத்தை
ஒரு மிடறு விழுங்கியபடி
உன்னை நினைத்து உறிஞ்சுகிறேன்
திரவமாய் மிதக்கும் காலத்தை

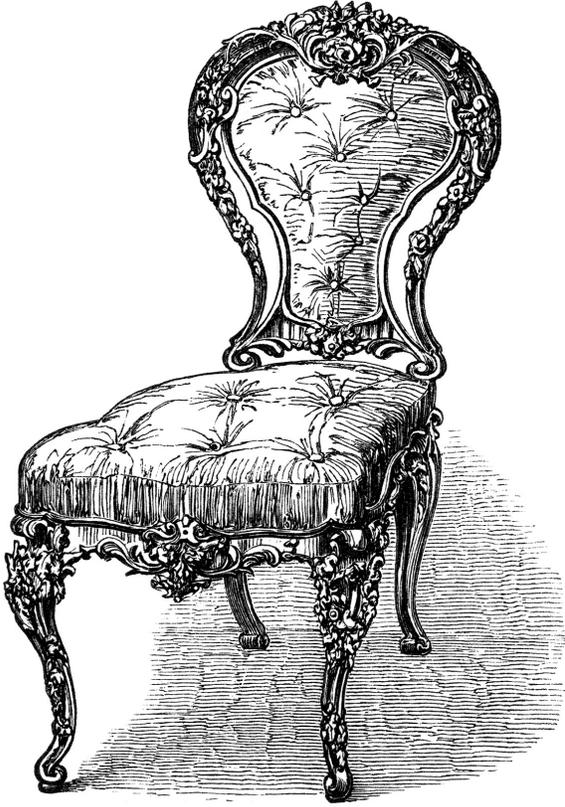
சதீஷ் குமரன் கவிதை

அவ்வளவு மழையும் நம் காதலில்தான்
விழுந்தது விழுதுகளாய்
அவ்வளவு மழை நீரையும் நம் காதல்தான்
அறுவடை செய்தது
அவ்வளவுத் துளிகளையும் நம் நிலபுலன்களே
பருகியது
அவ்வளவு நீரியமும் நம் காதலினால்
கரைபுரண்டது
அவ்வளவுத் தூறலும் சட்டென
விலகியபோதும்
விடிய விடிய நம் இலைகளில் வடிந்திடாமல்
சொட்டிக்கொண்டிருந்தது காமம்
உயிர்த்தெழுதலில் உறைந்துகிடந்த இரவை
சிறுதுளியாக்கி..
அவ்வளவு நீரையும் நம் பருவப் பாத்திகளே
பகிர்ந்து பாய்ச்சிக் கொண்டன
அவ்வளவு மகசூலிலும் நம் காதல் சேற்றின்
கவிச்சி வாடை
அவ்வளவு எதிர்பார்த்தும் அவ்வளவாக
இல்லை
இப்போகத்தில் எவ்வளவோ நான்
எதிர்பார்த்த உன் கடிமுத்தம்
மீண்டும் கொசுவாகி பறக்கிறது வெளிகளில்
பெருங்காமத்தின் ஊசித்தூறல்
படபடவெனவே..

பாரியன்பன் - கவிதைகள்

இருள் கவிழாத பொழுதில்
எழுதிக்கொண்டிருந்த கவிதையின் மேல் வெறுமனே
அமர்வதாய்ச் சொல்லி
அமர்ந்தன ஒரு பூவும் ஒரு தட்டானும்.
அவை இரண்டும் என்னை ஏமாற்றி
கவிதை வரிகள் நான்கினை லாவகமாய் சுருட்டிக்
கொண்டு ஓடி விட்டன.
தற்போது முற்றுப்பெறாத
அந்தக் கவிதையின் மேல் முழுமையாய் வியாபித்துக்
கொண்டது இருள்.
இருள் நீக்க ஏற்றப்பட்ட
அகல் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் இருந்து
ஓடிப்போன கவிதை வரிகள்
ஓவ்வொன்றாய்க் கசியத் தொடங்கின.

■
எனக்கு முன் யார்யாரோ அமர்ந்திருக்கிறார்கள்
இந்த நாற்காலியில் நிறைய கறை
படிந்திருக்கிறது.
எனக்குப் பிறகு வேறு யாரேனும்
இதில் அமரக் கூடும்.
இதை உனக்குத் தெரியப்படுத்தவது நல்லதென்று
நினைக்கிறேன்.
இதில் நீ வந்தமரும் காலம்
என்னைப் பற்றி
உனக்கு முழுமையாகத் தெரியவரும்.
எப்படி இருக்க வேண்டுமோ
அப்படி நீ நிச்சயம் இருப்பாய்.
ஏனெனில்
இது நானமர்ந்த இருக்கை
அக்கறையைத் தவிர எக்கறையும்
இருக்காது.

கா.ந.கல்யாணசுந்தரம் கவிதைகள்

அடி முதல் நுனி வரை
பயன்பாட்டின் சிகரமானது
தென்னை மரம்

■

தாங்கிப் பிடிக்கவே
பிறப்பெடுத்தோம்
ஆலம் விழுதுகள்

■

வெட்டி நட்டாலும்
தழைத்தபடி நிற்கிறது
முருங்கை

■

கசந்தாலும் மருத்துவக்
குணம் மாறாமலிருக்கிறது
வேம்பின் இலைகள்

மங்கள மேளத்தோடு
முன்னின்று வரவேற்கின்றன
வாழை மரங்கள்

■

குலம் தழைக்க
குளத்தங்கரையில் வாழ்கிறது
அரச மரம்

■

குயில் தோப்பை
உருவாக்கி மகிழ்கின்றன
மா மரங்கள்

■

மரமில்லா வாழ்க்கை
மானுடர்க்கு எப்போதும்
மரண வாழ்க்கை

மறக்க முடியாத ஓப்பாரி ஜே.வஹாப்தீன்

என் கடலோரத்து துயரத்தை
நான் பாடிக்கொண்டே இருப்பேன்;
அது என் ஓப்பாரி.

உங்கள்
முழக்கங்களை கேட்குமளவுக்கு
எங்கள் கடல் இன்னும்
அடங்கிப்போகவில்லை.

எனது மண்ணைச் சொல்லி
நான் ஓப்பாரி வைப்பதால்
உங்களுக்கொரு நஷ்டமில்லை.
மீனின்றி வரண்ட குரலால் கத்துகின்ற
காகங்களுக்காவது கேட்கும்.

கடலைக் காக்க வந்து
அலைகளின் பரிதாபத்தில் தினமும் கரையும்
கொட்டிக்கிடக்கும் முண்டுக்கற்களுக்காவது
ஆறுதல் கொடுக்கும் என் ஓப்பாரி.

மீன்களின் பெருநாளைக் கொண்டாட
முடியாமல்

கடல் வாளைப் பார்த்தபடியே
கரையில் காத்துக்கிடக்கின்ற
தோணிகளுக்காவது
இந்த ஓப்பாரி ஒத்தடமாகட்டும்.
சாரனை அவிழ்த்துவிட்டு
உலகமே சிரிக்க வைத்த அவமானம்
தொப்பி வாங்கித் தந்து நீங்கிப்போகுமா?

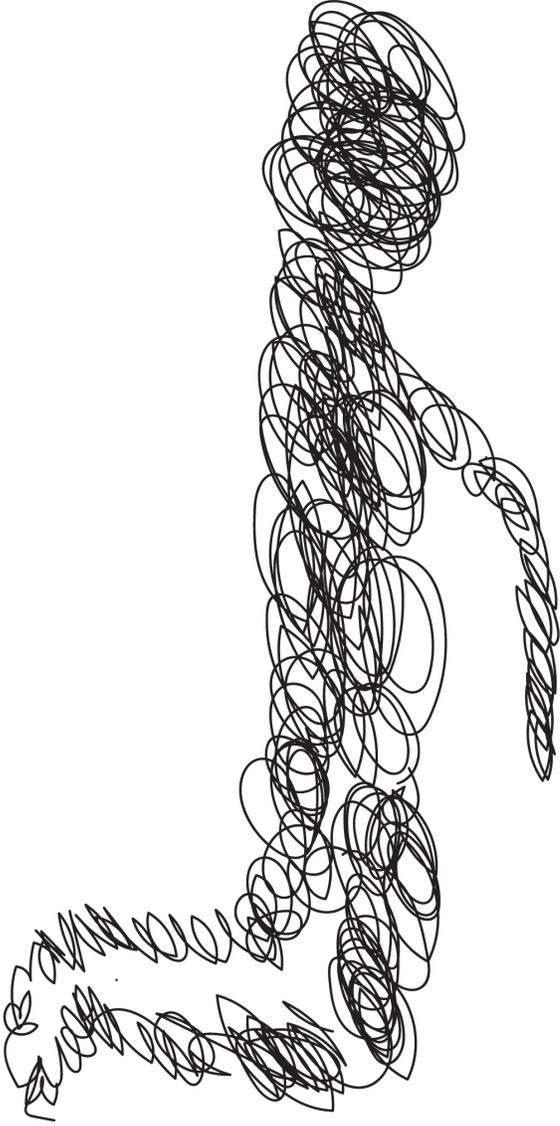
அல்லது
குரல் வளையை முறித்து
வெறிதீர்த்துவிட்டு
சீட்டி வாங்கித் தந்து ஊதச்சொன்ன
கோமாளித்தனமா?

மறந்து போகவில்லை
நமது ஓப்பாரியின் ஆழம்
வெளிச்ச வீட்டுக்குத் தெரியும்.
நாளை
ஞாபகமுட்டலாம்.

என் கடலோரத்து துயரத்தை
நான் பாடிக்கொண்டே இருப்பேன்;
அது என் ஓப்பாரி.

தீண்டல்

சரஸ்வதிராசேந்திரன்

அலுவலகம் விட்டு வந்த முகுந்தனுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது விமலா வருணை அடிக்க அவன் அலறல் தெருவரை கேட்டதால் வேகமாக உள்ளே வந்து விமலாவின் பிடியிலிருந்து அவனை விடுவித்து

“என்ன விமலா உனக்கென்னா பைத்தியமா பிடிச்சிருக்கு அவனை ஏன் இப்படி

அடிக்கிறே?”

“ஆமா பைத்தியம் பிடிக்காத குறைதான் உங்களச்சொல்லி என்ன பிரயோஜனம்

நீங்கள் ஒழுங்கா இருந்தால உங்கபிள்ளை ஒழுங்கா இருக்கும்”

“அவன் என்னசெஞ்சுட்டான்னு இந்தா ஆட்டம் ஆடுறே?”

“உங்க புத்திர பாக்கியத்தையே கேளுங்களேன்”

“அழாதே நீ என்ன செஞ்சே ஏன் அம்மா உன்னை அடிக்கிறா?”

கேவலுடன் சொன்னான் வருண் “நம்ம அப்பார்ட்மெண்ட் வாட்ச் மேன் பையனில்லே அந்த ரவிக்கு இன்று பிறந்த நாளாம் அதனால்

எனக்கு சாக்லெட் கொடுத்தார் அதை வாங்கினேன்னு

அடிக்கிறாங்க அப்பா “

“உனக்கென்ன பைத்தியமா? வருணாவா கேட்டான் ஒருவர் கொடுப்பதை வாங்காமல் இருப்பது மரியாதை ஆகுமா இதிலே என்ன தப்பு?”

“ஆமா நாளை நம்ம வீட்டு வேலைக்காரி வடை கொண்டாந்து கொடுப்பா அப்பாவும் பிள்ளையும் வாங்கி சாப்பிடுங்களேன் ஒரு விவஸ்தை வேண்டாம் ஒரு தராதரம் வேண்டாம் யார் கொடுத்தாலும் வாங்கி சாப்பிடறதா?”

இவளிடம் என்ன பேசி என்ன பலன்? முகுந்தனுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது என்ன சொன்னாலும் புரிந்து கொள்ளமாட்டாள் ”வருண் இனிமேல் வாங்கதடா போ போ போய் கைகால் கழுவிட்டு பால் குடி “

அடிப்படையில் விமலா நல்லவள்தான் ஆனால் தனக்கு சம்மானவர்களுடன்தான் பழக வேண்டும் என்று சொல்வாள் ஒரு ஆட்டோக்கரனிடமோ கூலிவேலை செய்யும் ஒருவனிடமோ வேலை வாங்குவதோடு நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டும் அவர்களுடன் சமமாக பேசினால்கூட அவனையே முறைப்பாள் ஏழ்மையில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் தீண்டத்தகாதவர்கள் மாதிரி நடந்து கொள்வதுதான் அவனுக்கே எரிச்சலைத்தரும் குழந்தையை இப்படி நடத்தினால் அவன் எப்படி மற்றவர்களுடன் ஒன்றி வாழ முடியும்?

தெருக்குழந்தைகள் எல்லாம் ஒன்றாகக்கூடி விளையாடும்போது வருண் ஜன்னல் வழியா ஏக்கத்தோடு பர்த்துக்கொண்டிருப்பான் அவர்களுடன் சேர்ந்தால் கெட்டுப் போய்விடுவான் கண்ட வார்த்தைகளையெல்லாம் கற்றுக் கொள்வானாம் கேட்டால் இப்படி சொல்வாள் அதிசயமான காரெக்டர் கடவுள் தான் திருத்தனும் மனசுக்குள் குமுறியபடியே அவள் கொடுத்த காபியைக்குடித்தான் விமலாவை நினைத்து கவலையாக இருந்தது விளையாட வேண்டுமென்றால் வா என்னோடு விளையாடு இல்லை அப்பாவோடு மாடியில் போய் விளையாடு என்பாள் என்ன தான் அவன் விளையாடினாலும் அவன் மனது கும்மாளமாய் விளையாடும் அந்த சிறுவர்களிடம்தான் நிலைக்கும் அவன் ஏக்கப் பார்வை இந்த காலத்துப் பெண்கள் ஏன் இப்படியிருக்கிறார்கள் நான் தெரு தெருவாய் போய் விளையாடி காயம் பட்டு வந்தால் கூட அம்மாவோ அப்பா வோ அதட்டக் கூடமாட்டார்கள் விளையாடும்போதுகாயம் படரது சகஜம் தானே மருந்து போட்டால் சரியாகிடும்என்றுஅம்மா சொல்வாள்.

காலை

“என்னங்க பாத்ருமிலே தண்ணி போகமாட்டேங்குது

ஏதோ அடைப்பு இருக்குப் போல யாராவது ஆளை வந்துபார்க்கச் சொல்லுங்கள்ஸ்

ஞாயிற்றுக்கிழமையும் அதுவுமா சித்தபடுக்க முடியுதா சே அலுப்புடன் எழுந்து போனான் வெளியே.. தினமும் அலுவலகம் போகும் போது மாடசாமியைப் பார்ப்பான் அவன் யார் வீட்டிலாவது அடைப்பு எடுத்துக்கொண்டிருப்பதை அவனைத்தேடி போனான்

“என்னா சாரே நல்லாயிருக்கியா”

“நல்லயிருக்கேன் மாடசாமி எங்கவீடுவரை வரமுடியுமா?”

“என்ன சார் சேதி?”

“வீட்டு பாத்ரூமிலே அடைப்பு அதைஎடுக்கணும் ”

“என் வேலையே அதுதானே நீபோ சாரே நா வரேன் ”

சிறிது நேரத்தில் மாடசாமி வந்தான் என்ன அடைப்பு என்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தான் விமலா பிள்ளையை ரூமில் போட்டு கதவை சாத்திக்கொண்டாள்.. எல்லாவற்றையும் சரிபார்த்து விட்டு வந்த மாடசாமி முகுந்தனிடம் சாரே குடிக்க கொஞ்சம்தண்ணி குடேன் “

முகுந்தன் உள்ளெசென்று ஒரு செம்பில் தண்ணி எடுத்துவர உள்ளேயிருந்து ஓடிவந்த விமலா அவன் கையிலிருந்த செம்பை பிடுங்கி வைத்துக்கொண்டு பாத் ரூமிலிருந்த குளிக்கிற கப்பை எடுத்து தண்ணி ஊற்றிக் கொடுத்தாள் மாடசாமியிடம் முகுந்தனுக்கு கஷ்டமாக இருந்தது, இவளுக்குத்தான் எத்தனை திமிர் அவனும் மனுஷன்தானே அவன் உடம்பிலே ஓடுற ரத்தமும் சிவப்புத்தானே அவன்தான் என்ன நினைப்பான் அவன் தொட்ட பிளாஸ்டிக் கப்பையும் குப்பையில் போட்டதை அவனும் பார்த்தானே சே விமலா செய்வதெல்லாம் மோசம்தான் இருந்தாலும் அவனால் அவளை கண்டிக்க முடியவில்லையே

“ எம்பா மாடசாமி உனக்கு இந்தவேலை அருவருப்பா இல்லையா?

சாக்கடை அள்ளும்போது உன்மேலேஎல்லாம் படுமில்லை யா நீ பாவம்தான் ”

“அட நீ என்னா சார் என் பிழைப்பு அதுதானே அதுக்காகத்தானே நான் குடிச்சிட்டு வரேன்

கீளின் பண்ண அப்படி பார்க்கப் போனால் நம்ம உடம்பே நாத்த உடல்தானே கழுவினாபோவது அசிங்கத்தை’

கழுவின கையை வெட்டியா போட்டுடறோம் கழுவிடறோமில்லே ’

வேதாந்தியைப் போல் சொல்லிவிட்டு கூலியை வாங்கிக் கொண்டு நடந்தான்

அன்று அலுவலகம் வேலையாக வெளியில் போயிருக்க விமலாவிடமிருந்து போன் வர பதறிப்போய் போனை எடுத்தான்

‘செய்தி கேட்டுத் துடித்த முகுந்தன் நிலைமையை மாணேஜரிடம் சொல்லி ஓடினான் ஆஸ்பிடலுக்கு ஓடினான் காரில் அடிபட்டு மயக்கத்தில் இருந்தான் வருண் ரத்தம் சேதாரமாயிகிருக்க வழியில் நடந்த ஆக்ஸிடெண்டை பார்த்த அனைவருமே செல்லில் போட்டோ எடுத்தார்களேத் தவிர யாருமே வருணை காப்பாற்ற வரவில்லையாம் மாடசாமிதான் வருணை இங்கே கொண்டுவந்து சேர்த்துடன் ரத்தமும் கொடுத்திருக்கான் என்று அங்கேயிருந்த நர்ஸெல்லாம் சொல்ல விமலாஅழுது கொண்டிருந்தாள்

மாடசாமியின் மனித நேயத்தை நினைத்துத்தான் பெருமைபட்டான்முகுந்தன் அவனிடம் நன்றி சொல்லிவிட்டு வீட்டிற்கு வந்ததும் விமலாவிடம் கேட்டான் முகுந்தன்

ஏன்.

பால்யம்

செவல்குளம் செல்வராசு

துட்டைத் தொலைத்த
திருவிழா நாளில்
தெருவெங்கும்
மின்னி மின்னி
மறைந்துகொண்டேயிருந்தன
நாணயங்கள்

■

அடிப்பெட்டி ஒட்டிக்கிட்டிருந்த
அல்லி மதினியவும் காணும்
ஆள் பாக்கச் சொல்லிட்டுப் போன
இசக்கி அண்ணனையும் காணும்
கருப்பட்டி முட்டாயும் காலியாப் போச்சு
எலியன் வேற
மரத்துக் குரங்கு விளையாட கூப்பிடுறான்
வயிறு வேற வலிக்குற மாதிரி இருக்கு
சரி முதல்ல கம்மாய்க்குப் போவோம்

■

முத்தாயம் ஈராறு மூன்று
விழுந்தபோது
என்னை வெட்டாமலிருக்க
வேறு நகர்வுக்கான சாத்தியங்களை
யோசித்துக்கொண்டிருந்தாய்
“ஏம் பிள்ள எப்பப் பார்த்தாலும்
செலுவனை மட்டும் வெட்டமாட்டுக்க”
எனக் கேட்டாள்
விவரம் கெட்ட முத்தக்கா

மீள் கவ்வும் காமம்

கவிஞர். தகஷன், தஞ்சை

அதீத அந்தரங்கத்தோடு கமழ்கிறது பின்னங்கழுத்தில் பதிந்த முத்தம்
கைவளையில் நெருடும் விரல் நுனி
மணிக்கட்டு நரம்பின் மீது ஊர்ந்தபடி ஆரம் கூட்டுகிறது

காது மடல் உரசும் காற்றின் மூச்சில்
சிறகு வளர்கிறது
யாமத்தின் அடர்ந்த இருளை ஏடிழைப் பிரித்து வெளிச்சமுட்டும் சிணுங்கல்

மருங்குல் மொத்தமும் தடம் பதிக்கும் இதழ்
வெப்பம் வளரும் மச்சத்தை நெகிழ்த்தும் இந்நொடி
பூ மடல் உதிர அணைக்கும் நெருக்கத்தை வார்ப்பதில் வளையும் புன்னகை

கரைந்து போதல்
கலந்து கரைதல்

சுவாசச் சுடர் தூண்டி அசையும்
நிச்சலனக் காமம்
பார்வை வனமேகி முயங்கும்
உயிர்ப்பறவை தீண்டும் அலகில் காதல்

பத்து விரல் பற்றி நெஞ்சிறுகப் பதியும் நெற்றிப்பிறை
இடவலம் நகரும் சுட்டியில் ஆடும் முத்தம்

நீ மெளனம், நதி, சங்கு, பிறவி
ஊழிப் பிரளயப் பெருக்கில் சுழித்தோடும் இக்கூடல்
பாதக் கோலம் துளிர்ந்து கரையேறி கட்டில் மேல் உயரும் நாணல்

துடிப்படங்கும் அனல்மூச்சு அள்ளித் திருகி தைக்கும் தேகம்
இக்கடல் நுரைத்து முகில் உரிக்கும் உன் வைகறை

நான் பட்சி
என் சிறகு
படபடத்து இசை ஊதி இருள் புலர மீள் கவ்வும் அதே காமம்

வளையல் கணக்கு யாழ் ராகவன்

தேர்வு நேரத்தில்
வட்டமிட தூக்கி நீ
எறிந்த வளையல் இன்னும் என்னிடத்தில்
பத்திரமாகவே இருக்கிறது

திருவிழாவின் போது கைகள் முழுவதும்
போடப்பட்ட வளையலுக்காக
உண்டியலில் கை வைத்து
உலக்கையில் வாங்கிய அடியின் தழும்பு
வளையலை ஒத்திருக்கிறது

சாலையோர பித்தள் ஒருத்தி
கை நீட்டி வானத்தோடு பேசிக்கொண்டிருக்கும்
போது ஜொலிக்கும் கைகளில் பூட்டிய
அலுமினிய வளையல்களில்
விடிகிறது வெள்ளி

ஆஸ்பத்திரி செலவுக்கும்
அதுக்கும் இதுக்குமென
அடகுக்கடையில் புழங்கும்
தங்க வளையல்கள் மேல்
இப்போதெல்லாம் பிரியம் தேங்குவதில்லை
எனக்கு

வளைகாப்பு நாளில்
கைகளில் வண்ணமிட்ட வளையல்களை
மழை நாட்களில்
வானத்தில் வளையக் காண்கிறேன்

தாயம் ஆடும் சிறுமிகளின்
உடைந்த வளையல் துண்டுகள்
கூட்டிக் கழித்துப் போடுகின்றன
வாழ்க்கையின் கணக்கை

■

காலநதியின் கரையில்
ஞாபகங்களை தூண்டிவிட்டு
காத்திருக்கிறேன்

வானம் சாயம் போன பொழுதொன்றில்
அபத்த புழுக்களை விழுங்கிய
அருப மீன்கள்
கையில் குதித்து விளையாடுகிறன

தனிமைச்சேற்றில் தத்தளிக்கும்
தலைப்பிரட்டையின் சப்தங்கள்
மீட்சியின் பேரிடரை சுமந்தபடி
மூளைக்குள் எரியும் மின்விளக்கில்
சுடர்விடும் யாவும்
சுமக்க இயலாத பெருங்கனவு ஒன்றின்
ஆற்றாமையில்
நீளும் பொழுதில் தக்கையாகிறேன்

கடவுளின் கிரீடம்
துவாரகா சாமிநாதன்

தென்காடு

கடவுள் யார்?

அதுவும் இதென்ன கடவுளுக்கு ஒரு கிரீடம் இருக்கு?

அதற்கு ஏன்? கருணா என்று பெயர் உள்ளது?

அது எப்படி? கடவுளின் கிரீடமானது

இங்கே பலர் அந்த கிரீடத்திற்கு ஏன்? பூஜை செய்கிறார்கள்.

அதுவும் விசித்திரமானதாக உள்ளது. சாப்பிடும் தட்டை அப்படியே சாப்பிட்டு முடித்து குச்சிகளால் தட்டுகிறார்கள். இதெல்லாம் என்ன? என்று அந்த புகழ் பெற்ற விஞ்ஞானியான சென் பாலனிடம் அவரின் மகன் பெரியசமது கேட்டான்.

அதுவும் பழந்தமிழர் வாழும் பகுதிக்கு சென்று வந்த பின்தான் அவனுக்கு இது போன்ற கேள்விகள் உதித்தன.

அவனின் கேள்விக்கு பதில் சொல்லத்தான். அந்த வெர்ச்சுவல் டேட்டா டைம் மிசின் இருக்கும் இடத்திற்கு கூப்பிட்டு வந்துள்ளார்.

அதற்கான முன் அனுமதி பெற்று தலைமை விஞ்ஞானி மனுஷ் செரிப் உத்தரவுக்காக வெயிட்டிங்.

அந்த அனுமதி ஒரு அலை வடிவ ஒலியாக வரும் அதை பெற்று அவர்களிடம் இருக்கும் டிஜிட்டல் புலனத்தில் செலுத்தினால் அதற்கான திறப்புகள் திறந்து உள்ளே செல்லலாம்.

அதற்கான காத்திருப்பின் போது அங்கேயே மனுஷ் வந்து சென் பாலனை வரவேற்றார். அந்த பண்பினை நினைத்து எல்லோரும் மகிழ்வும் பெருமிதமும் அடைந்தனர்.

அவர் வரவேண்டியதில்லைதான் ஆனால் அவர் நேரில் வந்து காத்திருந்த அனைவரையும் வரவேற்று அவரவர்கள் காலத்தின் அடிப்படையில் அட்டவணையை அங்கேயே பொதுவில் வைத்தார்.

அதன்படி சென்பாலனும் பெரியசமதும் சரியாக காலை 11.30க்கு சென்றார்கள். வெர்ச்சுவல் டேட்டா டைம் மெசினில் அவர்களுக்கான இருக்கையில் அமர்ந்ததும் அவர்களை முட்டை வடிவ அறை உள்ளே வைத்து தானே சாத்திக் கொண்டது.

அவர்களின் தலைப் பகுதிக்கு மட்டும் ஒரு தொப்பி போன்ற அமைப்பில் மேக்னடிக் வேவ் ரீடர் வந்தது. அது அவர்களின் மூளை செல்களில் உதித்த கேள்விகளை படித்து செய்தியை டேட்டா மெசினுக்கு சொன்னது.

அந்த புராசஸ் முடிந்ததும். அவர்களை எழுந்து நிற்க சொன்னது மெசின். நின்றதும் அவர்களின் உருவ அளவிலேயே ஜாக்கெட்டுகள் வந்து அவர்களை மூடிக் கொண்டன.

அடுத்த கணத்தில் மின்னல் வெட்டியது போல் இருந்தது அவர்கள் பின்னோக்கி சரிவது போல் இருந்தது. அவர்கள் 2070 லிருந்து 2018க்குப் போனார்கள்.

அவர்கள் சென்ற இடம் தஞ்சாவூர் மாவட்டம் என்று ரோபோ சொன்னது. கஜா புயலில் விழுந்த மரங்களை பார்த்தார்கள். ஒரு வகை மரங்கள் மட்டும் அதிகமாக, பாதியாக முறிந்து விழுந்திருந்தன. அதை அவன் எங்கோ பார்த்திருக்கிறான்.

அந்த மரத்தை பார்த்து சமது “என்ன இது?” என நினைத்தவுடன் அவனுக்கு அருகில் அந்தரத்தில் ஒரு திரை தோன்றியது அதில் அது தென்னை மரம் என்றும் அதன் வகைகள் பற்றி முழு விபரங்களையும் சொன்னது.

திரும்ப அங்கிருந்து மார்ச் மாதம் 2020 க்கு அழைத்து சென்று இந்திய நாட்டின் தெற்கு வடக்கு பகுதி மக்களை காண்பித்து மெசின் சொன்னது இங்குதான் அன்றைய பிரதமர் கேட்டு கொண்டதற்கிணங்க மக்கள் கை தட்டி உள்ளனர் அப்போது சீனா என்ற நாட்டில் லூகான் என்ற இடத்தில் உருவான கொரோனா என்ற வைரஸ் உலகெங்கும் பரவி இருந்தது.

அந்த பழந்தமிழர்களில் சிலர் ஏன் விளக்கு ஏற்றினார்கள் என்று சமது கேட்டான். உடனே ஏப்ரல் மாதம் 5ந்தேதி 2020 காலத்திற்கு வந்தார்கள். அப்போதுதான் அங்கே விளக்கேற்றி கொரோனாவை விரட்ட முயற்சி செய்துள்ளனர். இதென்ன இப்படி இருந்துள்ளனர் வைரஸ் எப்படி விளக்கு ஏற்றினால் போகும் என்று சமது நினைத்துக் கொண்டான்.

மறுபடியும் சமது முன் தோன்றிய திரையில் கொரோனா என்ற வைரஸ் அனைத்தையும் சொல்லி விளக்கம் தந்தது ரோபோ.

அவன் பழந்தமிழர்கள் வாழ்ந்த இடத்தில் பார்த்த அதே கடவுளின் கிரீடம் போலவே இருந்தது. அதை சமது தொட்டு பார்க்க ஆசைக் கொண்டான். அது வைரஸ் சாக்கிரதை என்று ரோபக்கள் எச்சரித்தன. அதன் அழகான உருவத்தைப் பார்த்த சமயத்தில் சமது மயங்கி விட்டான்.

அவசர கால சூழற்சி பொத்தான் தானாகவே ஆன் 'ஆகி' அவர்களை நிதானத்திற்கு வரவழைக்க அந்த ஜாக்கெட்டுகள் திறந்து கொண்டன. சமது சென் பாலனை கட்டி தழுவினான். அப்பா எனச் சொல்லி முத்தம் கொடுத்தான்.

“அப்பா நம் மூதாதையர்கள் இப்படியான வாழ்க்கையா வாழ்ந்தார்கள்” என்று சொல்லி வியந்தான்.

“இன்னமும் எனக்கொரு கேள்வி மிச்சமிருக்கு அப்பா ஏன் அந்த வைரலை கடவுளின் கிரீடமாக வைத்தார்கள் என்பதுதான் புரியவில்லை” என்றான்.

“அதற்கு நாம் திரும்பவும் காலத்திற்குள் பயணிக்க வேண்டும். உனக்கு மயக்கம் வந்ததனால்தான் நாம் திரும்பினோம்”.

“வா மறுபடியும் பயணிக்கலாம்”

“சரி.. எனக்கு நமது எதிர்காலத்தையும் பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையும் உள்ளது அப்பா”

அவர்கள் மறுபடியும் காலத்திற்குள் சூழல ஆரம்பித்தார்கள். கனவு போலவே அது நடந்தது. டிசம்பர் மாதம் 2020 க்கு வந்து பார்த்தால் யாருமற்ற சுடுகாடாக அது காட்சி அளித்தன.

கொரோனா வைரலை அழித்து கொல்லாமல் நாடுகளுக்குள் போர் மூண்டு அது மிகப்பெரிய பயோ வாராகி எல்லோரையும் அழித்து கொன்றன.

கொரோனாவிற்கு ஆரம்ப கட்டத்தில் சமூக முடக்கத்தில் சென்றதாலும். பொருளாதார முடக்கத்தாலும். மருந்துகள், உணவுகள் கிடைக்காமல் போனதாலும். நாடுகளுக்குள் குற்றம் சொல்லிக் கொண்டன. அதில் அமெரிக்கா என்ற நாடுதான் சண்டைக்கு அடிகோலியது. எல்லாம் அழியத்தொடங்கின.

எஞ்சிய கொஞ்சம் பேர்களோடுதான் நாடுகள் இப்போதிருக்கும் நிலைக்கு வந்துள்ளன. என்று ரோபக்கள் அனைத்தையும் சொல்லி முடித்த போது அவர்கள் 3020 ஆம் ஆண்டுக்குள் நுழைந்தார்கள்

அங்கு தமிழ் என்ற மொழிதான் பேசினார்கள். உலகெங்கும் தமிழர்களின் நாட்டினுடைய பொருளாதாரத்தைதான் பின் பற்றினார்கள். அதுதான் தாய்மை பொருளாதாரம்.

அங்கே கடவுள் என்ற ஒரு வஸ்து இல்லை என நிறுவி இருந்தார்கள். ஒரு கோவில் கூட இல்லை. எல்லா மனிதர்களும் மிகவும் எளிமையாக வாழ்ந்தார்கள்.

கடவுளை அன்று மனிதன்தான் படைத்துள்ளான். கடவுள் யாரையும் படைக்கவில்லை. இந்த பிரபஞ்சத்தில் ஒரு வித அலை தன்னையே சுருக்கி, இறுக்கி சூழல வைத்துக் கொண்டது, அதிலிருந்து பல அலைகள் சூழன்றன அதுவே அணு என்றாச்சு.

அந்த அணுவிலிருந்து வந்த காந்த அலைதான் ஒரு அணுவினையும் இன்னொரு அணுவினையும் தள்ளியும், சேர்த்தும் நிற்கச் செய்தன. அந்த காந்த அலை எங்கும் ஊடுருவிப் பாய்ந்ததால் பல

மூலகங்கள் உருவாகி, பௌதீகப் பொருட்கள் வந்தன.

பின்பு சீவன்கள் வந்தன. அதிலிருந்து பரிணாமம் பெற்று மனிதனாக உருவாகி இன்று வரை இருக்கிறோம் என்று அந்த தலைமை ரோபோ இந்த முக்கிய விசயத்தை விலாவாரியாக சொன்னதும் தான் சமதுவிற்கு அனைத்தும் விளங்கியது.

காந்தமும் அந்த மூல அலையும் தான் அனைத்து படைப்பிற்கும் ஆதாரம் என்று அந்த மக்கள் நிறுவியிருந்தார்கள். அது சமதுவிற்கு ரொம்ப பிடித்துப் போனது.

அதுபோல அங்கு பணம் என்ற ஒரு வஸ்தும் இல்லை. அவர்களின் உழைப்பின் அடிப்படையில் தேவையான பொருட்கள் அவர்களின் வீட்டிற்கு அரசாங்கமே ராணுவத்தினரையும் காவலரையும் வைத்துக் கொண்டு போய் கொடுத்தனர்.

நாட்டினருக்கு எந்த எல்லைக் கோடுகளும் இல்லை, போர் இல்லவே இல்லை மக்கள் அனைவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் உதவி செய்து சமமாக வாழ்கின்றனர்.

தனிச் சொத்துகள் கிடையாது. வீடு, நிலம் எல்லாவற்றையும் நிர்வகிக்க ஒரு நிர்வாக கட்டமைப்பு தனியாக இருக்கிறது என ரோபோ சொன்னது.

சமது தான் வளர்ச்சியான ஒரு நாட்டை எதிர் பார்த்தான். அது இல்லாமல் போனது அவனுக்குள் ஏசு கேள்விகள் திரும்பவும் முளை விட்டன. அப்பாவிடம் இது பற்றி விவாதிக்க வேண்டும் என்று நினைத்து கொண்டான்.

காந்த புலனங்கள் நிறைய உருவாகி இருந்தன. காந்தத்தின் வழியாகவே அங்குள்ளவர்கள் எல்லா விசயங்களை கேட்டறிந்தும், செயல் செய்தும் வந்தார்கள்.

காந்தம்தான் மனித உடலிலும் எல்லா சடப்பொருளிலும் வேலை செய்கிறது அது பரவி மனிதனையும் சடப் பொருளையும் இந்த பிரபஞ்சத்தையும் இயக்குகிறது என கண்டறிந்த அம்மக்கள் அதனை பயன் படுத்தும் வல்லமையை பெற்றுள்ளனர் என்று திரை விளக்கியது.

அங்கு நோய் நீக்குவதற்கும், செய்திகளை அனுப்புவதற்கும் என எல்லாவற்றிலும் காந்த புலனங்களையே அதிகம் பயன்படுத்தும் வல்லமை பெற்று உள்ளார்கள்.

இருந்தும் அவர்கள் ஊர் ஊருக்கு ஒரு பொது சமையல் கூடம் அமைத்து. அதில் தங்களுக்கான உணவை பகிர்ந்து கொண்டனர்.

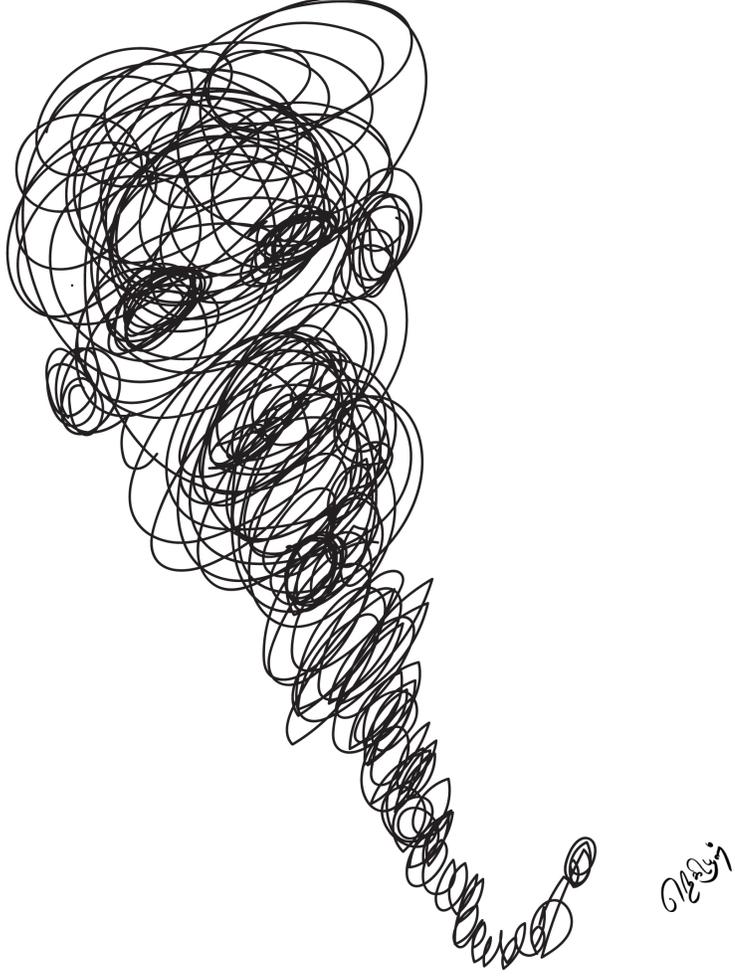
அங்கு ஒரு வீட்டில் நடந்ததை அதியமாக பார்த்து நின்றான் சமது. அங்குள்ள ஒரு ஆண் ஒரு வகை பானத்தை தயாரித்து அதை கையால் வீசினான் அது அப்படியே பல குவளைக்குள்ளும் சென்றது.

அவற்றை அந்தரத்தில் எடுத்து அனுப்பினான். அவைகள் நகர்ந்து அவனது குழந்தைகளின் கைக்கு போய் நின்றன. அவர்கள் அதை எடுத்து அருந்தினர்.

அவனின் மனைவி கருத்த தன் பெண் குழந்தைக்கு பால் கொடுத்தாள். அந்த காட்சியை பார்த்து சமது கேட்டான்

“பசியை மட்டும் மனிதனால் வெல்லவே முடியாதாப்பா”

● சிறுகதை

சேருமிடம்

சந்திரா மனோகரன்

உசுட்டர்~ப் சர்வதேச விமான நிலையத்தில் அநேகமாக பாரி காத்திருப்பான்.. காத்திருக்கவேண்டும். அவனை நம்பித்தான் இந்த அந்நிய நாடான ஜெர்மனிக்கு வருகிறான், அன்பு.

சங்கரன்கோவிலுக்கு அருகே உள்ள விசாலமான விவசாய நிலத்தையும், கண்ணுக்குள் வளர்த்துப் பாதுகாத்த பெற்றோரையும் மறந்து விட்டு வந்திருக்கிறான், என்றால், யாரை நம்பி?

“எப்படியும் வேலை வாங்கிறலாம்.. அந்த கிராமத்திலே உக்கார்ந்திட்டு என்ன பண்ணே.. கிளம்பி வந்துரு ”

பாரியின் அழைப்பு ஒரு பக்கம். பெற்றோரின் மறுப்பு இன்னொரு பக்கம்.

‘ என்னப்பா யோசிக்கிறீங்க.. இன்னிக்கு வீட்டுக்கு நாலு பி,ஈ வெட்டியாக் கெடக்குது. நம்ப பாரிதாம்பா கூப்பிடறான்.. நான் ஒண்ணும் தனியாப் போகலியே. அப்புறம், நீங்க ரெண்டு பேரும் ஹெல்தியாத்தானே இருக்கீங்க..நம்ப மீரா வாலுகிட்டே லேப்டாப் இருக்கு தினமும் ஸ்கைப்பிலே வர்றேன்...நானும் நல்லா யோசித்துத்தாம்மா இந்த முடிவை எடுத்திருக்கேன்.”

ஆரம்பத்தில் அவர்களுக்குப் புரியாதது இவனுக்கு பலமாயிருந்தது.

செக்குரிட்டி செக், பாஸ்போர்ட் வெரிஃபிகேஷன் என்று எல்லாக் கசமாலத்தையும் முடித்துவிட்டு, பேக்கேஜ் கௌண்டருக்குப் போய் போர்டிங் பாலைக் காட்டினான். அங்கிருக்கிற பலவான் ஓரிடத்தைக் காட்டினான். செக்குமாடு மாதிரி சில சூட்கேசுகள் சுற்றிச் சுற்றி வந்தன. கிரே கலர் பெட்டியை லபக்கென்று எடுத்ததும், பாரி சொன்ன இடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான். இருபக்கமும் ஜொலிக்கும் கடைகள். ஒரு பேக்கரிக்கு முன்பு பாரி சுற்றும் முற்றும் பார்த்தவாறு நின்றுகொண்டிருந்தான்.

அப்பாடா..போன உயிர் திரும்ப வந்தது.பாரி சொன்னபடியே

வந்துவிட்டான். அன்பு ஓடிப்போய் பாரியைத் தழுவினான்

“சரி.வாடா கப்பசினோ குடிச்சிட்டுப் போலாம்”

“அப்படின்னா என்ன?”

“பெரிசா ஒண்ணுமில்லைடா,, ஆறிப்போன காப்பி.. அவ்வளவுதான்!”

இருவரும் லோக்கல் ட்ரெயின் ஏறி, பாரி குடியிருக்கும் டீயிஸ்பர்க் நகரத்துக்கு வந்தார்கள்: வழிநெடுக இரம்மியமான இயற்கைக் காட்சிகள். எங்கும் பசுமை. வாரிப் பையில் நிரப்பிக்கொள்ளலாம் போலிருந்தது.

“அப்பறம் அன்பு..உன்னோட பேரெண்ட்ஸை எப்படி சமாளிச்சே..”

அன்பு சிரித்தான்.

“அப்புறம் பாரி.. உங்கூட இருக்கிறதிலே ஒண்ணும் பிரச்சனை இல்லியே..”

பாரி சிரித்தான்.

ரயில்நிலையத்தை அடைந்ததும்,இருவரும் ஸ்டேஷனைக் கடந்து, சாலைக்கு வந்தார்கள். ஒரு டவுன் பஸ்ஸில் பத்து நிமிடப் பயணத்திற்குப் பிறகு ஸ்டாப்பில் இறங்கினார்கள்.

அந்த இடத்திற்கு என்னமோ பெயர் சொன்னான். வாயில் நுழையவில்லை.

“அதுதாம்பா நான் இருக்கிற அப்பார்ட்மெண்ட்..தேர்ட் ~ப்ளோர்..”

“ஓரே சூட்கேஸுதானா..நீ படி ஏறு..நான் எடுத்துட்டு வர்றேன்”

இங்கெல்லாம் லிப்ட் கெடையாது ”

காலிங் பெல் அடித்ததும் --

ஒரு நிமிடம் அன்பு அதிர்ந்துபோனான்.

எதிரே முறுவலித்தபடி ஓர் இளம்பெண்!

“மாலு..இவன்தான் அன்பு..! கொஞ்ச நாளைக்கு இங்கதான் இருப்பான் ”

□ □ □

“ஹலோ..” என்று இலேசாக முறுவலித்தாள்.

”இதுதாம்பா உன்னோட ரும்.. ~ப்ரியா இரு!..பாப்பா அழுகறா இப்ப வந்துர்றேன்..”

அன்புக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.மனைவி..குழந்தை பற்றியெல்லாம் அவன் சொல்லவேயில்லையே..!

இரவு உணவுக்கு மாலு விளித்தாள்.

டைனிங் டேபிளில் ஆப்பிளும், ஆரஞ்சும்.ஒரு சீப் ரொபஸ்டா. மாலு ஒரு பெளல் நிறைய பாஸ்தா கொண்டுவந்து வைத்தாள்.

” சாப்பிடப்பா.. நம்மூர் நூடுல்ஸ் மாதிரி.. உள்ளே சிக்கன் பீசஸ் இருக்கும்..”

”பாப்பாவுக்கு என்ன வயசுன்னு சொல்லவேயில்லையே ”

அவள் அசடாய் அவனைப் பார்த்தாள். ””.

அன்புக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. வெளியே சில்லென்றிருந்தது. ரும் ஹீட்டர் இருந்ததால் தெரியவில்லை. பெரிய க்ளாஸ்~ப்ரேம் போட்ட சன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தான். இரவு இரண்டு மணியிருக்கும்.. ஏதோ ஓரிரண்டு கார்கள் அவ்வப்போது போய்க்கொண்டிருந்தன. மற்றபடி நிசப்தம்.

புரண்டு புரண்டு படுத்த பின்னர் ஒரு வழியாய் விடிந்தது அயர்வில் இலேசாய்க் கண்ணயர்ந்து விட்டான். மணி எட்டுக்கு மேல்.

”என்ன..நல்ல தூக்கமா? ” - எதிரே அவள். இரவாடையில்.

”ஓ.. நீங்களா?.. பாரி எங்கே? ”

அவள் சிரித்தாள்.

”அவனா.. கெளம்பி ஆபீஸ் போய்ட்டான்.!. எட்டு மணிக்குள்ளே இருக்கணும்.. உங்களை எழுப்பிப் பார்த்தான்!

□ □ □

“என்ன இது.. தம் கணவனை இப்படி அழைக்கிறாளே ஜெர்மனியில் இப்படித்தான் இருக்கும்போல..”

“பிரஷ் பண்ணிட்டு வாங்க.. காஃபியா.. டீயா?”

“ஏதோ ஒண்ணு டீ பெட்டர்.”

நான் பாப்பாவே ரெடி பண்ணி ஸ்கூலுக்குப் போயி விட்டுட்டு வந்தர்றேன்.. டிபன் எடுத்து வச்சிருக்கேன்.. நீங்க குளிச்சிட்டு சாப்பிடுங்க.. அரை மணி நேரத்திலே வந்துருவேன்..பக்கந்தான் “

எல்லாக் கடன்களையும் முடித்துவிட்டு, சிறிய பால்கனிக்கு வந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்..சாலையில் மாலு ஸ்ட்ராலரைத் தள்ளியவாறு வந்துகொண்டிருந்தாள்.

அப்போது, அலைபேசியில் பாரி கூப்பிட்டான்.

“டேய்.. சாரிடா ஆபீஸ் வந்துட்டேன்.. மாலு வந்துட்டாளா?”

“இன்னும் இல்லை.. கீழே வந்திட்டு இருக்காங்க போலிருக்கு ” “ ஈவினிங் பார்க் போயிட்டு வரலாம்.. ஆறு மணிக்கு ரெடியா இரு.. மாலு வந்தா சொல்லு ”

மாலு வந்ததும் சொன்னான்.

அவள் மீண்டும் சிரித்தாள்.

“இப்படித்தாங்க சொல்லுவான். அப்பறம் வரமாட்டான் இன்னிக்கு வந்துருவான்..நீங்க இருக்கீங்களே! ”

“ உங்களுக்கு போர் அடிக்கும்.. டிவி பாருங்க..அட,கேட்க மறந்துட்டேன்.. சாப்பிட்டீங்களா?”

“ம்ம்,,”

“பிரட்,பட்டர், ஜாம், ப்ரூட் ஸ்.. இதையும் பழகிக்குங்க..நான் குளிச்சிட்டு வந்து டீ போட்டுத்தர்றேன் ”

அவள் படுக்கையறையிலிருந்து குறைந்த ஆடையுடன் வெளியே வந்தாள்.அவன் தன் கவனத்தைத் தொலைக்காட்சிப்பெட்டி -

மீது செலுத்தியிருந்தான்

அவள் கப் அண்ட் சாஸரில் தேநீருடன் வந்தாள்.

“ஏங்க.. ஒரு நிமிஷம்..உங்க ரெண்டு பேருக்கும் எப்ப மேரேஜ் ஆச்சு?”

அவள் உதட்டைப் பிதுக்கியவாறு அசடாய் வழிந்தாள்.

“என்னங்க நீங்க.. அவன் சொல்லலியா.. நாங்க ரெண்டுபேரும் ஒண்ணா இருக்கறோம்.. அவ்வளவுதான்! நான் சிலோன்காரி.. இந்தப் பொண்ணோட அம்மா ஒரு ஜெர்மன் கேர்ள்.. பேரு சூசி.. இவங்களைப் பிரிஞ்சு எப்பவோ பெல்ஜியத்துக்குப் போய்ட்டாளாம் போனவள்

அவ்வளவுதான்.”

“அப்படிங்களா.. அவன் எதுவுமே சொல்லலீங்க.. நீங்க எப்படி?”

“ஓரே கம்பெனிலே இருந்தோம்.. பழக்கம்.. இப்ப பாப்பாவைப் பார்க்கணும்ங்கறதுக்காக வேலைக்குப் போகவேண்டாம்னு நிறுத்திட்டான் !

அவள் சொல்லிக்கொண்டே சமையலறைக்குள் நுழைந்தாள்

சங்கரன்கோவிலில் அவன் அப்பா சொன்னது நினைவில் புரண்டது ”ஏப்பா.. பாரியப்பத்தி நல்ல ரிப்போர்ட் இல்லே.. நீ வேற அங்கே..” அன்பு நீண்டநேரம் யோசித்துப் பார்த்தான். பால்கனியில் நின்றவாறு

நீண்டுகிடக்கும் துப்புரவான சாலையை வெறித்துப் பார்த்தான். நீளமான

கார்களும், ட்ரக்குகளும்..சைக்கிள் ஓட்டும் வெள்ளைக்காரிகள்.. எதையும் அவனால் ரசிக்க முடியவில்லை.

எப்படியோ மதியம் ஆகிவிட்டது. இப்பொழுது இந்தியாவில் காலை நேரம்.

வாட்ஸ் அப் கால் போட்டான். அப்பா, அம்மா, தங்கை மீரா என்று எல்லோரிடமும் வெகு நேரம் பேசினான்.

அதற்குள் மாலு அழைத்தாள். மதிய உணவு மேசைமீது ஆயத்தமாய் இருந்தது. ரோஸ்ட் மட்டன் ஸ்டீயு, எக் நூடுல்ஸ், வெரைட்டி ரைஸ், பொடாடோ பான் கேக்.. என்று அசத்தியிருந்தாள்.

“நீங்க சாப்பிட்டுட்டு இருங்க..நான் போய் பாப்பாவைக் கூட்டிட்டு அரைமணி நேரத்திலே வந்துர்றேன்” என்றவள், நொடியில் ஜின்ஸ் பாண்ட், லூஸ் சர்ட்டுக்குள் நுழைந்து கடந்துவிட்டாள்.

மாலை நான்கு மணி. பாரி வந்துவிட்டான்.. எல்லோரும் கிளம்பி பக்கத்தில் இருக்கிற பார்க் போனார்கள். ரைன் நதிக்கரையில் வளமாக இருந்த பூங்காவில் பாரி உற்சாகமாக பேசிக்கொண்டே வந்தான்.வித்தியாசமான மரங்களும் பூஞ்செடிகளும் அன்புக்கு எந்த சலனத்தையும் விளைவிக்கவில்லை. மாலு பாப்பாவை ஸ்ட்றால்லரில் வைத்து தள்ளியவாறு போய்க்கொண்டிருந்தாள்

“பாரி இயல்பாக ஜெர்மனியைப் பற்றி ஸ்கெட்ச் போட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அன்பு ஆர்வமில்லாமல் தலையை ஆட்டிக்கொண்டிருந்தான்

“பாரி! ஒரு விஷயம்..அப்பா கொஞ்சம் சீரியஸ்னு மீரா போன் பண்ணினாள்.. நான் நாளைக்கே புறப்படறேண்டா..”

பாரி ஒரு நிமிடம் ஆடிப்போனான்.

“டேய்.. என்னடா சொல்றே.. நீ வந்திருக்கறது ஜெர்மனிடா.. என்னமோ மதுரைலிருந்து திண்டுக்கல்லுக்கு வந்தமாதிரியல்ல பேசறே ”

“இல்லைடா அப்பாவுக்கு ஏதேனும் ஒண்ணுகெடக்க ஒண்ணு ஆச்சுன்னா.. அப்புறம் ”

அன்பு வேறொங்கோ பார்த்துக்கொண்டே பேசினான்.

“பொய்! நீ சொல்றதை நம்பமாட்டேன்.. மாலு ஏதாச்சும் சொன்னாளா? ”

அவன் மௌனமாக நின்றுகொண்டிருந்தான். பாரி அவன் பிட ரியைப் பிடித்து உலுக்கினான்.

“சொன்னாள்..”

“என்ன சொன்னாள்? ”

“பெரிசா ஒண்ணும் சொல்லலே.. வேறெதுவும் கேட்காதேடா..நான் இங்கிருக்கறது அவ்வளவு சரிப்பட்டு வராது.! ”

பாரிக்குப் புரிந்துபோயிற்று. அவனுக்குப் பெற்றோரை ஒதுக்கிவிட்டு வெளிநாட்டுக்கெல்லாம் வேலை தேடி வரும் மனசில்லை.

வீட்டுக்கு வந்ததும் பாரி டிக்கெட் இருக்கிறதா என்று ஆன் லைனில் செக் பண்ணினான். ”

“டேய் அன்பு! துபாய் வழிலே போயிருறியா?..டிக்கெட் இருக்கு ”

“ஓகேடா.. வரும்போது பிராங்~பர்ட் வழிலே வந்தேன்.. இப்ப இப்படிப் போய் டறேன். ~பிளைட் எத்தனை மணிக்கு? ”

“சரியா ஒன்பது மணிக்கு.. ஏழு மணிக்கெல்லாம் அங்கே இருக்கணும் ”

அடுத்த நாள் அன்பு புறப்பட்டுவிட்டான். மாலு வழியனுப்பிவைத்தாள் டசல்டர்~ப் பன்னாட்டு விமானநிலையம்.

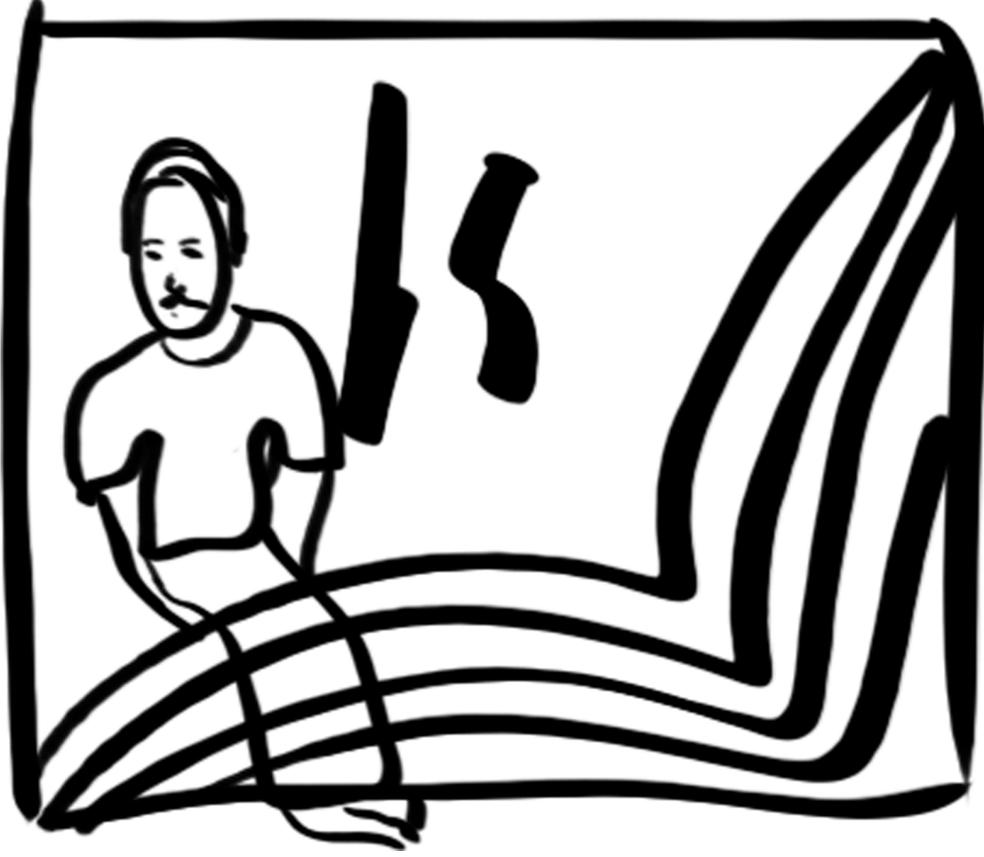
பாரிக்கு அவ்வளவு சீக்கிரம் திருப்பியனுப்பும் எண்ணமில்லைதான். குழந்தை அப்படி..

கடைசி நிமிடத்தில், அன்பு சொன்னான்.

“பாரி ”எங்கப்பா அடிக்கடி சொல்லுவாருடா.. வாழ்க்கைலே போய்ச் சேருமிடம் நல்லா இருக்கணும்தான் எல்லோரும் விரும்புவாங்க.. எல்லாமே அவரவர் விதிப்படிதான் நடக்கும்.. பாரி! உனக்கு வாழ்க்கை இப்படி அமைஞ்சிருக்கு.. எப்படியோ.. இவளை நீ எத்தனை நாளைக்கு உம் வசப்படுத்தி வச்சிருப்பேன்னு எனக்குத் தெரிலே.. குழந்தையைப் பத்திரமாப் பார்த்துக்கோ.. என்னா, குழந்தை உன்னோடது! ”

அன்பு கையசைத்தவாறே மறைந்துபோனான்.

சில நிமிடங்கள் பாரி அசைவற்று நின்றிருந்தான்.

அப்பாவின் இறுதிநாள்

ந. கிருஷ்ணசிங்கம்.

எனதுபெயர் சுமதி பேரின்பநாதன். நான்மணம்முடித்து டென்மாக் நாட்டில் வெகுகாலமாக வாழுகின்றேன். எனது அப்பா இறந்தபின்புதான் அவரின் ஒரேமகளான எனது திருமணம் நடந்தது. எங்களுக்கு மூன்றுபிள்ளைகள்; இருகக்கின்றார்கள். மூத்தவனுக்கு இருபதுவயதாகிவிட்டது. நான் அரைக்கிழவியாகிவிட்டேன். ஆனாலும் மரியாதையின்பொருட்டு முழுகக் கிழவியான எனது மாமியருக்குப் பயபக்தி செலுத்துவேன். இன்று வீட்டைத்துப்பரவு செய்யும்போது அப்பாவின்படம் விழுந்து கண்ணாடியுடைந்துபோனது.

இதைப்பெரிதாகவூதி அதுவொருதுற்குறியின் அடையாளமென்று எனது கணவரின்தாயாரான அவர் கதைபுனைந்து பயமுறுத்தும்முன்னம் படத்தைஎடுத்துச்சென்று கண்ணாடிபொருத்திக் கொண்டுவந்து வைத்துவிட்டேன். எனினும் இன்று மனத்தில் அப்பாவின் நினைவுத்திரள் மையங்கொண்டு என்னைவருத்துகின்றது. அதைக்கூட எனது மாமியார் கண்டறிந்துவிட்டார்.

என்னஏதும் வருத்தமோவுனக்கு. ஒருமாதிரியிருக்கக் கிறாய். கவனம் கண்டவியாதியெல்லாம் பரவுதாம். என்றுஎன்னை ஏறவிறங்கநோக்கியவராக எச்சரிகைசெய்தார்.

அப்பாவின் இறந்தநாட்சம்பவங்கள் என்னால்மறக்கமுடியாதவை. அன்று நள்ளிவில் நான் நித்திரையாகி இடையில் எழுந்துபார்த்தபோது, அப்பாவின் அறையில் வெளிச்சம் தெரியவே எட்டிப்பார்த்தன். அவர் தூங்காது சாய்வுநாற்காலியில் இருந்தபடியே யோசனையிலாழ்ந்திருந்தார்.

என்னப்பா! நீங்கள் இன்னும் நித்திரை கொள்ளாமலிருந்து என்னசெய்யிறியள், பிறசர்நோய்க்காரர். போய்ப்படுங்க என்று சொன்னேன்.

நாட்டில் போராட்டம் வலுவடைந்திருந்தகாலமது. அன்றயநாள் எங்கள் இதயபூமியை அபகரிக் வந்த பேரினவாதப் பெரும்படையை விரட்டியடித்துத் துரத்திவெறற்றி பெற்றுத்தந்துவிட்டு, சிலர்உயிரையீந்து

மாவீரராகிப் பேழைகளில்வந்ததுவும், வரியுடைகளோடுவெற்றி மாலைகள் சூடியவர்களாய், எமதுதேசியக்கயக் கொடியால் போர்க்கப்பட்டவர்களாய் அவர்கள் சயனித்துக்கக் கிடந்தகாட்சியைச் சென்றுபார்த்து அஞ்சலிசெலுத்திவிட்டுவந்தோம்.

வீட்டுக்குவந்தபின்னும் அப்பா தேறுதலடையாது மௌனத்துள் விம்மியவராயிருப்பது விளங்கியது. அவரின் ஆழ்மனத்துள் அந்தத்துன்பியல் நிகழ்வுகள்யாவும் தோன்றியவண்ணம் இருந்ததுபோலும். இரவுஉணவை உண்ணமுடியாதவராய் அவலப்பட்டவர் நீரையருந்திவிட்டு எழுந்துவிட்டார். நித்திரையை மறுதலித்தமனத்தினராய் இடைவிடாது இருமியவாறுமிருந்தார்.

அவரின் முகமோ வெளிறித்தோன்றியது. இருதயம்வேகமாகத்துடித்துக் கொண்டிருந்தபோலும். நெஞ்சைக்கையால் தடவிகளீ; காண்டிருந்தார். எண்ணற்றதுயரமிகுமரணங்களைக் கண்டர்தானவர். அம்மா விபத்தில் இறந்ததையும் பொறுத்துக் கொண்டவர். நோய்சுமந்த உடலாகிப்போனதால் உணர்வுகளின் தாக்கத்தை அவரால்தாங்கமுடியவில்லை.

மேய்ப்பவனில்லாத ஆட்டுமந்தைகள்மாதிரி எவனெவனோவெல்லாம் ஏதேதோகூறிவந்த ஏமாற்றியகாலத்தில்வாழ்ந்து அலுத்தவரர். எம்மினத்தவரின் காவலனாய் ஒரு உத்தமத்தலைவனும்,

உயிர்கொடுத்தும் மண்காப்போமென்ற உறுதிமிகக்கொண்ட பேர்வீரர்நிரையும் தொடர்மோதல்களும் பெரும்வெற்றிகளும், மண்மீட்டும், நீதிமிகுநல்லாட்சியும் துலங்கியவோர் மறுமலர்ச்சிமிகுந்த காலதைக் கண்டவரான எனது அப்பாவை ஒவ்வொரு வீரச்சாவும் வெகுவாகவதைத்தன.

சாய்மனைக்கதிரையிலிருந்து எழுந்துசென்று கட்டிலிலமர்ந்தவர் தொண்டையைக்கனைத்து தெளிவுபடுத்தியவராகக்கதைத்தார்.. நேற்றைக்குபின்னேரம் அவையள்போனசந்தோஸத்தைபாத்தன். தோளிலை துவக்குகளோடை, சிரிச்சமுக்கங்களோட வாகனங்களில்

ஏறியிருந்து ஆழுக்காள் பகுடிகள்விட்டபடி, என்னசுறுசுறுபாய் போனவை. எல்லாமென்றை கண்ணுக்கநிக்குது.

முறிகண்டியானே! என்றைகுஞ்சுகள் எல்லாம், ஒருதீங்குமில்லாமலுக்குத் திரும்பிவர அருள்தாருமெண்டு, கையெடுத்தக் கும்பிட்டன். எங்களைக்காக்கச் சண்டைபிடித்து என்றைபிள்ளையள் இப்பிடியே எந்தநாளுஞ்செத்துப் போகுதுகளே.. என்றுகூறியவர்துயர்மிகுந்தவராக மெல்லவனுங்கிக்கொண்டு படுக்கையில் சாய்ந்துவிட்டார்.

பக்கத்துவீட்டுமுகாமிலே அந்தப்பெண்போராளிகள் வாழ்ந்துவந்தபோது அவர்கள் அப்பா.. அப்பா.. என்று இவரோடு நட்புறவாடி மகிழ்ந்த சம்பவங்களும், சிரிப்பையுதிர்த்து அவரோடுபழகிய இனியநினைவுகளும் நிரைகட்டியெனது நெஞ்சக்குள்நிழலாடின. அவர்களுள் சிலபிள்ளைகள் வித்துடலாய் வந்ததைக்கண்டதால் நொந்துகுழறிய அந்த நெடுந்துயரம் அவருள்தொடர்வதை நான் உணர்ந்தேன்.

அவர்கள் எமது பக்கத்துவீட்டில் முகாந்திறந்த அன்று;..நல்ல தண்ணிர் தேடி எமது கிணற்றில் வந்து அள்ளியபோது.

பிள்ளையள்! இந்தக் கிணறு சரியான ஆழமெண்டாலும் தண்ணிர் வலுசோக்கு.. என்றவாறு அவர் அவர்களோடு உரையாடியதிலிருந்து ஒவ்வொன்றையும் நான் எண்ணிப்பார்க்கின்றேன். அந்தப் பெண்போராளிகள் அவர்மேல் காட்டிய அன்புமிகு கரிசனைகளால் அப்பா உள்ளம் நிறைந்து வாழ்ந்தவர்.

உந்தத்தரவையளை உழுது விதைச்ச வெட்டி அள்ளிறதிலை என்றையிளமையை வீணாக்கிட்டன். அப்பவெல்லாம் போராட்டமெண்டும், சண்டையெண்டும் நினைக்க நேரமெங்க இருந்தது.. என்று, அப்பா சொல்லும்போது.. ஏனென்பா இப்பவும் நீங்கள்வரலாம். சுடத்தெரியுமெண்டு சொன்னியள் பிறகேன் யோசிப்பான். என்று அவர்கள் பகுடிவிடவும். அப்பா பெரிதாய் சிரித்தார்.

தமிழீழத்தின் நிலத்தைவிடுவிக்கும், சுதந்திரப்போர் மிகுசீற்றமுற்று நடைபெற்றநாடக் ளவை. இந்த வரலாற்றுக் காலத்தில்தான் போர்க்களமேறிய அந்த முகாம்பெண்கள் பெருவெற்றி பெற்றுத் திரும்பியதும், சிலர் வரீச் சாவினைத் தழுவிக்கொண்டதும் நடைபெற்றது.

எங்கடை இராணுவவேலியளைத்த தாண்டி கூலிக்கு மாரடிக்கும்படை நடந்து வரமுடியாது. என்று அந்தப் போராளிப் பிள்ளைகள் சொல்லும்போதெல்லாம் அப்பா மார்பு நிமிர்த்தியவராக மகிழ்ந்துகொள்பவர் அன்றோ அந்தத்துயர்குழ்ந்த இரவில் உயரமுத்தநோயால் அவதிப்பட்டார். அவர்பாவிக்கும் குளிசைமருந்ததைக் கொடுத்துப்படுகக் வைத்துத் தடவித்தேற்றமுயன்றேன்.

அந்தநள்ளிரவு மழைபெய்யத்தொங்கியது. மழையின் நீர்த்துளிகள் கூரையின்மேல் விழுந்து ஓசையெழுப்பியன. பக்கத்திலிருந்த போராளிகளின் வீட்டில் வெளிச்சமில்லை. மனித நடமாட்டமுமில்லை. உதவிக்கென்று அழைக்க ஒருவரையும் தெரியவில்லை. மழையோ மேலும் உருக கொண்டுக்கொட்டியது. அன்று நான்பட்டபாட்டை இத்தனையாண்டுகள் தாண்டியும் என்னால் மறக்கமுடியவில்லை. இருளைக் கிழித்து மின்னலும் இடியும் தொடர்ந்தன. அந்த இரவில் அப்பா தன் இறுதிமூச்சை விட்டுவிட்டார்.

அவர் நேசித்த வியத்தகு இயக்கத்தின் பேரழிவையும், இனவாதிகளின் ஈனமிகு தாக்குதல்களால் பெருந்தொகை மக்கள் சிதைந்தழிந்த சாவுகளையும் காணாது கண்மூடிவிட்டார். இன்று எம்நாட்டில் எமதுமக்கள் படும்பாடுகளையும், வாள்வீச்சும் பொல்லடியும் கற்பழிப்பும் கொள்ளைகளும் கட்சிகளின் மோதல்களும் எம்மவரே தம்மவரைக் கொல்லும் கொடுமைகளும் தொடர்கையிலே அவற்றைக் கண்டு கலங்காது அப்பா வெள்ளனவே இறந்ததுபோனது. நல்லதுதான்.

மாறிப்போன மனிதர்கள்

அலெக்ஸ்பரந்தாமன்

எதிர்பாராத சந்திப்பு அது!

வாசிப்பதற்கு ஏதாவது புத்தகங்கள் புதிதாக வந்துள்ளதா? என பூபாலசிங்கம் புத்தகக்கடையினுள் மேலோட்டமாகத் தன்பார்வையினால் மேய்ந்து விட்டுத் திரும்பியபோதுதான், அருகில் உள்ள மிக் சர்கடைக்கு முன்பாக பூமணி நிற்பது தெரிந்தது பரமனுக்கு.

அவன் அவளருகில் சென்றான்.

“ஹலோ.. பூமணி அக்கா..”

குரல்கேட்டுத் திரும்பினாள் பூமணி. அவளது முகத்தில் வியப்பொடு கூடிய சந்தேக உணர்வு.

“நீங்கள் குணமண்ணற்ற மகன் பரமன்தானே..?”

“ஓமோம்..”

பூமணியின் முகத்தில் சந்தேக உணர்வுகள் நீங்கி புன்னகை மலர்கிறது.

“ எப்படிச் சுகமாய் இருக்கிறியளே..?” பரமன் கேட் டான்.

“ ஓ..! இப்ப சுகத்துக்கு என்ன குறை”

பூமணி கூறுகிறாள். அக்கூற்றில், ஓர் மீஇறுக்கமான தடிப்புழ் தொனித்ததை பரமனால் அவதானிக்க முடிந்தது.

“ கனவருசத்துக்குப் பிறகு சந்திக்கிறம்..” சிரித்துக்கொண்டே கூறுகிறான் பரமன்.

“ ஓமோம்..” பூமணியும் அதை ஆமோதித்தாள். இரு வரும் பலவிடயங்களைக் கதைத்துக் கொண்டார்கள்.

“ நீங்கள் ஒருக்கா வீட்டுப்பக்கம் வந்திட்டுப் போங்கோவன்..யு

பூமணியின் வேண்டுகலைப் பரமனால் நிராகரிக்க முடியவில்லை.

“ ரவுணுக்கை வீடு எங்கை இருக்கு..?”

“ ஆரியகுளம் சந்திக்குவந்து, அதால ஸ்ரான்லி றோட்டுப்பக்கம் திரும்பி, அதில விசாரிச்சாக் காட்டுவினம்..”

“ சரியக்கா.. நான் என்ற அலுவலை முடிச்சிட்டு, ஒருக்கா வந்திட்டுப் போறன்..”

பரமன், தனது வீட்டிற்கு வருவது குறித்து பூமணி மகிழ்ச்சியடைந்தாள். அந்த மகிழ்வின் உணர்வு அவளது முகத்தில் பிரதிபலித்தது. மிக்சர்பொதிகளுடன் அவனிடமிருந்து விடைபெற்றவள், அருகில் உள்ள ஆட்டோ தரிப்பிடத்துக்குச் சென்று, ஆட்டோ ஒன்றில் ஏறி மறைந்தாள். பூமணி!

பரமனுக்கு அவளது தோற்றத்தைக் கண்டதும் மட்டுக்கட்ட முடியவில்லை. பூரிப்பான உடல்வாகு அவளிடம் தோன்றியிருந்தது. கவலைகள் அற்ற மனதின் வெளிப்பாடாக அவளது முகம் பிரகாசித் தது. கழுத்து, கைகள், காதுகளில் தேவையன நகை களை அணிந்திருந்தாள். விலை உயர்ந்த சேலை உடுத்தியிருந்தாள். பேச்சிலும் ஒருவித நளிணம் வெளிப்பட்டிருந்தது.

பரமன் நவீன சந்தைக்கட்டடத்தை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான். ஆஸ்பத்திரிவீதியில் வாகனங் கள் ஒருவழிப்பாதையூடாக எதிரே வந்தவண்ணமிருந்தன. சந்தைக்கட்டடத்துக்கு அருகில் உள்ள பைரவர் கோவில் முன்பாக, றம்புட்டான்பழ வியாபாரியொருவன் டே லாபாய்.. லாபாய்..யு எனக்கூவியபடி.. தனது வியாபாரத்தில் கவனமாக இருந்தான். கட்டடத்தின் கீழே ஒரு ஒதுக்குப்புறமாகக் குந்தியிருந்து செருப்புகள் தைத்துக்கொடுக்கும் தொழிலாளியைக் காணவில்லை. அவனுக்குப் பதிலாக அந்தஇடத்தில் ஒரு யாசகமுதியவன் கூனிக் குறுகியபடி.. படுத்திருந்தான். பரமன் அந்த யாசகமுதியவனைக் கடந்து, கஸ்தூரியார் வீதியால் திரும்பி, நடந்து கொண்டிருக்கையில்.. நினைவுகளில் பூமணி வந்து நின்றாள்.

வலிகாம இடப்பெயர்வில் வன்னிக்கு வந்து சேர்ந்த பல குடும்பங்களில் பூமணியின் குடும்பமும் ஒன்று. கணவன் மற்றும் மூன்று பிள்ளைகளைக் கொண்ட சிறிய குடும்பம் அது. வன்னிமண்ணில்

இருக்க இடமில்லாது அந்தரித்து நின்றபோது, பரமனின் தந்தை குணரட்னம்தான், அவர்களை அழைத்து வந்தார். தனது வீட்டோடு சேர்ந்த தென்னங்காணிக்குள் தடிகளாலான சிறிய கிடுகு வீடொன்றை அமைத்து,

அதில் குடியிருக்கச் செய்தார். பூமணியின் கண வன் ஓர் அப்பிராணி. பூமணியோ ஒரு வாயாடி! பூமணியின் கணவனிடம் எந்தவித கெட்ட பழக்கங் களும் இருக்கவில்லை. நல்ல பிரயாசைக்காரன்.

ஆரம்பத்தில் பூமணியின் குடும்பம் கஷ்டமான நிலையில் இருந்தபோது, குணத்தாரின் மனைவிதான் பெரிதும் உதவி புரிந்தாள். அரிசி, சீனி, மிளாய்த்தூள், லாம்பெண்ணை.. என்பன கைமாறலாக நடைபெறும். பூமணியின் கணவன் ஊருக்குள் தினக்கூலியாள்களுடன் வேலைக்குச் செல்லாத நாள்களில் இவ்வாறான கைமாறல்கள் நிகழ்வதுண்டு.

பின்னேரப்பொழுதுகளில் பரமன் பூமணியின் பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பான். பூமணி குணத்தாரின் மனைவிக்கு தனது ஊர்ப் புதினங்களைக் கூட்டியும் குறைத்தும் கூறிக்கொண்டிருப்பான். பூமணி வன்னி மண்ணுக்கு வருவதற்கு முன்பு, அவள் அந்த மண்ணைப்பற்றி அறிந்திருக்க வில்லை. கிணற்றுத்தவளையாக வாழ்ந்த அவள், அதைக்குறித்துக் குணத்தாரின் மனைவியுடன் கழிவிரக்கப்படுவதும் அங்கலாய்ப்பதுமாகவே இருந்தாள்.

“ சே.. விசர்வேலை! அந்தநேரம் வன்னிக்கு வந்து காடழிச்சு தோட்டம் செய்திருந்தால், இப்ப எங்களுக்கெண்டு ஏக்கர்கணக்கில நிலம் இருந்திருக்கும். யாழ்ப்பாணத்தில பரப்புக்கணக்கிலதானே காணியள் கிடக்குது. காட்டுக்கைபோய் விறகுதடி வெட்டலாம். நல்ல பசுப்பால், எருமைப்பால் குடிக்கலாம். எருச்சேத்து காசுக்கு விக்கலாம். பாலைப்பழங்கள், பலாப்பழங்கள் கனக்கத் தின்னலாம்..யு

தனது தேவைக்கு அதிகமாகக் கிடைக்காதவை ; கிடைக்கத்தவறியவை.. குறித்து பூமணியின் வாய் அடிக்கடி புலம்பியபடி இருக்கும்.

“ நாங்கள் எங்கை போனாலும், இந்த வன்னிமண் ணை மறக்கேலாது. அந்தரிச்சு ஓடிவந்த நேரத்தில அடைக்கலம் தந்த மண் இது..!யு என்று பூமணி இடைக்கிடை கூறும்போது, குணத்தாரும் மனைவி யும் பெருமிதமாய் வாய்விட்டுச் சிரிப்பார்கள்.

காலநகர்வில் இரு குடும்பங்களும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக.. ஒருதாய் வயிற்று உறவாக.. ஓட்டி வாழ்ந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில்தான், போரும் வந்தது. இராணுவத்தினர் ஏவிய ஷெல்களினால் முள்ளிவாய்க்காலில் சிதறிப்போனவை மனித உடல்கள் மட்டுமல்ல. அந்த மனிதர்கள் தற்காலிகமாகத் தங்கியிருந்த குடியிருப்புகளும்தான். உயிர் கள் பிரியும் அவலங்களுக்கு நடுவில், அங்கு ஒலித்த அழுகைக்குரல்களோடு, இரு குடும்பங்களும் திசைக்கொன்றாகப் பிரிந்து போயின.

இறுதியில், வவுனியா - செட்டிகுளம் பகுதியில் உள்ள இடைத்தங்கல் முகாம்களான கதிர்காமர் முகாமில் பூமணி குடும்பமும், இராமநாதன் முகா மில் குணரட்னம் குடும்பமும் அடைக்கலமாயின. மூன்றுவருட முகாம்வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டு, அவரவர் தங்கள் சொந்த ஊர்களுக்கு மீள்குடியேற்றமாகச் சென்று விட்டார்கள்.

பூமணி குடும்பமும் இடைத்தங்கல் முகாமில் ஏற்பட்ட அசௌகரியங்களைக் கருத்திற்கொண்டு, யாழ்ப்பாணம் சென்றுவிட்டது. குணத்தாரும் தன் குடும்பத்தோடு வன்னிக்கு வந்து விட்டார். எல்லாமே வழிப்பயணத்தில் பேச்சுத்துணைக்கமைந்த பயணி கள்போல..அவரவர்

தங்கள் தரிப்பிடங்களில் இறங் கிப்போனார்கள். ஆயினும், சிலரது முகங்களும் நினைவுகளும் சிலரது மனங்களில் பதிவாகியே இருந்தன அந்தப்பதிவில் ஒன்றுதான் புத்தகக் கடைக்கு முன்பாக பரமன் பூமணியைச் சந்தித்த நிகழ்வு.

வெய்யில் மெல்லத் தணிந்து கொண்டிருந்தது. பரமன் தனது அலுவல்களை முடித்துக் கொண்டு, பூமணி வீட்டைநோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தான். யாழில் இருந்து பருத்தித்துறைக்குச் செல்லும் பிரதான வீதியால் நடந்து வந்தவன், ஆரியகுளம் சந்தியை அண்மித்ததும், வலதுபக்கம் திரும்பி மேலும் நடக்கத் தொடங்கினான்.

எதிரே வந்த ஒருவரிடம் பூமணியின் வீட்டைப்பற்றி விசாரித்தான். அவர் கூறிய பிரகாரம் அவளது வீட்டை அடைந்தபோது.. அவன் விழிகள் ஆச்சரியத்தால் அகல விரிந்தன.

இரண்டு மாடி அடுக்குகள் கொண்ட நவீன கல்வீட்டு க்கு முன்பாக அவன் நின்றான். கேற்றை மெதுவாக கத் திறந்த பரமன், உள்ளே செல்லத் தயங்கினான். கால்கள் கூசுவதான உணர்வு அவனுக்குள். முற்றமெங்கும் மாபிள்கற்கள் பதிக்கப்பட்டிருந்தன. இரு பக்கநீளத்திற்கு கண்ணைக் கவரும் வண்ணவடி வங்களில் குரோட்டன் செடிகளும், பூமரங்களும் நன்கு செழிப்புடன், நிமிர்ந்து நின்றன.

பரமன் ஒருவித தயக்கத்துடன் சுவரில் பொருத்தப் பட்டிருந்த அழைப்புமணிக்குரிய விசையை அழுத்தி விட்டு நின்றான். சிலவிநாடிகளின்பின் கதவு திறக் கப்பட்டது. அங்கே பூமணி சிரித்த முகத்துடன் நின்றாள்.

“ உள்ள வா பரமு..”

பரமன் உள்ளே சென்றதும் கதவைச்சாத்தி, பூட்டை மாட்டிவிட்டு, அவனை அழைத்துக்கொண்டு நடு விறாந்தைக்கு வந்தாள் பூமணி. அவனைக் குசன் கதிரையொன்றில் அமரச்செய்தவள், அருகிலிருந்த குளிர்சாதனப்பெட்டியை நோக்கி நடந்தாள். கிளாஸ் ஒன்றில் குளிர்பானத்தை நிரப்பியவள், அதைப் பரமனுக்கு முன்பாக உள்ள சிறிய மேசையில் வைத்துவிட்டு, தானும் ஒரு குசனில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

முற்பகல்வேளை.. புத்தகக்கடைக்கு முன்பாக, விட்ட உரையாடலில் இருந்து அவர்களது பேச்சு மீண்டும் ஆரம்பமானது. பேச்சுவாக்கில், பூமணியின் அந்த

‘ அப்பிராணிக்கணவன்’ ரவுணுக்குள் மொத்த, சில்லறை வாணிபம் செய்வதாகவும், அவர் ஆளும்கட்சி அரசியல்வாதி ஒருவருக்குத் தீவிர ஆதரவாளனாக இருப்பதாகவும், மூத்தமகன் லண்டனில் வசிப்பதாகவும், ஏனைய இருபெண்பிள்ளைகளும் பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பதாகவும்.. பூமணி மூச்சுவிடாமல் கூறியபோது, பரமனுக்கு மூர்ச்சையடைப்பதுபோல் இருந்தது.

‘ இது எப்படிச் சாத்தியமானது..?’

பரமனுக்குள் இந்தவினா ஊடுருவத் தொடங்கியது.

அதுவும் மீள்குடியேற்றமாகி.. குறுகிய வருடங்களுக் குள் இப்படியொரு முன்னேற்றத்துக்கான வழி தோன்ற வாய்ப்பிருக்காது. தனது கணவன் ே ஆளும்

கட்சி அரசியல்வாதி ஒருவரின் ஆதரவாளன்..யு என்ற பூமணியின் அந்த வார்த்தை..? அவனுக்குள் எங்கேயோ உதைக்க ஆரம்பித்தது. அவன் தனது உணர்வுகளை வெளிக்காட்டிக்

கொள்ளவில்லை. பூமணி கூறும் எல்லா வார்த்தைகளையும் ஆமோதித் துக் கொண்டிருந்தான். இடைக்கிடையில் சிரித்தபடி பதிலும் கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

இறுதியாக.. புறப்படுவதற்குமுன் பரமன், பூமணியிடம் ஒருவிடயத்தை வேண்டுகோளாக வைத்தான்.

“ நீங்கள் ஒருக்கா வன்னிக்கு எங்கட வீட்டுப்பக்கம் வந்திட்டுப் போங்கோவன்..யு

பரமன் கூறியதைக்கேட்டு, பூமணி ஒருகணம் கெக்கலித்துச் சிரித்தான். பரமனுக்கு அது எரிச்சலாக இருந்தது.

“என்னது வன்னிக்கோ..?! சீச்சி.. இனி நாங்கள் அங்கை வாறதுக்கில்லை. கடவுளே..! அதுவும் ஒரு இடமே..? மாடுகள், எருமையன் றோட்டுவழிய படுத்துக்கிடந்து சாணி போடுற இடம். கக்கூசுக்கெண்டுபோய் நிலத்தில குந்தினால், தொட்டாச்சுருங்கி முள்ளெல்லாம் குண்டியில குத்தும். அதோடை.. ஒரே நுளம்புக்கடி..யு

பூமணி தொடர்ந்து கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

பரமன் தனக்குள் சிரித்தபடி.. இருந்தான்.

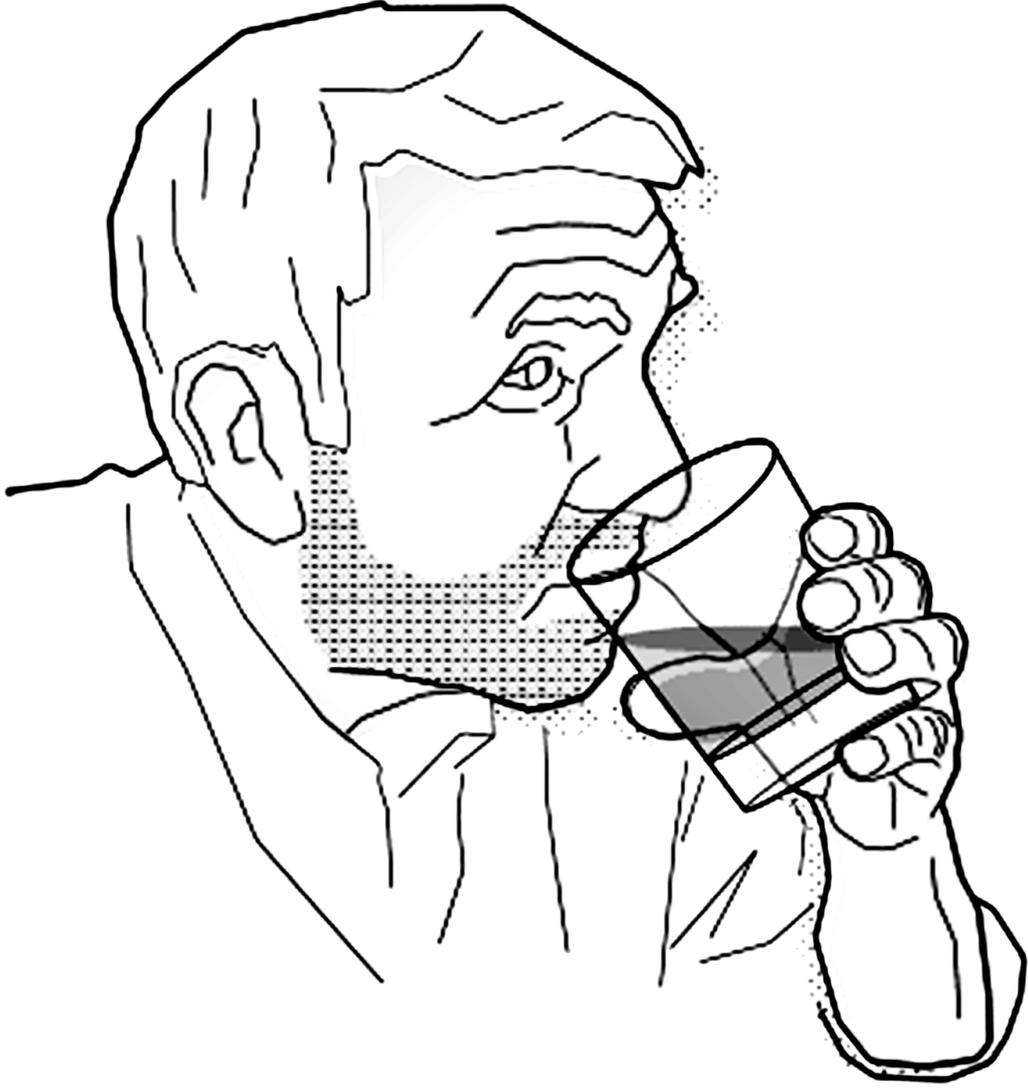
இடப்பெயர்வின் ஆரம்பகாலத்தில் இருந்த பூமணி அல்ல இவள்.. என்பது அவனுக்குப் புலனாகியது. அரிசி, சீனி, மிளகாய்த்தூள், லாம்பெண்ணை.. என்பன கைமாறலாக வாங்கிய அந்த நாள்களை அவள் கடந்து.. மறந்து விட்டிருப்பது தெரிந்தது.

இத்தனைக்கும் மேலாக, ே நாங்கள் எங்கை போனாலும், இந்த வன்னிமண்ணை மறக்கேலாது. அந்தரிச்சு ஓடிவந்த நேரத்தில் அடைக்கலம் தந்த மண்..”

என்று கூறிய பூமணியின் ஆரம்பகால வார்த்தைகள்.. மனதாலும் குணத்தாலும் மாறிப்போய்நிற்கும் அவளை, ம்இவள் இப்படித்தான்ழ் என இனங்காட்டிக் கொண்டிருந்தன பரமனுக்கு.

கோபி சேகுவேரா கவிதை

சப்புக்கொட்டும் மனது
தோசைகளை காதலிப்பது
மிகவும் எளிமையானவை
அதற்கு விதிகளென்று ஏதுமில்லை
சாம்பார் வாசனையை நினைத்தால்
இப்போது நிச்சயம் சாம்பார் வாசனை
வரும்
நினைவில் பாசிப்பருப்பு சாம்பார்
இருந்தால்
மேலும் நலம்
வட்ட வட்ட தோசைகளால்
இவ்வுலகம் நிறைந்திருக்குமென
நம்பிச் சப்புக்கொட்டும் மனது
அடிக்கடி பைத்தியமாக
அர்த்தப்படுத்தகிறது
இன்னும் மழைக்காலங்களில்
தோசை - சிக்கன் கிரேவி கூட்டணிக்கு
நாடே சப்புக் கொட்டும் நிலையில்
என் தோசைகளை
இன்னும் தேசிய உணவாக
அறிவிக்கப்பட்டவில்லை என்ற
கோபத்தோடு
மசால் தோசை ரெண்டு சாப்பிட
தோன்றுகிறது
இந்த நள்ளிரவில் நல்ல அறிவிப்பு
வந்துவிடுமென

சாலை போராட்டம்

பி.ஜெகன்நாதன் சென்னை

என்னங்க உங்களுக்கு இன்னுமா வேலை முடியலை? அப்படி என்ன தான் பண்ணிட்டிருக்கீங்க? ஏய் அம்மு இன்னும் கொஞ்சநேரம் தான் கூட்டம் முடியப் போகுது முடிஞ்சதும் கேளம்பிடுவேன்மா இந்த பொது சேவை டாக்டருக்கு அவர் தொழிலைவிடப் பொது சேவை தான் முக்கியமா போச்சில!!! உங்களுக்கு எப்போதான் எங்க ஞாபகம் வரப் போகுதோ போங்க? என்னடா வீட்ல மனைவினு ஒருத்தி இருக்காளே அவளை பார்க்கனும் அவளுக்கு துணையா ஒரு மகள் இருக்காளே அவக்கூட விளையாடனும் என்ற எண்ணம் கொஞ்சக்கூட இல்லாம இப்படி ஊர் பிரச்சனைக்கு ஒடுறீங்களே எப்போதான் நம்ம வீட்டு பிரச்சனையை சரிப்பண்ண போறீங்க?

டாக்டர்க்கு படிச்சிட்டு போராட்டாம் சமூக சீர்திருத்தம்னு ஒடுறதுலேயே இருக்கீங்க. என்னைக்காவது ஒரு நாள் நாங்க உங்கக்கூட இல்லாம போகும் போது தான் தெரியப் பாருங்க அந்த வலி அப்போ வருத்தப்படப் போறீங்க..!!

அம்மு இப்படிலாம் பேசாத டி ப்ளீஸ்.

சரிங்க உங்கக் கூட பேசிட்டே இருந்தா நேரம் போய்விடும். நான் போய் நம்ம பொண்ணை பள்ளியிலிருந்து கூட்டிவந்துடுறேன்

ம்ம்ம்.. ம்ம்ம்ம்..!! சரி அம்மு பார்த்து போய் வா.. அம்மு நீ போற வழியில் ஓயின் ஷாப் (மதுகடை) இருக்கே அந்த சாலை வளைவில் மட்டும் கொஞ்சம் பார்த்து போமா சரியா

சரிங்க..!! நீங்க சிக்ரம் வந்துடுங்க..

சரிமா

என்னங்க என்கிட்ட சரினு சொல்லிட்டு எங்கையாவது போய் நைட் லெட்டா வந்தீங்க அப்பறம் அவ்வளவு தான் சொல்லிட்டேன் பார்த்துக்கோங்க என்ன..!!

சரி சரி உன் கோவம் புரியுது அம்மு.. நேரா நான் வீட்டு வந்துடுறேன் போதுமா?

ம்ம்ம்ம்!!! அந்த பயம் இருக்கட்டும்

ம்ம்ம் ஒ.கே டா அம்மு நான் நிச்சயம் வந்திடுறேன்

அம்முவும் தனது வண்டியை எடுத்துக் கொண்டு மகள் வாணியை பள்ளியில் இருந்து அழைத்து வர சென்றாள்..

வனித்தா அம்மாவின் வருகைக்காக பள்ளியின் பெரிய நுழைவாயில் அருகே காத்திருந்தாள்..

வண்டிச் சத்தம் கேட்டதும் அந்த கதவுகளை திறந்துக் கொண்டு வெளியே ஓடி வந்து அம்மா அம்மா இன்னைக்கு நான் தான் வண்டியை ஓட்டுவேன் நீ பின்னாடி உட்காருமா

அம்முவும் சரி நீயே வண்டியை ஓட்டு எனசொன்னாள்

வனித்தாவும் வண்டியை அம்மாவிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டாள் இருவரும் தாய் மகள் போன்றில்லாமல் நல்ல தோழிகளை போன்று பேசிக்கொண்டே வருவார்கள் அம்மா இன்னைக்காவது அப்பா சீகரம் வருவாரா? இல்லை வழக்கம் போல் தானே?

அதான் தெரியல வனித்தா என்ன பண்ண போறாரோ தெரியல டி. அவர் மட்டும் இன்னைக்கு லெட்டா வரட்டும் அந்த மனுசனுக்கு இருக்கு

ரொம்ப கோவப்படாத வாணி அப்பா சீக்ரமாவே வந்திடுவாரு

அடியெய் அம்மானுக்கூட பார்க்காம வாணினு பேர் சொல்லியா கூப்பிடுற டி

சரி வாமா கொஞ்சிக்காத வீட்டுக் போனதும் அப்பாவுக்கு ஃபோன் பண்ணி வர சொல்லலாம்

ம்ம்ம்..!! சரி சரிம்மா.. என்று சிரித்துக் கொண்டே வந்தார்கள்..!!

அவர்களின் எதிரே ஒரு பைக் மின்னல் வேகத்தில் இவர்களின் வண்டிமீது மோதியது. ஒரு

நிமிடம் அங்கே பெரும் அமைதியானது சிலர் பதற்றமாக ஓடிவந்தாவர்கள் வண்டியை ஓட்டி வந்த வனித்தா தனொயே விழுந்துக் கிடந்தாள் அவளின் அம்மா வாணி பின்னாடி அமர்ந்தக் காரணத்தால் மூன்றடி தூரம் தூக்கி வீசப்பட்டாள்

எதிர் பைக்கில் வந்த இரு இளைஞர்களுக்கும் ஒரு சிறு கீறல்கூடியில்லை. விபத்தை எற்படுத்திவிட்டு தம்பித்து ஓடவும் முயன்றார்கள் இதில் நல்ல மது போதையில் வேறு. நம்மாள் அடிப்பட்டவர்களை மீட்க முயற்சியும் என்ன நடந்தது என்றுக்கூட பார்க்கவில்லை ஏனென்றால் அந்தளவிற்கு குடி போதை இந்த சாலை விபத்தில் சம்பவ இடத்திலேயே மனைவி இறந்துவிட, பலத்த காயத்தோடு உயிருக்குப் போராடிக்கொண்டிருக்கிறாள் உயிருக்கு உயிரான மகள். உலகமே இருண்டது போன்ற அந்த ரணமான சூழலில், ஒரு தந்தையால் என்ன செய்துவிட முடியும்?

இந்த தகவல் டாக்டர் ராஜேஷ்க்கு வருகிறது

விபத்து நடந்த இடத்திற்கு ஓடொடி வருகிறார். வந்து பார்த்தால் மனைவி இறந்துக் கிடக்க மறுபக்கம் மகள் உயிருக்கு போராடிக் கொண்டிருக்க, தன் மகளை மீட்டோ மருத்துவமனைக்கு அனுப்பி வைத்துவிட்டு. மனைவியை தூக்கி தனது மடியில் வைத்துக் கொண்டு அழுதார் அவரின் வாழ்நாளில் மறக்கவே முடியாத வலி வேதனையை அப்போது தான் உணர்ந்தார்.

அவரின் குடும்பம் ஒரே ஒரு நொடியில் இல்லாமல் போனது எல்லாவிதமான கனவுகளும் ஆசையும் நிராசையாகியதே இப்படி உன்னை பார்க்கதான் வாணி என்னை சீக்ரம் வானு கூட்டியா என்று கண்ணீர் விட்டு அழுதார் அக்கம் பக்கத்தினர்களின் கண்கள் கண்ணீர் குளமானது

விபத்துக்குக் காரணமான அந்த இரு இளைஞர்களை பார்த்தார் அங்கே என்ன நடந்ததென்று தெரியாமல் உலறிக்கொண்டிருந்தார்கள் இதற்கெல்லம் யார் தான் காரணம் இளைய தலைமுறைக இவ்வாறு குடி போதைக்கு அடிமாக்கி அவர்கள் கேடுவதுமில்லாமல் மற்றவர்களின் குடும்பத்தையும் சேர்த்து அழிக்கும் இந்த மது கடைகளை இனி திறக்கவே விடக்கூடாதென்று முடிவெடுத்து மனைவியின் சடலத்தோடு சாலையிலேயே மதுக்கடையை மூடச்சொல்லி போராடத் தொடங்கினார் ராஜேஷ்.

இந்த உயிரிழைப்புக்கு காரணமான அந்த மது கடையை மூடும் வரை நான் இந்த சாலையை விட்டு எழமாட்டேன் என் மனைவியின் சடலத்தையும் தரமாட்டான் என்று விடாப்பிடியாக போராடினார், அதன் பயனாக காவல் துறையினர் ராஜேஷிடம் சமாதானம் பேசினார்கள் ஆனாலும் அவரின் முடிவில் மாற்றம் இல்லை

அதிலொரு காவலர் இந்த மது வியாபாரத்தால் தான் அரசு இயந்திரமே ஓடுகிறது பிறகு எப்படி இது சாத்தியம் என்றார். ஐந்து மணி நேரம் கழித்து அந்த சாலையிலுள்ள மதுக் கடைகளுக்கு சீல் வைக்கப்பட்டது ராஜேஷின் போராட்டமும் வெற்றிப் பெற்றது

அப்போது சொன்னார் பல நாள் இந்த மதுக்கடையை மூட பலவித போராட்டங்களை முன்னேடுத்தேன் அப்போதலாம் தோல்வியுற்றேன் என்னருகில் நீ இருந்தாய் தற்போது இந்த போராட்டம் உன்னால் வெற்றி சிட்டியது இதை கேட்ட நீயுமில்லை சொல்லும் நிலையில் நானுமில்லை என் போராட்ட வாழ்க்கைகக்கு உயிர் கொடுத்தவளே இனியும் என் போராட்டம் மதுவை ஒழிக்கவே பயணிக்கும் மதுவை ஒழித்தாலே சமூகத்தில் முக்கால்வாசி தவறுகளே நடக்காது என்றார்

போராட்டாக்கத்தையும் தீர்மானித்தார்

எங்கவிழ்ந்தது உங்கள் கவிதை

நேசமுடன் ஈசு

பொத்திவைத்த பூபாளமொன்று முட்டிக்கொண்டு முகாரியாக கிளர்ந்தெழுதலாக உதிக்கும்
மிருதண்டன் முளைப்பதாக அவதானித்தலில்
பறக்கும் பறவையின் மெல்லிய சிறகுகளில் வானத்துக்கு வண்ணமடிப்பதாக உணர்தலில்
தெருவின் இருமருங்கிலும் வரவேற்கும் தென்னைமரங்கள் சாமரம் வீசுவதை ரசித்தலில்
ஈருருளியின் இரு சக்கரங்களையெடுத்து
கண்களில் பொருத்துதலில்
பற்களில்லாமல் செம்பவளவாய் மலர்ந்து சிரிக்குமொரு குழந்தையின் சிரிப்பில் தொலைதலில்
விடிகாலையில் வளர்ந்தவன் நடுப்பகலில் சுருங்கி மாலைப்பொழுதில் மறுபடி வளர்தலில்
ஆண்டுகள் பலகழிந்தபின் அலைபேசியில் அன்பிற்சிறந்தொருவரின் அரைமணிநேர அளாவலில்
மாலை பொழுது படர்ந்திருந்த தருணத்தில்
ஊசித்தூரலில் உயிரின்பாகம் நனைதலில்
உணர்வுகளின் நரம்புகளில் வெவ்வேறு இடத்தில் வெவ்வேறு மொட்டுகள் மலரச்செய்யும்
இசைஞானியின் இசையில்
இமைகளை தாழவைக்கும் இனியாளோடு இரவு உணவு முடித்தலில்
மார்மீது மகனும் தோள்மீது மகனும் சாய்ந்துறங்கும் சாம பொழுதில்
மனதின் கதவுகள் மெல்லமுடி
ஒலிகடத்த ஒன்றுமில்லா வெற்றிடத்தில் நிரம்பி வழியும் மௌன இரவினில்
என நாளொன்றின் நகர்வுகளில் பூத்திருக்கும் மணித்துளிகளில் மொட்டவிழும் நிமிடங்களில்..
எங்கே அவிழ்ந்தது
உங்கள் கவிதை..

ச. இராஜ்குமார் கவிதைகள்

நித்தம் கண்ணில்
மைழ்யிட்டு பார்க்கிறாய்..
ஆனாலும்
என்னுல் இருப்பதை
கண்டறிய முடியவில்லை
உன்னால்..!!

■

உன்னிடம் காதலை சொல்லாமல்
போனவர்களில் நானும் ஒருவன்
என்பதை
நீயும் அறிவாயா..!!!

இடைவெளி..

சித.க.ராஜ்குமாரன்

இரண்டு மரங்களிடையேயான இடையேயான இடைவெளி அதிகமாகிவிட்டது..
தனித்தனியே கூடு தேட தொடங்கிவிட்டது பறவைகள்..
நான்கு மனிதர்கள் தனித்தனியே பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அலைபேசிகளில்..
நகர வீதிகளில் மற்றொன்றுக்கு தெரியாமல்
இரை தேடப்பறப்பட்டு விட்டன ஒவ்வொரு மாடுகளும்..!
தூரத்தில் வாழ்கிறார்கள் மனிதர்கள்..
வீடுகளின்
காம்பவுண்ட் சுவர்களுக்கிடையான இடைவெளி மட்டும் குறைந்துவிட்டது..!

மௌனத்தின் பின்னே

லக்ஷ்மி

Prapara

என்னைச் சுற்றிலும் பல குரல்கள்
அவர்கள் விரும்பியதைப் பேசுகிறார்கள்
அடுத்த மனங்களைப் பற்றிய கவலைகளின்றி
நான் பேசுவதை நிறுத்திவிட்டேன்

அவள் ஒரு மாதிரி என்பது உள்ளுக்குள் தின்று செரிக்காமல் இருப்பதால் பேச நினைக்கும்
வார்த்தைகளும் எனக்குள்ளேயே இறுகி பாறைகளைப்போன்று கனத்துக் கிடக்கிறது

எதையும் யாரையும் பேசாததால் கவலைகள், கண்ணீர், சண்டைகளின்றி நான் நிம்மதியாக
இருப்பதாக உணர்கிறேன்

இவள் அமைதியானவள் என்று அடுத்தவர் கூறவேண்டும் என்று நினைப்பதால் எனக்கு
குற்றவுணர்ச்சி ஏதுமில்லை என்று
நினைக்கையிலேயே என்னைச் சூழ்ந்து கொல்கிறது குற்றவுணர்ச்சி

என் தனிமையில் என்னைச் சூழ்ந்து மூடிக்கொள்கிறது இரும்புச் சங்கிலிகளால்
பிணைக்கப்பட்டதைப்போன்று என் அமைதி

என்றேனும் ஒருநாள் என் மனதிலுள்ளதையெல்லாம் பேசவேண்டும்
என்று நினைக்கிறேன்
ஆனால் அன்று என்னைச் சுற்றி கல்லறை எழுப்பப்பட்டிருக்கும்

ஒரு மௌனம் இங்கே தனக்குள்ளேயே பேசிக்கொண்டுள்ளது

கொறத்திக் குட்டி

ஈ.கோலை

● சிறுகதை

அக்காவின் நாளை வரகையைக் கேள்விப்பட்ட சந்திரிகாவுக்கு அந்த இரவிலும் குட்டையின் ஞாபகம் வந்தது. ஒரு வாரத்திற்கு முன்புதான் நல்ல மழை. என்னதான் அக்கினி நட்சத்திர வெயிலாக இருந்தாலும் மழைக்குள் காட்டுக்கு ஓடும் குடியானவனைப் போல மெல்லிய குளிரை, கிட்டத்தட்டக் கொங்காடையைப் போல போர்த்திக்கொண்டே பெய்கிறது. நீர்வரத்தின் தொடக்கப் புள்ளியான ஓடமேட்டிலிருந்து தேங்கி பள்ளத்தின் வழியாக வந்த நீரை ஏரியானது போதியமட்டும் தடுத்து நிறுத்தியிருந்தது. மழைக்கு முன்னால் ஆடும் மயிலைப் போலவே மழைக்குப் பின்னால் தவளைகளின் ஆட்டம் தான்.

“எங்க இருந்துதா வருமோ தெரில. மழத் தண்ணியக் காணாத வரைக்கும் எங்க ஒளிஞ்சுட்டு இருக்குமோ. எலி கிலி மாதூரி வங்குக்குள்ள கீது இருக்குமோ என்னவோ”.

சந்திரிகா அம்மாவின் முக்கத்தில் இன்னும் இதற்கான தெளிவு பிறக்கவேயில்லை. ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் பலமுறை மழை பெய்தாலும் தவளைகள், தங்களின் வருகையை வந்தபின்பே அறிவிக்கின்றன. இரவு முழுவதும் தவளைகளின் சப்தம் காதுக்குள் ஒலித்துக் கொண்டே இருந்தது. ஆயிரம் ஆலாச்சி மணிகளைக் காதுக்குள் அடித்தால் உண்டாகுமே அப்படியொரு சப்தம். மாரியாத்தா கோவில் கம்பத்தாட்டப் பெருசுகள் கட்டியாடும் சலங்கைகள் கூட வாக்குவார நேரத்தில் கொஞ்சம் இடைவெளி விட்டு ஒலிக்கும். தவளைகள் சிறிதும் இடைவெளியில்லாமல் கத்திக்

கொண்டிருந்தன. பள்ளி வணக்க அரங்கில் ஒருசேரப் பாடப்படும் நீராடும் கடலொடுத்தவுக்கு இணையான கோரல். சந்திரிகா புரண்டு படுத்தாள். கடிகார நொடி முள்ளின் டிக்கடிக் சத்தம் தொலைவில் இருந்து ஒலிபெருக்கி வடிவிலான வட்டத்தைக் காதுக்குள் கொண்டுவந்து வரைந்து காட்டியது.

“அம்மோவ் குட்டைக்குப் போயிட்டு வர்றேன்”.

உண்மையில் குட்டைக்குப் போவது குட்டையை நோக்கியோ அல்லது அதற்குள் இறங்கி வேடிக்கை பார்த்து வரவோ அல்ல. குட்டையில் போவதற்காகத்தான். வெளிர்நீல டாப் சந்திரிகாவை ஒரு கடல் தேவதையைப் போலவே காட்டியது. அதற்கு ஒருமித்த நிறத்தில் இறுக்கமாகவோ, தொல்தொலனோ இல்லாத பேண்ட். நைட்டி போட்டுக் கொண்டால் எதோ போர்வையைப் போர்த்திக்கொண்டது மாதிரியே இருக்கிறது. தென்பக்க ஏரிக்கு வெளிப்புறத்தில் தான் முக்கியமான தடம் வருகிறது. ஒற்றையடித் தடமாகவே ஏரியை ஒட்டிக் கொண்டேவந்து குளம் முடியும் தருவாயில் மேலே ஏறி மீண்டும் இறங்கி வடக்கு நோக்கித் திரும்பும். சந்திரிகா வடக்கு ஏரியில் இருந்த செலையூஞ்சக் குச்சியை இடது கையால் விலக்கினாள். சிறு கணுவில் முறிந்திருந்த சிறு குச்சியொன்று இரும்பு மோதிரத்துக்குள் புகுந்து கொண்டது. குடுசு கட்டும் போதே போட்டு விட்ட மோதிரம். கேட்டதுக்கு எதோ காத்து கருப்பு அண்டிக்கும் என்றார்கள்.

“காத்து கருப்பு அண்டி என்னவாம். உன்னையத் திங்கவும் முடியாது”.

எட்டாம் வகுப்புத் திண்ணையில் பிரசாந்த் கூறியதை நினைத்துக் கொண்டாள். இதுவரைக்கும் திங்க முயலவில்லை. சரக்கென்று இழுத்ததில் மோதிர விரலில் உரசி சிறு கீறலில் குச்சியானது பிரண்டிவிட்டு நகர்ந்துகொண்டது. எப்படியும் குளத்தின் வால் பக்கத்திற்குப் போக வேண்டும். அங்குதான் புங்க மரம் போன்ற மறப்புகள் இருக்கும். எதிர் ஏரியில் இருக்கும் பொதுத் தடத்தை மனதில் கொண்டு, ஏரிக் கரையில் கொஞ்சம் இறங்கியவள் குளத்தை எட்டிப் பார்த்தாள். மூன்று நாள் சாப்பிடாமலே வயிற்றை எக்கிக் கிடந்தால் எப்படியிருக்குமோ அவ்வளவு தண்ணிர் மட்டும் கிடந்தது. அதுவும் திண்டுக்குப் பக்கத்தில் மட்டுமே. அப்பகுதியின் ஓரத்தில் மட்டும் கொலகொலவெனச் சேறு கிடந்தது. அதன் ஓர பாரங்களில் வங்குகள் இருந்தன. நண்டுகள் அதற்குள்தான் இருக்கும். ஆள் துளி அலும்பலை உணர்ந்ததும் அப்படியே குகைக்குள் இறங்குவதுபோல ரிவெர்சில் உள்ளே போய்க்கொண்டே இருக்கும். வெளியில் இருந்து பார்த்தாலும் தெரியாது. முதுகுச் சட்டை அளவே கிடக்கும் நீரில்தான் சந்திரிகா சின்ன வயதில் ஆடி இருக்கிறாள்.

கோடை விடுமுறையில் சந்திரிகாவின் அக்கா அப்புச்சி வீட்டுக்குப் போயிருந்த சமயம்.

“மழ பேஞ்சு துளி தண்ணி வந்துரக் கூடாதே. இந்தக் குராலுகள கைல பிடிக்க முடியாது”.

அம்மாவின் வருணனையை இப்போது நினைத்தாலும் அவளுக்கு சிரிப்புதான் வந்தது.

“நானு போயி மீனு புடிச்சிட்டு வாரேன் மா”.

“மொட்டக் கொளத்துல ஏது மீனு”.

“கார வீட்டு ராணிதான் சொன்னா”.

“பாத்து பத்ரம். நொறுங்கிராத”.

பச்சை வாட்டர் கேனும் பழைய கிழிந்த பாவாயுமே மீன் பிடிக்கப் போதுமானதாக இருந்தது. ராணியும் இன்னொரு வெள்ளை பாட்டில் வைத்திருந்தாள். இருவரும் ஒரே வகுப்பில் படிக்கும் சோட்டாளுகள். அக்கம் பக்கத்துப் பசங்கள் இன்னமும் வந்திருக்கவில்லை. முதலில் நீர் தேங்கிய எல்லையில் கால் வைத்தனர். ஐந்தாறு நீர்ப் பூச்சிகள் குறுக்கும் மறுக்குமாக ஒழுங்கற்ற வட்ட வடிவில் சல்லு சல்லென்று நீந்திக் கொண்டிருந்தன. நீந்தின என்பதை விடவும் நீரில் வேகமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தன என்பதே பொருத்தமாக இருக்கும். சந்திரிகா தன்னிடமிருந்த பொருளை இடது கைக்கு மாற்றிவிட்டு வலது கையை அழுங்காப்பி சலக்கென்று நீரை அள்ளினாள். மழுஹலம் ஒரு பூச்சி கூட மாட்டவில்லை.

“அதெல்லாம் புடிக்கனும்னா இந்த மொத்த தண்ணியும் வத்தனும்”.

ராணியின் யோசனையும் சந்திரிகாவுக்கு சரியெனப்பட்டது. கொஞ்ச எட்டுகள் நீருக்குள் வைத்த பின்பு,

“இதுதான் கொறத்திக்குட்டி கொஞ்ச நாள்ல மீனாகிடும். அழுங்காப்ல பிடிச்சுட்டுப் போயி மொடாவுல போட்டு வெய்க்கனும்”.

சற்றே பெரிய கடுகைப் போன்ற உடலில் வாலும் ஒட்டியிருந்தது. அதுகள் வாலை குறுக்கு மறுக்காக வளைத்து வளைத்து நீந்திச் சென்றன. மீன்களின் குட்டிகளேதான். இன்னைக்கு இதுகளை விடவே கூடாது. அக்கா வரதுக்குள்ள கொண்டு போயி ஒளிச்சு தனியா ஒரு முட்டிலயாச்சும் தண்ணி ஊத்தி வளத்தனும். டீச்சர் சொன்னது மாதிரி டால்பின் மாதிரி பெரிய மீனா வளர்க்கனும்.

“ராணி உனக்கு டால்பின்னத் தெரியுமா”.

“இல்ல சந்தி.. எனக்கு தலைல குத்தற பின்னத்தான் தெரியும்”.

சந்திரிகா யோசித்தாள்.

“அன்னிக்கு டீச்சர் சொன்னாங்களே. ஒருவேள லீவு போற்றுப்பாளாக்கும்”. இப்போதே டால்பின்கள் மொடாவுக்குள் இருந்து பாட்டுப் பாடிக்கொண்டே சந்திரிகாவின் மனதில் குதித்தன.

வீட்டுக்கு வந்ததும் அம்மா குதித்தாள். எந்தக் கிறுக்கியாச்சும் கொறத்திக் குட்டியப் போயி மீனாக் குட்டின்னு புடிச்சிட்டு வருவாங்களா”

“வளத்துனாலும் அப்டியே மொடாவே நம்பிப் போகும் பாரு”.

“இருக்கற தவக்கானைகளே கட்டெறும்பத் தின்னு போட்டு சோச் சட்டிக்குப் பக்கத்துல பேண்டு வெய்க்குது. இதுல நீயும் வளத்திவிடு அப்பறம் சோறாக்குற சால மொத்தமா நாறிப் போயிடும்.”

“அப்டின்னா மீனு வரதாம்மா”

“மீனாம்மா மீனு ஒரு மயிரும் வராதுடி. எல்லாம் தவக்களையாய்டும்”

உபயோகித்த கல்லை குளத்தில் இருந்த நடுத்தண்ணிக்குள் வீசினாள். பேண்ட் நாடவை இறுகக் கட்டிக் கொண்டு நடந்தாள். சென்று விழுந்த கற்களில் இருந்து உருவான வளையங்கள் நீர் முழுமைக்கும் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. வயதாவதைப் போலவே இந்தக் கல்லும். எடை கூடக் கூட வளையல்களைப் போன்ற வளையங்கள் அதில் மாட்டிக் கொள்வதும், பிறகு விலகி

விலகி நீருக்குள் காணாமல் போன கல்லைப் போல வளையங்களும் மறைந்துவிடுகின்றன. தன் கையை மேல்நோக்கித் தூக்கினாள். சல சலவென கண்ணாடி வளையல்கள் பாதி வரைக்கும் வந்து நின்று கொண்டன. பிறகு கையைப் பழையபடிக்குத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டாள். முதன்முதலில் நடக்கும் குறிப்பிடும் படியான சம்பவங்கள் அப்படியே மனதிற்குள் படிந்துவிடும். இப்போதுகூட கொறத்திக் குட்டி இருக்கிறதாவென எட்டிப் பார்க்க நினைத்துதான் நீர் இருக்கும் பக்கம் சென்றாள். நன்றாக ஊறிய வண்டல் மண்ணில் செருப்பு புதைந்தது. பெருவிரல் வாரில் மெட்டி சதக் பொதக்கென்று எட்டு வைக்கவும்,

“காரங் காத்தால தண்ணிக்குள்ள என்னடி பன்ற”.

கத்தியவாரே எதித்த ஏரித் தடத்தில் அக்கா, பையனுடன் வந்து கொண்டிருந்தாள்.

“சும்மாதான் பாத்தேன்”

என்று புதைந்த காலை சதக்கென்று திண்டாடியவாரே எடுத்து முன் வைத்தாள். குறத்திக் குட்டியின் தலை மட்டும் மிதிபட்டு நசுங்கிக் கிடந்தது. அப்படியே நீரின் ஓரத்தில் சென்றால் ஏறும் தடமொன்று தேக்கும் சவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்தது.

“நீ அந்தல்லா வா.. நா இந்தப்பக்கம் வாரேன்”

சந்திரிகா போவதற்கு முன்பாக ஓரத்திலிருந்து நீரை எட்டிப் பார்த்தாள். கொஞ்ச நேரத்திற்கு முன்பு வீசிய கல் அழுங்கி நேரமானதால் தெளிந்து காணப்பட்டது. நீர்ப் பூச்சிகளோ கொறத்திக் குட்டிகளோ ஓடாத தெளிந்த நீருக்குள் சந்திரிகாவின் முகம் மட்டும் புளியமர நிழலுக்குள் காற்றுக்கு ஏற்றபடி அசைந்து அசைந்து ஆடியது தெரிந்தது. ஏற்கனவே பதித்து வந்த சேற்றுச் சவடுக்குள் இருந்த கொறத்திக் குட்டியின் வால் மட்டும் செல் தீர்ந்து போன கடிசாரத்தின் நொடி முள்ளைப் போல முன்னும் பின்னும் ஆடி ஆடிப் பின்பு நின்று போனது.

ஆம்புலன்ஸ்

சசிகலா திருமால்

தலையில் அபாய விளக்கை அணைத்திடாது ஒலிக்கச் செய்து அதிவேகத்தில் அவசரமாய் செல்லும் ஆம்புலன்ஸ்களைக் கண்டால் அடிவயிற்றில் அமிலங்கள் சுரக்கின்றன.. முன்பெல்லாம் அரிதாய் கேட்கப்பட்ட ஆம்புலன்ஸ் ஒலிகள் இப்போதோ அடிக்கடி ஒலிக்கப்படுகின்றன.. நாய்களைப் பிடிக்க வரும் கார்ப்பரேசன் வண்டிகளைப் போல கொரோனா நோயாளிகளை அழைத்துச் செல்ல வருகிறது ஆம்புலன்ஸ்.. அவசர ஊர்திக்கும் அமரர் ஊர்திக்கும் பெரிதாய் வித்தியாசங்கள் தெரிவதில்லை இப்பொழுதெல்லாம்.. ஆம்புலன்ஸ் எமனின் வாகனம் போலவே தெரிகிறது பீதியடைந்த கண்களுக்கு..

வெ.ஹேமந்த் குமார் கவிதைகள்

குரங்கிலிருந்து கிளையேறிய மாமனிதர்களுக்கு சாதியும் மதமும் ஆதிக்க பொய்கள்

■ தேவதை மகளுக்கும் முட்கள் நிறைந்த பாதை, பாதுகாப்பற்ற தேசம்!

தாமரை மலர்ந்தாள்
வாசகன் வெங்கடேசன்

என்னடி சாந்தா! என்னதான் நடக்குது? உன் மருமவளுக்கு உன் புள்ள காசா கொட்டிவைத்தியம் பாக்குறானே? எதாச்சும்மம்ம்..

சும்மா இருக்குறவன சீண்டி வம்பிழுக்குறமாறி வசந்தா கேட்டாள்

அத ஏண்டி கேக்குற!! என் புருஷனும் கேக்கமாட்டின்றான்.. என் மவனும் அத பத்தி

பேசாத சொல்றான். நான் கேட்ட அது சண்டன்னு பேர் ஆகுது. சலித்துகொண்டே திண்ணையில் உலற வைத்த கேழ்வரகை வாரி கோணிப்பைக்குள் திணித்தாள் சாந்தா.

ஏண்டி எட்டு வருஷமா புழு பூச்சி இல்லாம இருக்காளே அவளுக்கு என்ன பிரச்சனைன்னு சொல்றாலா?

ஆமாம்! பிரச்சனையே அவதான் என் மவனுக்கும் இந்த குடும்பத்துக்கும்ன்னு சாந்தா சபித்தாள்.

நான் வேணாம் வேணாம்பனு படாத பாடு பட்டேன் எங்க! அவ என்னமோ பன்னிட்டா என் மவன! அவன் மொகத்துல சந்தோஷத்தயே பாக்க முடில..

சாந்தாவோட இப்போதைய மருமகளாக இருக்கும் தாமரை என்கிற தாமரைச்செல்வி சிவகுமார் அதாவது சாந்தாவோட மகன் இருவரும் ஒரே கல்லூரியில் ஒரே வகுப்பில் படித்தவர்கள். முதலில் சிவகுமார் தான் தாமரையின் மீது ஒருதலைக் காதலால் அவதிப்பட்டுள்ளான். பிறகு எப்படியோ ஒரு வழியாய் கல்லூரி மூன்றாம் ஆண்டில் தாமரையிடம் சொல்லிவிட்டான்..

தாமரை அதற்கு பதிலேதும் சொல்லாமல் சிவகுமாரை சந்திப்பதை எல்லா விதத்திலேயும் அல்லது அதுவாக நேர்ந்தாலோ அதை ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக சாதகமாக்கி ஏற்றுக் கொண்டு வந்துள்ளாள்.

தாமரையை கடைசியாக பார்த்தது பட்டமளிப்பு விழாவில் தானென்று சிவகுமார் அடிக்கடி தனக்குத்தானே தன்னை ஆறுதல் படுத்திக் கொள்வான்.

காலம் எதற்கும் பதில் சொல்லும் என்பது எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கிறதோ இல்லையோ பலர் அப்படித்தான் நம்பி வாழ்க்கையை காலத்தின் கையில் கொடுத்துவிட்டு போய்க் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அப்படிதான் சிவகுமாருக்கு வேலூர் ஆவின் நிறுவனத்தில் உதவி மேலாளராக பணி கிடைத்தபின் சில நாட்களில் கடவுள் இருக்கிறார் என்பதுபோல உணர்வை சிவகுமாருக்கு கொடுத்தது அந்த மறு சந்திப்பு.

மீண்டும் தாமரையை ஒரு பேருந்து பயணத்தில் சந்தித்தான். அப்போதே அவன் அவளைப் பற்றி அவள் மூலமாகவே இலாவகமாக பேசித் தெரிந்துகொண்டான்

தனியார் நிறுவன வேலை.

இன்னும் கல்யாணம் ஆகல

மாப்ள பாத்துனு இருக்காங்க.. மேலும் இன்னும் அதே அழகு, அதே மௌனம், அதே முடிவு மட்டும் இப்போ இல்ல. அவளின் பேச்சில் சிவகுமார் மீண்டும் அதைச் சொல்வானென எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

மறுநாள் அதையேதான் சொன்னான் அவளும் தற்போது ஏற்றுக்கொள்ளும் மன தைரியத்தில் இருந்தாள். ஏற்றும் கொண்டாள்.

தாமரை அழகானவள், ஆனால் வசதி குறைந்தவள் இதனால் சாந்தா அவளை மருமகளாக ஏற்க மறுத்து சிவகுமாருக்கு வேறு நல்ல இடத்தில் பெண்பார்க்கும் பரபரப்பில் இருக்க சிவகுமார் அப்படி பன்னிட்டான்.

தாமரையைப் பதிவு திருமணம் செய்து கொண்டு வந்த அன்று நடந்த ரகளை தெருவே வேடிக்கைப் பார்த்தது.

இன்று அந்த தெருவே தாமரையின் கைப்பக்குவமான சமையலுக்கு அடிமை. நகரத்தில் படித்தாலும் சமையலில் பின்னுவாள். வீட்டு வேலைகளை சாந்தாவிற்கு எந்த சிரமமும் செய்யாமல் இழுத்துப் போட்டு செய்து முடிப்பாள்.

ஆனால் ஒரே ஒரு விஷயத்தில்தான் தாமரையை ஊரே வாயில் போட்டு மெல்லும். அவரவர் இஷ்டத்திற்கு என்னென்னமோ பேசி தாமரையை கண்கலங்க வைத்து விடுவார்கள். என்னதான் தாமரை எல்லாவிதத்திலும் சிறந்தவளாக இருந்தாலும் இந்த விசயத்தில் சாந்தா அவளை நடத்தும் விதம் கடுமையாகத்தான் இருந்தது.

ஆமாம் திருமணம் ஆகி எட்டு வருடமா தாமரைக்கும் சிவகுமாருக்கும் குழந்தை பாக்கியம் கிடைக்கவில்லை. எத்தனையோ வைத்தியம்.. எத்தனையோ மருத்துவமனை அப்டின்னு நெறய செலவு பன்னி பாத்தாச்சி ஆனா ஏதும் நல்ல சேதி வரல.

இந்த விஷயத்தில் தான் சாந்தாவிற்கு தாமரையின் மீது வெறுப்பு ஏற்பட்டது. அதைக் காரணம் காட்டி நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ அடிக்கடி வீட்டில் சண்டை சச்சரவு நடக்கும்.

சிவகுமார் எதையும் காதில் வாங்கிக் கொள்வதில்லை.. தாமரையின் மீதான் அன்பில் அவளைத் துளியும் காயப்படுத்தும் விதத்தில் எப்போதும் நடந்ததில்லை. அதுதான் தாமரைக்கு பெரிய நம்பிக்கை கொடுக்கும்.

மூன்று மாதத்திற்கு ஒருமுறை சிகிச்சைக்கு சென்று வருவது வழக்கமாகி இருந்தது. இது தாமரையின் மனதை பெரிதும் உள்ளூற காயப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவள் வெளியேக் காட்டிக் கொள்வதில்லை.

கடைசியாக ஐவிஎப் எனும் ஆங்கில சிகிச்சையை நம்பி வாழ்க்கையைக் கடத்திக் கொண்டிருந்தனர். இது செயற்கை கருத்தரிப்பு சிகிச்சை முறை அதிகபட்சம் செலவாகும் என நண்பர் பலர் சொல்லியும் சிவகுமார் தாமரைக்காக எதையும் செய்யத் தயாராய் இருந்தான்

அதற்காக வேலூர் வரைச் சென்றிருந்த அவர்கள் வீட்டு வாசலில் காலணி கழட்டும் சத்தம் கேட்டு சாந்தாவும் வசந்தாவும் வேறு ஏதோ ஒன்றை பேசுவது போல் நடித்தனர். தாமரைக்கும் சிவகுமாருக்கும் இதை அறிந்து கொள்வது தொட்டில் பழக்கமாயிருந்தது.

என்னம்மா சொன்னாங்க ஹாஸ்பிட்டல்ல நீ சாந்தா கேட்டாள்

தாமரை சோர்வாக மெத்தையில் அமர்ந்தபடி என்ன சொல்வது என யோசித்துக் கொண்டிருக்க.. சிவகுமார் சொன்னான்.

அடுத்த மாசம் வர சொன்னங்கம்மா.. பிரச்சனை ஏதும் இல்லையாம்

சாந்தா புன்னகையோடு மகனின் கைபிடித்து முனுமுனுத்தாள்

ஏண்டா! சிவா, கொழந்த தங்குமா? தங்காதா? ஏதாச்சும் சொன்னாங்களா சிவகுமார் கையை உதறியபடி டெஸ்ட் எடுத்து இருக்காங்கம்மா!

அடுத்தா மாசம் ரிப்போர்ட் வந்தாதான் தெரியும். கோபமாக சொன்னான்.

நான் என்ன கேட்டுட்டேன் இவன் ஏன் இப்படி மூஞ்சி காட்டான்..

ஊர்ல இல்லாத பொண்ணை கட்டினு வந்துட்டான் இப்படி சிலுத்துகிறான்

நான் என்னடி இப்போ கேட்டுட்டன் வசந்தா! பாருடி இப்படியேதான் பன்றான்.... வசந்தா மெதுவாக கிளம்பினாள்.

பெண்கள் பெண்களையே அடிமைகளாகப் பார்ப்பதை இந்த விஷயத்தில் இன்னும் யாரும் வெளிப்படையாக ஒப்புக் கொள்வதில்லை. அப்படிதான் தாமரைக்கு குழந்தை பிறக்கவில்லை என்பதால் அவள் என்ன செய்தாலும் அதில் குறை சொல்வது. எப்போதும் அவளை கீழ்தரமாக பேசுவது. தண்டிப்பது அதுமட்டுமன்றி அவளது சுதந்திரங்களைப் பறிப்பது போன்ற செயல்கள் இந்த நூற்றாண்டிலும் நடந்து கொண்டதான் இருக்கிறது இங்கே தாமரைக்கு நடப்பது போல.

இப்படிதான் ஒருநாள் நண்பர்கள் குடிக்கச் சென்றபோது ஏதேச்சையாக சிவகுமார் அவர்களோடு சென்றான். வேலைமுடித்து வீட்டுக்கு வந்தான் இரவு பதினோரு மணிக்கு. அதுபோல் எப்போதும் வந்ததில்லை.

நண்பர்கள் சிவகுமாருக்கு இருக்கும் குழந்தையின்மை சோகத்தைப் போக்க குடிக்க வற்புறுத்தல் செய்ய அவனும் குடித்துவிட்டு வாந்தி எடுத்தபடி வீட்டுக்கு வந்தான். படுக்கை அறையிலும் வாந்தி எடுத்தான்.

உடனே சாந்தா!

என் மவன் எந்த பழக்கத்தும் போகமாட்டேனே! அவன் இப்படி ஆக்கிட்டாளே!

இவ வந்த அப்ரம் இந்த ஊட்ல நிம்மதியே போச்சே என மார்பில் அடித்துக் கொண்டாள்.

சிவகுமார் போதையிலும் உலறினான்! மம்மா அவள திட்டாதம்மா!

தாமரை கண்ணீர் சிந்தியபடி சிவகுமாரை சுத்தம் செய்து. அன்று இரவு முழுக்க தன் மடியில் கிடத்தி விசிறியும் வீசினாள்.

தாமரை முதல்முறை கருவுற்ற போது சிவகுமார் அவள பாத்துகிட்ட விதமே தனி, எல்லாருமே பொறாமை பட்ர அளவுக்கு அன்பால் ஆனந்த குளத்தில் தாமரையின் முகத்தை ஜொலிக்க வைத்து விட்டான். அது அவள் மீதான காதலை தாமரைக்கு இதயம் குளிர உணர்த்தியது. ஏதோ வரம் கிடைத்தவள் போலானாள். இது அப்படியே நீடிக்கவில்லை.

தாமரைக்கு திருமணம் ஆன முதலே குழந்தை பாக்கியம் உண்டானது. ஆனால் அது சில நாட்களிலேயே கலைந்து போனது.

பக்கத்துவீட்டு தேவி அவளது கணவனோடு அடிக்கடி போராடிக் கொண்டிருப்பாள். அவர்களுக்குள் எப்போதும் முரண்பாடு ஏற்பட்டு சண்டையிடுவது வாடிக்கையாகிருந்தது.

ஒருநாள் காலையில் தாமரை, தேவி கேட்டாளென கொஞ்சம் சர்க்கரை கொடுக்க வீட்டிற்குள் நுழைந்தவள் கிண்ணத்தைக் கொட்டியபடி மயங்கி விழுந்தாள். காரணம் தேவி நிர்வாணமாக கொலை செய்யப்பட்டிருந்தாள். அதைப் பார்த்த அதிர்ச்சியில் தாமரையின் கரு கலைந்து போனது. அன்று முதல் என்னவோ தெரியவில்லை. தாமரைக்கு மீண்டும் குழந்தைக்கான பாக்கியம் கிட்டவில்லை.

இதை நினைத்துக் கொண்டு மனம் கசந்தபடி இருந்தாள் அன்று இரவு முழுக்க.

தற்போது அடுத்த மாதம் சிகிச்சைக்கு செல்வதற்கு சில நாட்களுக்கு முன்னர்.

தாமரையைப் பார்க்க அவளது அம்மா வந்தாள். அப்போது சாந்தா

எதையோ வம்படியாக முனக அது தாமரையின் அம்மாவிற்கு பெரும் கோபத்தை மூட்டியது.

சண்டை பெரிதாக வளர்ந்தபடியே இருந்தது. கோபத்தில் தாமரையின் அம்மா அவளை தன் வீட்டிற்கே அழைத்துச் செல்கிறேன் எனச் சொல்ல

சாந்தா .. கூட்டினு போம்மா! யாருக்கு என்ன நட்டம்! இப்படி ஒரு பொண்ணை கட்டுன என் மகனுக்கு விடுதலை கிடைக்கும். இந்த குடும்பமும் நல்லா இருக்கும்.

தாமரை ஒரு வழியாக அவளது அம்மாவை சமதானப்படுத்தி அனுப்பி வைத்தாள்.

அன்று இரவு சிவகுமார் வந்ததும்,சட்டையை கழட்டி ஆன்கரில் மாட்டியபடி

ஏன் தாமரை டல்லா இருக்க? சாப்டியா

அவள் உடனடியாக அழ ஆரம்பித்தாள். நான் என்ன பாவம் பன்னேன்

எனக்கு ஏன் இப்படி? பேசாம நான் செத்துடவா சிவா!!

நீ ஏன் என்ன லவ் பன்னனும்? நான் உன்ன கல்யாணம் பன்னிருக்கக் கூடாது.

அடியே என்னடி ஆச்சி இப்போ? அம்மா சண்ட போட்டங்களா? நான் போய் கேக்கவா? அவங்களுக்கு இதே வேலையா போச்சி.

இரு வரேன் எழுந்து கிளம்பியவனை கைபிடித்து.. ம்ம்ம்ம்ம்ம் வேணாம்!

நான் உன் மடியில் படுத்துக்கவா சிவா? எனக்கு அழனும் போல இருக்கு!

சிவா தாமரையை மடியில் கிடத்திக் கொண்டான்..ஒரு குழந்தையைப் போல தலையை தடவிக் கொடுத்தான்.

தாமரை நான் கொஞ்சம் பேசட்டுமா!? ம்ம்ம்ம்ம்ம்ம்ம்ம் என்றாள்.

இவ்ளோ அழகான முகம் அழுதா நல்லாவா இருக்கு,! இத்தன வருஷமா உன்ன காதலிக்கிறேன்.. இப்போகூடவா என்றாள்

ஆமாம் இப்போ கூடாதான் எப்போவும்..

ஒரு பொண்ணுக்கு கொழந்தை தான் மிகப்பெரிய அடையாளம் கொடுக்கும். அந்த பாக்கியம் எனக்கு கிடைக்காதுல்ல சிவா?

ஒரு பொண்ணு கொழந்த பெத்துக்குனாதான் அம்மா ஆகுவாலா? இல்ல

கல்யாணம் ஆகுறதே புருஷனா புது உலகத்துக்கு பொறந்து வர உணர்வுதான் அதுவும். அப்போ அவனும் ஒரு கொழந்த தானே! அப்போவே நீ அம்மா ஆய்ட்டடி எனக்கு! அப்றம் இந்த கொழந்தல்லாம் எல்லாம் பொண்ணுங்களுக்குமே இதுதான். இத நம்புனாலே போதும்

சிதிலச் சித்திரங்கள்

வசந்ததீபன்

லைப் நல்லா போகும். யார் என்ன பேசுனாலும்
நீ என்மேலயும் நான் உன்மேலயும் வெச்சிருக்குற
அன்பு பொய் ஆய்டுமா என்ன? நீ இத எல்லாம்
நெனச்சி கவலைப்படனும்னு அவசியமே இல்ல.
இந்த எட்டு வருஷமா நீ என்ன எப்படி பாத்துக்குற
உன்னோட அன்பு என்னன்னு எனக்கு புரியும்டி.
இது இப்படியே இருந்துட போறதில்லடி,

நீ வேன்னா பாரு சீக்கிரமாவே
உன்னபோலவே ஒரு அழகான செல்லக்குட்டிய
எனக்கு குடுக்கத்தான் போற அப்போ அம்மாவே
அசடு வழிய உன்ன கொஞ்சத்தான் போறாங்க..

கன்னத்தில் கைவைத்து அழுத்தியபடி
சொன்னான். தாமரையும் சிறு புன்னகையுடன்
வெட்கமும் பூத்தாள்.

அன்று இரவு முழுக்க இருவரும்
பேசிக்கொண்டே இருந்தனர்.

பொழுது விடியும் தருணத்தில் தூக்கம்
கண்கட்டவே..

தாமரை நான் நெறய பேசிட்டேன்ல..
ஆமாம் என் புருஷன் இன்னைக்குதான் பேசி
பாத்திருக்கேன்.

சரி ஒரு காபி போட்டுத் தறியா? இந்த
டைம்லயா?

சரி சரி இரு வரேன்னு போன தாமரை
முப்பது நிமிடம் கழித்து வந்தவள்

குளித்து முடித்து கையில் காபியுடன்
வந்தாள்..

சிவாவின் கண்களும் கன்னங்களும் சிரித்தன..

தாமரை முகம் மலர்ந்தாள்..

இருவருக்குமான நம்பிக்கைகள்
புன்னகைத்துக் கொண்டன..

யாருக்குத் தெரியும் ஒருவேளை இவர்களது
நம்பிக்கை உண்மையாகக் கூட

பிரசவிக்கலாம் அல்லவா?

அந்த நதியில்
குருதியும் பிணமும்
கலந்தோடுகிறது.

அருகிலுள்ள நிலம்
கருஞ்சிவப்பாய்.

குதிரைகளின் காலடி ஓசைகள்..
ரதச் சக்கரங்களின் கீறிச்சிடல்கள்..
வாட்களில் தெறிக்கும்
ஒளிப்பொறிகள்..
யானைகளின் வாதைப் பிளிறல்கள்..
காயம்பட்டவர்களின்
வலிக்கத்தல்கள்..
பேரோலமாய் ஒலிக்கிறது.

புகைந்து கருகும்சிறையின்
உடல்கள் கரியும் நாற்றம்
காற்றின் வழி படர்கிறது.

சிதறிக் கிடந்த பிண்டங்களின்
வார்த்தையில்லா சப்தங்கள்
புரண்டோடுகிறது.

அடர்ந்த மௌனத்தின்
முணுமுணுப்பை மீறி
அழிவின் ஓசை.

நதியும் நிலமும்
காத்திருக்கின்றன..
குழந்தை பிறப்பை
எதிர் நோக்குபவர் போல்
கவிதைகளைப் பரிசளிக்க.

அந்தணர் என்போர்.....?

வளவ. துரையன்

“**ரா**மேஸ்வரம் போயிட்டு வந்திட்டுதான் காசிக்குப்போகணும்னு யார் சொல்லி வச்சாங்க” என்று கேட்டேன்.

அதற்கு என் மனைவி, “அதெல்லாம் தெரியாது. அப்படித்தான் வழக்கம்” என்றாள்.

”அது சரி, இது மாதிரி எந்தப் புராணத்திலாவது இல்ல, சாஸ்திரத்திலாவது சொல்லி வச்சிருக்காங்களா?”

”இந்த விதண்டாவாதங்கள்ளாம் பேசினா எனக்குப் பதில் சொல்லத்தெரியாது. வேணும்னா ஓங்க நண்பரு மதுரை வக்கீல் வரதுகிட்ட கேட்டுப் பாருங்க; அவருக்கு எல்லாம் தெரியும்;

”அப்ப எனக்கு ஒண்ணும் தெரியாதுன்ற” என்று நான் கேட்டதற்கு, அதை நான் வேற என் வாயால சொல்லணுமா? என்று சிரித்துக் கொண்டே கேட்டாள்.

ஒரு மூன்று மாதங்கள் முன்னர் கேதார்நாத், பத்ரிநாத், கங்கோத்ரி மற்றும் யமுனோத்ரி எல்லாம் ஒரு யாத்ரா டிராவல்ஸ் மூலம் போய் வந்தோம். இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் கழித்து வேறொரு சுற்றுலா போகப் போவதாகத் தகவல் அனுப்பி இருந்தார்கள். அதில் ஆக்ரா, குருக்ஷேத்திரம் ஆகியவற்றுடன் காசி, கயா, திரிவேணி சங்கமம் இருந்தன.

அதைப் பார்த்தவுடன் அவள் பிடித்துக் கொண்டாள். ”ஏங்க இதுல கயா காசி போயிட்டு வந்திடணுங்க”

”ஏம்மா நாம்பதான் முன்ன காசி போயிட்டு வந்துட்டமே”

”ஆமா, முக்திநாத் போனபோது போய்டுதான் வந்தோம். ஆனா அங்க எதுவுமே செய்யல. இந்தத் தடவை ஓங்க அப்பா அம்மாவுக்கு அங்க திதி குடுத்துட்டு வந்துடணும்”

”சரி” என்று நானும் ஒத்துக் கொண்டு அந்த டிராவல்ஸ் கம்பெனியிடம் முன்பணம் அனுப்பிப் பதிவு செய்து விட்டேன். அதற்கப்புறம்தான் காசிக்குப் போகுமுன் ராமேஸ்வரம் போகணுமா வேண்டாமா என்ற பட்டிமன்றம் வீட்டில் நடந்தது. இப்போது நடுவர் பொறுப்பு மதுரை வரதராஜனிடம் தள்ளி விடப்பட்டது.

அந்த நடுவரின் தகுதி பற்றியும் சொல்லியாக வேண்டும் அல்லவா? அவன் என் கூடப் படித்தவன். இப்பொழுது மதுரை உயர் நீதி மன்றத்தில் வழக்கறிஞராகப் பணி புரிகிறான். இந்த வேதங்கள், சாஸ்திரங்கள் எல்லாம் பாடம் கேட்டு எழுத்தெண்ணிப் படித்தவன். அவன் சொல்லும் தீர்ப்பு சரியாக இருக்கும் என்று என் மனைவிக்கு மட்டுமன்று; எனக்கும் சரியாகவே இருக்கும். இது போன்ற விஷயங்களில் அவ்வப்போது அவன் ஆலோசனைகளைக் கேட்பதும் உண்டு. அதேபோல இப்பொழுதும் கேட்க அவன் என் மனைவியின் கட்சிக்கே தீர்ப்பளித்தான்.

”ஆமா, மொதல்ல ராமேஸ்வரம் போகணும்; அங்க மண்ணெடுத்துகிட்டு வரணும். அதைக்கொண்டு போய்க் காசியில கரைக்கணும். காசியிலேந்து எடுத்துகிட்டு வந்த ஜலத்தை மறுபடியும் ராமேஸ்வரம் வந்து அபிஷேகம் செய்யணும்” என்று அவன் சொல்ல, ”இது என்ன சாஸ்திரமா? என்று நான் கேட்க, ”சிலதெல்லாம் சாஸ்திரத்துல இருக்காது; பரம்பரை வழக்கம்னு ஒண்ணு இருக்கில்ல; நீ எந்தக் கவலையும் படவேண்டாம்; ராமேஸ்வரத்துல மடத்துல் இருக்கற மேனேஜர் கோபால்சாமி எனக்கு வேண்டியவர்; நான் எல்லா ஏற்பாடுகளும் செஞ்சு தரேன்” என்றான். அதேபோல ஏற்பாடுகளும் செய்துவிட்டுத் தகவலும் தெரிவித்து விட்டான்.

நாங்கள் இராமேஸ்வரம் போய் இறங்கும்போது மணி ஆறு இருக்கும். ரயில்வே ஸ்டேஷன் மிகவும் தூய்மையாய் அழகாய் இருந்தது. கடைசியாக நான் எப்பொழுது இங்கு வந்தோம் என நினைத்தேன். எட்டாம் வகுப்பு படிக்கும்போது வந்ததுதான். அதாவது பெரிய புயல் ஒன்று அடித்ததே; அதற்கு முன் இங்கு வந்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது. தேநீர் குடித்து விட்டு ஸ்டேஷனை விட்டு வெளியில் வந்தோம். தேநீர்க் கடைக்காரர் மடத்துக்கு ஆட்டோவில்ல்தான் போக வேண்டும் என்று கூறிவிட்டார். ஏழெட்டு ஆட்டோக்கள் நின்றன்கொண்டிருந்தன. அவற்றிடம் கோபித்துக் கொண்டது போல ஒரு குதிரைவண்டியும் சற்றுத் தள்ளி நின்றன்கொண்டிருந்தது.

நாமும் குதிரை வண்டியில் போய் வருடக்கணக்கில் ஆகிவிட்டதே என நினைத்தேன். மனைவியும் ஒப்புக்கொள்ள குதிரை வண்டிக்காரரிடம் போய்க்கேட்டேன்.

அவர், “மடத்துக் கிட்ட இப்ப வண்டி ஆட்டோல்லாம் போறதில்லீங்க; மேல வீதி மூலையிலதான் எறக்கி விடுவோம்” என்றார்.

“அங்கேந்து நடந்துதான் போகணுமா? எவ்வளவு தூரம் இருக்கும்”

“ஒரு பதினைஞ்சு நிமிஷம்தான் நடக்கணுங்க”

”சரிப்பா: எவ்வளவு கேக்கற?”

“ஆட்டோவுக்குத் தர்றதுதாங்க; ஐம்பது ரூபாதான்”

குதிரை வண்டியில் ஏறியதை எல்லாரும் வியப்புடன் பார்த்தார்கள். “என்ன இது? இவை இரண்டும் பைத்தியங்களோ” என் நினைத்திருப்பார்கள். உலகியலில் பிறர் செய்யாததைச் செய்வதுதானே பைத்தியத்தின் வேலை.

மடத்தில் மேனேஜர் கோபால்சாமி தயாராக இருந்தார். “வாங்க வாங்க மதுரை வக்கீல் சொன்னவங்கதானே? ஒங்க ரெண்டு பேருக்குமே மூட்டு வலியாமே? அதால மாடி வேணாமனு கீழேயே நாலாம் அறை போட்டிருக்கேன்” என்றார் சிரித்துக்கொண்டே.

நமது முட்டிவலி நமக்கு முன்னர் ராமேஸ்வரம் வந்து சேர்ந்து புண்ணியம் தேடிக்கொண்டுவிட்டதே என நினைத்துக் கொண்டேன். அவரே ”ஒங்களுக்கு என்னா செய்யணும்” என்று கேட்டார்.

”நாங்க காசிக்குப் போகப் போறோம்; அதுக்கு இங்க என்ன செய்யணுமோ செஞ்ச வைக்கணும்” என்றாள் என் மனைவி. “அப்படியா, அதுக்கு இங்கேந்து மண் எடுத்துகிட்டுப் போகணும். அதுக்காக ஒரு சங்கல்பம் செய்யணும். ஆயிரத்து இருநூத்தி ஐம்பது கட்டணும்” என்றார்.

நான் பணத்தை எடுக்கப் பையைத் திறந்த போது, “இப்ப வேணாம், எல்லாம் முடிஞ்சா கொடுத்தா போதும். மீதியை இதோ இருக்காரே சுரேஷ்; அவர்கிட்ட கேட்டுக்குங்க” என்று கூறிவிட்டார்.

சுரேஷ் பார்ப்பதற்கு முப்பத்தைந்து வயது மதிக்கத்தக்க சாஸ்திரிகள் போல இருந்தார். நான் சிறுவனாக இருக்கும்போது சாஸ்திரிகள் பேரெல்லாம் வெங்கட்ராமன், சாம்பசிவம், நரசிம்மன் என்றுதான் இருக்கும். இப்போது காலமாற்றத்தால் சுரேஷ், ரமேஷ், கிஷோர் என்றெல்லாம் வந்துவிட்டது என எண்ணிக்கொண்டேன்.

அவர் “நேரேபோய் சமுத்ரத்துல ஸ்நானம் செஞ்சுட்டு வாங்க, அப்பறம் கோயில் உள்ள போயி எல்லா தீர்த்தத்திலும் ஜலம் தெளிச்சுண்டு வரணும். அப்பறம் கடற்கரையிலேந்து ஈரமணலை எடுத்துகிட்டு வரணும். அப்பறம்தான் சங்கல்பம் செய்யணும்” என்றார். அத்துடன் சீக்கிரமாகக் கோயில் தீர்த்தங்களில் ஜலம் தெளித்துக் கொள்ள ஓர் ஆளையும் ஏற்படுத்தித் தந்தார்.

சங்கல்பத்துக்கு உட்காரும்போது சுரேஷ், ”காசிக்கு மணல் எடுத்துக்கிட்டுப் போகச்சே பிதுர்களுக்கு ஒரு சிரார்த்தம் ஹிரண்யமா செய்யறதும் நல்லது” என்றார். ஹிரண்யம் என்பது இரண்டு பேருக்கு உணவளிக்காமல் தட்சணை மட்டும் தந்து திதிகொடுப்பது ஆகும். இப்பொழுது

யாருமே பெரும்பாலும் உணவளித்து முழுமையாக திதி கொடுப்பதில்லை. எல்லாரும் வேலைக்குப் போக வேண்டி இருப்பதால் வீடுகளிலேயே ஹிரண்யம்தான்.

“அதுக்கு எவ்வளவு ஆகும்?” என்று கேட்டேன். சுரேஷ், “கூட ஒரு ஆயிரத்து நூத்தி ஐம்பது ஆகும். என்னோட இன்னொருத்தரையும் உக்கார வச்ச செய்யணும்” என்று சொல்ல, என் மனைவி உடனேயே “சரி, அப்படியே செஞ்சுடலாம்” என்று சொல்லி விட்டாள்.

உடனே சுரேஷ் “சிரார்த்தம் செய்யறத மேனேஜர் கிட்டயோ மதுரை வக்கீல்கிட்டயோ சொல்லிடாதீங்க; ஏன்னா எனக்கு அவா ரொம்ப கொறைச்சுதான் குடுப்பா? என்று சிரித்துக்கொண்டே சொன்னார்.

சுரேஷ் எல்லாவற்றையும் நன்றாகவே செய்தார். கொண்டு வந்த ஈரமணலில் மூன்று சிவலிங்கங்களை என் மனைவி கையால் பிடிக்கச் செய்தார். ஒவ்வொன்றுக்கும் மந்திரங்கள் சொல்லச் செய்து என்கையாலேயே பால், தேன், அபிஷேகங்களும் பூக்களால் அர்ச்சனைகளும் செய்து வைத்தார். முடியும்போது, “இதோ பாருங்க, இந்த நடு லிங்கத்தைக் கொண்டுபோய் இங்கயே கரைச்சுடணும், வலது பக்க லிங்கத்தைக் கொண்டு போயி காசியிலயும், இடது பக்கத்தைத் திரிவேணி சங்கமத்திலேயும் கரைச்சுடணும்” என்றார்.

தட்சணை கொடுக்கும்போது “கூடக் கொஞ்சம் சேத்து கூடக் கொடுக்கலாம் ஒங்க இஷ்டம்” என்றார். நானும் எல்லாம் எனக்குத் திருப்தியாய் இருந்ததால் மூவாயிரமாகவே கொடுத்து விட்டேன்.

“மறுபடியும் நீங்க காசியிலேந்து ஜலம் கொண்டு வரச்சே எனக்கு போன் செய்யுங்க; நானே இங்க எல்ல ஏற்பாடுகளும் செஞ்சு தரேன்” என்று சொல்லி அவர் எண்ணையும் கொடுத்தார்.

ஒருவழியாகக் காசிக்குப் போகும் சாமான்களில் இரண்டு லிங்கங்களும் சேர்ந்துகொண்டு விட்டன. ஹரித்வாரை முடித்து விட்டுக் கயா சென்றோம் அங்கே பல்சுனி ஆற்றங்கரையில் பிண்டம் போட்டுத் திதி கொடுத்தோம். மூவாயிரம் மொத்தமாக வாங்கிக் கொண்டு எங்களுடன் இன்னும் இருவருக்கும் உணவளித்துத் திதி கொடுக்கச் செய்தனர்.

மறுநாள் காசிக்குச் சென்றோம். கங்கையில் தண்ணீரே மிகக் குறைவு. அங்கே ஒரு லிங்கத்தை இருவரும் சேர்ந்து கரைத்தோம். பிறகு திரிவேணி சங்கமம். அங்கே படகில் சென்று அக்கரையில் இடுப்பளவு நீரில் நின்றுகொண்டு மற்றொரு லிங்கத்தைக் கரைத்தோம். பிறகு அல்காபாத் சென்று ஜவகர் பிறந்த இல்லம் முதலானவை பார்த்து இரவு காசி திரும்பினோம். சுற்றுலா அமைப்பாளர்களுக்கு எல்லாருடனும் தொடர்பு இருந்தது.

அவர்களே அங்கே ஒரு சாஸ்திரிகள் வீட்டில் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அந்த வீடு நாங்கள் தங்கியிருந்த கட்டடத்திற்குப் பக்கத்தில் இருந்தது. அதைவிட அவ்வீட்டிற்கு எதிரேதான் பாரதியார் தங்கியிருந்த இல்லம் இருந்தது. ஆனால் பாரதியார் தங்கியிருந்தார் என்பதற்கான அறிவிப்பு எதுவுமே அங்கில்லாதது வருத்தத்தைத் தந்தது. அந்த சாஸ்திரிகள் மொத்தம் ஐயாயிரம் கேட்டார். “நாங்கள் பதினொரு பேருக்குச் சாப்பாடு போட்டுச் செய்வோம். நீங்களும் இங்கேயே சாப்பிட்டுக் கொள்ளலாம்” என்றார்.

என் மனைவி உடனே நாங்கள் வேட்டிகள், தீபங்கள், தீர்த்த பாத்திரங்கள் வாங்கி வந்துள்ளோம்” என்றாள். அவர் உடனே அதற்காக நாங்கள் ஒன்றும் குறைத்துக் கொள்ள மாட்டோம்; நீங்கள் உங்கள் திருப்திக்குக் கொடுத்து விடுங்கள்” என்றார். நானும் ஏதாவது பேச

வேண்டுமே என்பதற்காக “ஆமாம், கொண்டு வந்ததைத் திருப்பி எப்படி எடுத்துச் செல்வது” என்று கேட்டுவிட்டு, மேலும்” ஹோமம் உண்டா” என்றேன். அதற்கு அவர் ”காசி சிரார்த்தத்தில் எப்பொழுதும் ஹோமமே கிடையாது என்றார்.

சுமார் இரண்டு மணிநேரம் அவர் மிகவும் மனத்திற்குத் திருப்தி ஏற்படும் வகையில் எல்லாம் செய்து முடித்தார். பதினொரு பேரும் நன்றாகவே சாப்பிட்டனர். அதுவே எமக்கு மனநிறைவாக இருந்தது. அத்துடன் சுற்றுலா இனிதே முடிந்தது. காசியில் மூன்று கங்கை தீர்த்தச் சொம்புகள் வாங்கிக் கொண்டோம். இரவு பத்தரைக்குதான் ரயில். சிற்றுண்டி முடித்து உட்கார்ந்திருந்தபோதுதான் என் மனைவிக்கு திடீரென ராமேஸ்வரம் செல்ல வேண்டுமே என்ற நினைவு வந்தது. சுற்றுலா அமைப்பாளர் பேசும்போது, ”வீட்டிற்குப் போய் உடனேயே ராமேஸ்வரம் எல்லாரும் போய்விட்டு வந்து விடுங்கள், ரொம்ப நாள் தள்ளிப் போடாதீர்கள்” என்று வேறு சொல்லி விட்டார். எனவே அவள் ஆரம்பித்தாள்.

”ஏங்க, அந்த சுரேஷ்; அவரே ஏற்பாடு எல்லாம் செய்யறேன்னு சொன்னாரே; அவருகிட்டயே சொல்லிடுங்க” என்றாள். நான் உடனே என் மூத்த மகனிடம் பேசி அடுத்த வெள்ளி ராமேஸ்வரம் செல்ல முன்பதிவு செய்யச் சொல்லிவிட்டுச் சுரேஷிடம் பேசினேன்.

“அலோ யாருங்க?” என்று கேட்டார்

”என்னை ஞாபகம் இருக்குங்களா?; காசிக்குப் போறத்குக்கு முன்னால அங்க வந்து ஹிரண்ய சிரார்த்தமும் சங்கல்பமும் செய்துகிட்டுப் போனேனே? நீங்க கூட மதுரை வக்கீல்கிட்ட சொல்லவேணாம்தான் சொன்னீங்களே?”

அதைச்சொன்னவுடன் அவருக்கு உடனே நினைவு வந்துவிட்டது, உடனேயே “ஆமாமா, நல்லா நினைவிருக்கு; இப்ப என்னா வேணும் சொல்லுங்கோ”

”காசிக்கு நல்லபடியா போயிட்டு வந்துட்டோம். அடுத்த வெள்ளி அங்க வர்றோம்; அங்க என்னா செய்யணுமோ அதுக்கெல்லாம் ஏற்பாடு செஞ்சுடுங்க” என்றேன்

அதற்கு அவர் உடனேயே “அடுத்த வெள்ளி மடத்துல அறையே காலியில்ல; யாருக்கோ சஷ்டி அப்தபூர்த்தியாம்; மேலேந்து சிபாரிசு வாங்கியாந்து எல்லா அறையுமே எடுத்தச்சு; நான் ஓங்களுக்கு வெளியில போடறேன்” என்றார்

”கோயிலுக்குப் பக்கத்துலயெ போடுங்க; ரொம்பவும் அதிக வாடகை வேணாம்” என்றேன்;

”ஏசின்னா ரெண்டாயிரம் ஆவும் இல்லன்னா ஆயிரம்தான் : என்றார்.

”அப்பறம் அங்க என்னா செய்யணும்?”

”அதே மாதிரி சங்கல்பம், ஹிரண்ய சிரார்த்தம் செய்யணும்; அதுக்கு ஒரு நாலாயிரம் ஆகும்”

”முன்னாடி வந்தப்ப மூவாயிரம்தான் தந்த மாதிரி ஞாபகம்” என்றேன்

”அதெல்லாம் இல்ல. மூவாயிரம்தான் அப்பறம் கங்கை சொம்பை வச்சு ருத்ரம் சொல்லணும்; அதுக்குப் பதினொரு பேர் வேணும். அவாளுக்குத் தலா ஐநூறு தரணும்; அதுக்குச் செஞ்சுவைக்க இரண்டாயிரம் ஆகும்”

”ஏன் மூணுபேரை வச்சுச் சொல்லக்கூடாதா?”

“என்னா இப்படிக் கேக்கறீங்க? ஒருத்தர் கூடவே போதும்; எல்லாம் ஒங்க இஷ்டம்தான்: ஒண்ணுமே செய்யாம கூட நேரே கோயில்ல போயி கங்கை சொம்பைக் கொடுத்திடலாம்” என்றார். அவருக்கு லேசாகக் கோபம் வந்துவிட்டதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

“சரி, நான் ஒங்களுக்கு எப்ப நினைவூட்டணும்” என்று கேட்டார்.

“நீங்க ரயில் ஏறும்போது சொன்னாகூடப் போதும்” என்றார்.

எங்களுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை அவ்வளவு ரூபாய் ஆகுமா? என்று யோசித்தோம்.

”அவர் கணக்குப்படி அவருக்கே பத்துலேந்து பதினொண்ணு ஆகும்போல இருக்கே; அதுவும் அறை வாடகை இல்லாம” என்றேன்.

“எனக்கும் புரியல. அன்னிக்கு நல்லா செஞ்ச வச்சாரே: மடத்துல கொஞ்சமாத்தான் குடுப்பாங்கன்னு வேற சொன்னரே! அவருக்குத்தான் நம்ம காசு போய்ச் சேரட்டுமேன்னுதான் கேட்கச்சொன்னேன். ஆனாலும் அவர் இப்படிக் கறக்கறாரே?”

அதற்குள் எல்லாரும் தங்கள் சுமைகளுடன் ரயில் நிலயம் கிளம்பத் தொடங்கினார்கள். ரயில் சென்னைக்கு நான்கு மணிநேரம் தாமதமாக வந்து சேர்ந்தது.

மறுநாள் காலையில் பயண அலுப்புத் தீர காலையில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, “எதுக்கும் நீங்க மதுரை வரதுகிட்டப் பேசிப்பாருங்களேன்” என்றாள் என் மனைவி.

“அதுவும் சரிதான்” என்று வரதுவிடம் பேசினேன்.

“இன்னும் ஒரு மணிநேரத்துல மேனேஜர் கிட்டப் பேசிட்டு நான் சொல்லறேன்” என்றான் வரது.

அதற்குப் பிறகு வரது பேசியது மிகவும் ஆச்சரியமாக இருந்தது. “மேனேஜர் கிட்ட எல்லாம் சொல்லிட்டேன். அறையெல்லாம் போட்டுத் தராறாம்” என்று பேசும்போதே நான் குறுக்கிட்டேன்.

“எங்க மடத்துலதானே?”

”ஆமாம் வேற எங்காவது வேணுமா?”

“இல்ல அங்கியே இருக்கட்டும்”

”அப்பறம் அவங்க இங்க வரட்டும்; நான் முன்ன மாதிரி எல்லாம் செஞ்ச வைக்கிறேன்னு சொல்லியிருக்கார்” என்றான் வரது.

“என்னாங்க அவரு அங்க அறையே காலியில்லன்னு சொன்னாரே” என்று என் மனைவி கேட்டதற்கு யாரைக் குறை சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

சுரேஷிடம் இப்பொழுது வரவில்லை என்று மாத்திரம் சொல்லி விட்டேன். ராமேஸ்வரத்தில் நேரே பார்த்து விட்டால் ஏதாவது சொல்லித் தப்பித்துக்கொள்ள எண்ணம்தான்.

ராமேஸ்வரம் போய்ச் சேர்ந்ததும், மேனேஜர் “ஒங்களுக்கு நீங்க முன்னாடி தங்கின அறையே போட்டிருக்கேன்; சொல்லுங்க ஒங்களுக்கு என்னா செய்யணும்?” என்று கேட்டார்.

“நாங்க காசிக்குப் போயிட்டு வந்துட்டோம் கங்கை சொம்பு கொண்டாந்திருக்கோம். கோயில்ல போயி அதை சாமிக்கு அபிஷேகம் செய்யணும்; அதுக்கு முன்னாடி இங்க என்னா செய்யணும்?”

“முன்ன இங்க வந்தபோது என்னா செஞ்சிங்க” என்று கேட்டார்.

“இங்க சங்கல்பம் செஞ்சோம்; ஹிரண்யமும் செஞ்சோம்”

“கயாவிலும், காசியிலும் என்னா செஞ்சிங்க?”

“கயாவில மூணு பேருக்கு சாப்பாடு போட்டுப் பிண்ட சிரார்த்தம் செஞ்சோம். காசியில பதினோரு பேரு சாப்பாடு போட்டு சிரார்த்தம் திருப்தியா செஞ்சோம். இங்க முடிந்தவுடன் வீட்ல போயி ரெண்டு பேரைக் கூப்பிட்டுப் பூஜை செஞ்சு சமாராதனை செய்யப் போறோம்”

“போறுமே; அவ்வளவுதான்”

“இங்க சங்கல்பம், சிரார்த்தம் எல்லாம் கிடையாதா?

”யாராவது எதுவாவது சொல்வாங்க; எத்தனைதடவை சங்கல்பம் சிரார்த்தம் செய்யணும்? வீட்டுக்குப் போயிதான் சமாராதனை வேற செய்யப் போறீங்க; இது போதும், போயி சமுத்ர ஸ்நானம் செஞ்சுட்டுக் கோயில்ல போயி ரெண்டு பேரும் எல்லாத் தீர்த்தங்களிலும் குளிச்சுட்டு வாங்க; அப்பறம் சாயந்தரம் கோயிலுக்குப் போங்க; அப்பதான் கூட்டம் இருக்காது; ஒங்க சொம்பை வாங்கி ஒங்க கண் முன்னாடியே சாமிக்கு அபிஷேகம் செய்வாங்க என்று முடிவாகக் கூறிவிட்டார்.

எல்லாம் அவர் சொன்னபடிக்கே செய்து முடித்துவிட்டு இரவு ரயிலில் கிளம்பும்போது ஏனோ தெரியவில்லை. மனம் மிகவும் கனமாய்த்தான் இருந்தது

செனித்தலின் சென்ம பலன்

வேதா. இலங்காதிலகம்.

திருவுடை வானம் போல
அருமையாய் நீந்திய அலை
உருப்பெற்ற உல்லாசப் பன்னீர்
எவரும் தொடமுடியாதது.
கருவில் இருந்து வெளியேறிப்
பெரும் சத்தத்தில் கலந்தோம்.

பூப்போல கரத்தில் ஏந்தினர்.
பூசைப் பொருளாய் அன்பிலாடுவோம்
பூமியில் பிறத்தல் மகிழ்வு
பூரிக்கும் மனிதப் பூவாகுதல்
பூக்கும் ஒரு நிகழ்வு.

மெல்ல மெல்ல அகர
வில்லெறிதலில் தொடக்கம்
வல்லமை, அதிகார ஏளனத்
தோல்வி ஆயுதம், இளக்காரம்
சொல்லதிகாரச் சிம்மாசன அமர்வு.

வீழ்புனல் வாழ்வில் சிறகடித்து
ஆழ்ந்திடாது உயரப் பறக்கும்
மூழ்குதலற்ற வாழ்வு இது
வீழ்ந்திடாதே! பரமபத ஆட்டமிது!
தாழ்ந்திடாது தூசுகற்றி எழுதலுயர்வு.!

இனித்தமுடைய எண்ணச் சொற்கடலுள்
அனித்தமுடை(நிலையில்லாத) வாழ்வை
வெல்லுதலில்
குனித்தல் (வளைதல்) நிமிர்தலாய்ச்
சாகசங்கள்
தனித்துத் தடுக்காது தொடர்தல்
செனித்தலின் சென்ம புண்ணியமே.

முனைவர் மரியதெரசாவின்
“சுவர்களைத் தட்டும் கரங்கள்”

சிநீ சிறீஸ்கந்தராசா

உன் வேர்களின் ஆழம் அறியேன்! உன் கிளைகளின் விசாலம் தானும் நான் அறியேன்! ஆனால்... நீ இறக்கியிருக்கும் விழுதுகளைக் கொண்டு நீ ஒரு பெரும் விருட்சம் என்பதை மட்டும் என்னால் அறியமுடிகிறது!!

ஒரு பூ மரத்துக்கே நான் பூக்கள் தூவுவதா??

ஒரு பூஞ்சோலைக்கே நான் பந்தல் போடுவதா??

முனைவர் மரியதெரசா அம்மையார் கல்வித்துறையில் களம்பல

கண்டவர் (நான்கு எம்.ஏ, இரண்டு பி.எட்., ஒரு பிஎச்.டி), அதுமட்டுமல்ல எழுத்துத் துறையிலும் பல சாதனைகளை நிகழ்த்திக் காட்டியிருக்கிறார்.

இதுவரை 120 க்கும் மேற்பட்ட நூல்களை எழுதி இருக்கின்றார்.
40 புதுக்கவிதை நூல்களில் இந்த நூல் 33வது நூலாக வெளிவருகிறது.

இந்தக் கவிதாயினி தன்னைப் பற்றியும் தனது இயல்புகள் குணங்கள் பற்றியும் ஒரு கவிதையில் தெரிந்தோ தெரியாமலோ வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிறார்.

“உயர்ந்தவள்” என்ற தலைப்பின்கீழ்

“தரையில் தவறி விழுந்தாலும்
உடைந்து போகாத
தரணிவாழ் மட்பாண்டம் நான்

தண்ணீரில் இட்டாலும்
கரைந்து போகாத
தலைக்கனம் மிக்க உப்பு நான்

கதிரவன் வருகை அறிந்து
கால் தெறிக்க ஓடிவிடும்
வான் நிலவு அல்ல நான்

நகங்களை நாளும்
சுமந்து திரியும் விரல் எனும்
சுமை தாங்கி அல்ல நான்”

தன்னம்பிக்கை, மனோதிடம், சுயம், பந்தா பிடிப்பது, போர்க்களத்திற்கு வந்த பின்னர் புறமுதுகுகாட்டி ஓடுவது, மூட நம்பிக்கைகளில் நம்பிக்கையின்மை ஆகியன இந்த அம்மையாரின் சுயவிபரக் கோவையாக எம்மால் கொள்ளமுடிகிறது.

இவரை மட்டம் தட்ட வேண்டுமென்பதுவோ... அன்றித் துதி பாடவேண்டுமென்பதுவோ எமது நோக்கமல்ல.

அம்மையாரின் பட்ட அறிவும் பட்டயத் தகமைகளும் இத்தொகுப்பினை எம்மால் வியந்து நோக்கவும் பாராட்டவும் வைக்கின்றன.

இவ்வளவு பணி நெருக்குதல்களுக்கும், பொறுப்பான பல பதவிகளுக்குமிடையில் எப்படி இத்தனை நூல்கள் எழுதுவதற்கு இந்த அம்மையாருக்குச் சாத்தியமாயிற்று என்பதனை எண்ணும்போது எம்விழிகள் எம்மையறியாமலேயே வியப்பால் உயர்கின்றன.

கவிதை என்றால்.. ?

“நீங்களும் நானும் கவிஞர்கள்தான்” என்றாகிவிட்ட இன்றைய நிலையில், இந்தக் கேள்வி தேவையற்றது!

யானையைப் பார்த்த குருடர்களைப் போல தடவிப்பார்த்தே... “இதுதான் கவிதை” என்று இன்றும் நாம் எழுதிக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

காலத்தை எழுதி முடிக்கும் முன்னமே
கவிஞனைக் காலம் எழுதி விடுகிறது!
கவிதைக்கு சூத்திரங்கள் இல்லை யென்பதனால்,
கைநாட்டும் கவிதையாகிறது.

ஒரு நதி தன்கரைகளைத் தானே வரையறுத்துக் கொள்வதைப் போல... ஒரு நல்ல கவிதை தன்னைத் தானே செதுக்கிக் கொள்ளும்!

எதனையும் வெளிப்படையாகச் சொல்லாது...
ஒரு இளம் பெண்ணைப்போல அது ஜாடை காட்டிப் பேசும்!!

புதுக்கவிதை...

கருத்துக்களின் அணிவகுப்பு!!
பேச்சுவழக்கின் பேரணி!
பொய்சொல்லாத வார்த்தைகள்!
புறமுதுகு காட்டாத போர்க்குணம்!!

மேரபுக்கவிதை....

உணர்வுகளின் ஊர்வலம்!!
சந்தங்களின் பொன்னூஞ்சல்!!
செந்தமிழ் வந்தமரும் சிம்மாசனம்!!
சிந்தையைக் குளிரவைக்கும் நந்தவனம்!!

இதுவரை நாம் எதிர்பார்த்த... இன்னும் நாம் எதிர்பாக்காத விடயங்கள் பல இந்தத் தொகுப்பில் விரவிக்கிடக்கின்றன.

சிலகவிதைகளை நான் கடந்து போயிருக்கிறேன்.

பல கவிதைகள் என்னைக் கடத்திப் போயிருக்கின்றன!!

“தட்டுங்கள் திறக்கப்படும்” என்ற வேதவாக்கியத்தில்... இங்கே தட்டப்படுவது “கதவு” என்பதுதான் மரபு... அது மறைந்து நின்று பொருள் உணர்த்துகிறது.

எழுவாய்... பயனிலை... செய்யப்படுபொருள் என்பவற்றை இடம் மாற்றிப் போட்டால் கவிதை வந்துவிடும் என்றும் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் ஈ அது வேறு விடயம்.

இங்கே “சுவர்களைத் தட்டும் கரங்கள்” என்ற தலைப்பு ஒரு முரண் அணியைத் தந்து தொகுப்பிற்கு மெருகூட்டுகின்றது.

பலவிதமான பாடு பொருள்களை அம்மையார் மிகவும் நுட்பமாகப் பதிவு செய்திருக்கின்றார்.

காதல், தாம்பத்தியம், கணவன் மனைவி உறவு, குழந்தைப் பேறின்மை, பிரிவற்றாமை மற்றும் சமுதாய - தனிமனிதப் பிறழ்வுகள், வறுமை, இயற்கை, ஆகிய பாடுபொருள்களை அவற்றின் சுவை கெடாமல் உணர்வுசால் இலக்கியமாக்கி யிருக்கிறார்.

இந்தத் தொகுப்பில் என்னைக் கவர்ந்த ஒரு முத்திரைக் கவிதையை இங்கே பதிவு செய்ய விரும்புகிறேன்.

ஒலி

“கழுத்தில் ஊமையாய்க்
கிடக்கும்
தங்கச் சங்கிலியினைப் பார்த்து
களுக்கெனச் சிரிக்கிறது
காலில் கிடக்கும் வெள்ளிக்
கொலுச்”

ஒரு கவிதை எப்படி இருக்கவேண்டும் என்பதற்கு இந்தக் குட்டிகவிதை இலக்கணம் எழுதிக்காட்டுகின்றது.

ஒரு காவியத்துகுரிய பொருளடக்கம் அத்தனையும் இதற்குள் புதைந்து கிடக்கின்றது.

தமிழ்த்தாயே உன்னை
என்தமிழ் கொண்டு
வாழ்த்துகிறேன்!!
செந்தமிழும் வளையும்
செந்நாவும் குழையும்
என்தமிழ் கேட்டால்
உலகமுய்யும் உவப்பெய்தும்
கலைவாணி அருள்பெற்று
காவியங்கள் நீபுனைவாய்
நிலையிலா இவ்வுலகின் நெஞ்
சத்தில் நீவாழ்வாய்!!

ஆச்சரியம்....
உனக்குப் பூக்கள் தூவுகிறேன்
அவை தமிழ்த்தாயின்
பாதங்களில்
போய் வீழ்கின்றனவே!!

ஈழபாரதி(பிரான்ஸ்)

வழிபாட்டின் நகரங்கள்
வழிபாட்டின் நகரங்கள்
காதலின் உச்சத்தை கவிபாடிய
ஜிப்ரானின் பெய்ரூட் வீதிகள்
காயம்பட்டு சிதறிக்கிறக்கிறது..

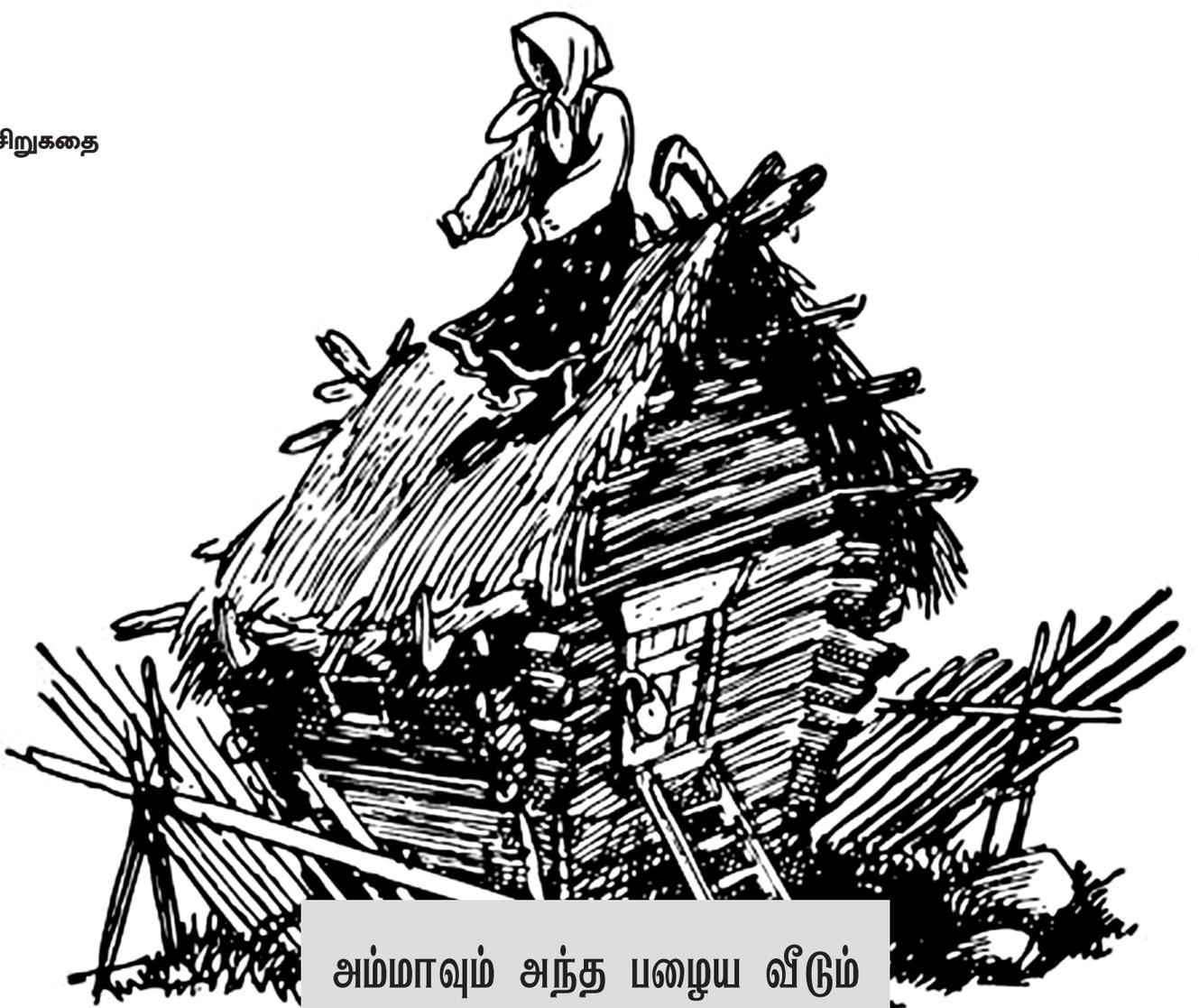
மெசியாவின் பிறப்பை
அவரின் அன்பின் அடையாளமாக
அறைந்து கொல்கிறார்கள்
இரட்டைச்சகோதரர்கள்

பாரமான
பாவமான அந்தச்சிலுவை
அங்கிருந்து இன்னும் அகற்றப்படவில்லை!

சன்னியும் ஷியாவும்
முகமது நபிகளின் பிள்ளைகள்தான்
யூதர்களும்
கிறிஸ்தவர்களும் கூட ஒற்றை
வழிமரபினர்தான்
என்ன செய்வது
மெக்காவுக்கும் சீனாய்கும் நடுவில்
இவர்களின் மலை பிரசங்கங்கள்
கேட்கப்படவில்லை..

கடவுளின் தேசத்தில்
காணிக்கையாக பலியிடப்படுவது
என்னவோ
மனித உயிர்கள்தான்!

(5.8.20 லெபனான் நாட்டில் ஏற்பட்ட வெடிப்பு சம்பவத்தால் நூற்றுக்கணக்கான உயிர்ப்பலிகளும் ,ஆயிரக்கணக்கான பேர் பாதிக்கப்பட்டுள்ள நிலையில் நீண்டகாலமாக அங்கு உட்பாட்டுப்போர் நடந்துவருவது குறிப்பிடத்தக்கது)

அம்மாவும் அந்த பழைய வீடும்

மட்டுநகர் கமல்தாஸ்

கொஞ்ச நாளைக்கு பிறகு அங்க செல்ல நேரம் கிடைத்தது நெஞ்சத்து வலியை ஏற்படுத்தியது சாப்பிட எதுவுமில்லாமல் அந்த மனிசி அந்த பழைய வீட்டில்.

அண்ணா போயிருப்பானென நானும்,

நான் போயிருப்பேனென அவனும்,

அப்படியே தம்பியும் இருந்தோம்.

அம்மாவிடம் இருந்த வயல் காணிகளை எங்களுக்கே எழுதி வச்சிட்டாவு. இப்போ உண்ண வழியில்லாமல் பட்டினியால் வாடுது அந்த சீவன்.

அம்மா என்ற குரலை கேட்டதும் மகனே சாப்பிட்டியா?

என்ற பின்புதான் பானையில் ஒன்னுமில்லை என்று அறிந்தேன்

ஏன் அம்மா சமைக்கல என்று கேட்க எனக்கு பசியில்லமனே அதனால் உலை வைக்கல ராவைக்கு ஆக்குவோம் என்று இருந்தேன் எண்டாவு.ஏதும் உடம்பு பிரச்சனையா அம்மா?

இல்லமனே கொஞ்ச நேரத்துக்கு முதல் தான் தேத்தண்ணீ குடிச்சேன் என்ற படி எழும்பினாவு.

ஆயிரம் வேலை இருக்கு என்பது உண்மைதான் உயிர் தந்தவளை மறக்கலாமா பசியென்றால் என்ன என்றே தெரியாமல் வளர்த்தவள் பசியோட கிடக்கிறாள்

நாங்கள் வாழ்ந்த அந்த பழைய வீட்டில பசியென்றால் என்னவென்றே தெரியாது பசியென்றால் உயிர் வலி என்று பத்து மாதம் சுமந்து பெற்றவளை பிரிந்த பிறகு தான் தெரிந்தது.

நாங்கள் சின்னப்பிள்ளையாக இருக்கும் போதே அப்பா வன்செயலால் இறந்திட்டாரு அப்பா வயல் செய்து அடிக்கி வச்ச நெல் இருந்ததால கொஞ்ச நாள் சாப்பாட்டுக்கு குறையில்லை அதுக்கு பிறகு வயிறு நிறைய சாப்பிட்டது என்பது கிடையாது.

எங்களால வயல் செய்ற நிலைமையும் இல்லை வயலை ஆயத்துக்கு கொடுத்திட்டு அதால வாற நெல்லையும் காசையும் வைத்து தான் எங்க காலம் ஓடினது.

அம்மா நிறைய கஷ்ட பட்டாங்க எங்களுக்காக. அறுவடை செய்ற நேரம் அம்மா கதிரு பொறுக்கி சோறு தருவாவு எங்களுக்கு தெரியாமலே நிறைய வேலை செய்து தான் பார்த்தாவு அப்படி இருந்தும் வறுமை எங்களை துரத்திக்கொண்டே இருந்தது.

எங்க ஊர் கோயிலில் மணி அடிச்சா நாங்க அங்க தான் நிற்போம் அங்க கிடைக்கின்ற அமுது எங்களுக்கு அமிர்தம் எங்கள் முகத்தில பசி வாட்டம் தெரியாமலிருக்க நாங்கள் முகம் கழுவி நல்லா திருந்று அணிவோம் அப்போ பாக்கிறவங்களுக்கு எங்களுக்குளிருக்கும் பசி துன்பம் தெரிவதில்லை அதை வெளிக்காட்டவும் முன்வரவில்லை ஏனெனில் அந்த நேரம் எல்லோருக்குமே பஞ்சம் அப்பா இல்லாத குறை எங்கள் வயிறு அழும் போது தான் தெரிந்தது

இரண்டு வருடத்துக்கு பிறகு அம்மா சிறுவர் இல்லத்தில் சேர்த்து விட்டா அப்புறம் அங்க தான் படிச்சோம்.

அங்க போனதால அம்மாவை விட்டு போன கவலை நிறைந்து இருந்தாலும் அம்மாவின் மடியில் கனம் குறைந்து பட்டினியும் கொஞ்சம் மறைந்தது.

காலம் ஓடிப்போகையில் எனக்கும் நிரந்தரம் இல்லாத சின்ன சின்ன வேலைகள் கிடைச்சது பிறகு அம்மாவை நல்லா தான் பார்த்தேன்.

சாவதற்குள் உன் குழந்தைகளை தூக்கி கொஞ்ச வேணும் என்று அடிக்கடி அம்மா சொல்லிக்கொண்டு இருப்பாவு நான் கல்யாணம் கட்டவேணும் என்று அம்மா ஆசை பட்டிச்சி அப்போ அதுவும் நடந்தது.

நான் மணமுடிச்ச பெண்ணுக்கும் வசதி இல்லை அவளும் படிச்சிட்டு வேலைக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தாள் அந்த நேரத்தில் எங்கள் துன்பங்களை போக்க அதிஷ்டலட்சுமி பிறந்தது போல பெண் குழந்தையும் பிறந்தது அதனால் செலவுகளும் கொஞ்சம் அதிகமானது

எடுக்கிற சம்பளமும் நாட்டின் விலை வாசிக்கு போதாமலே இருந்தது.

அவளுக்கென ஒரு சின்ன குடிசைதான் மழை பெய்தால் குடிசைக்குள் தண்ணி ஊறி விடும் நாங்கள் சமாளித்து விடலாம் அந்த பச்சக்குழந்தை எப்படி சமாளிக்கும் கீழ சாக்கு(கூனிமுடை) துண்டை விரித்து விட்டு அதுக்கு மேல பாயை விரித்து அதுக்கு மேல என்ட பழைய சரம் விரித்து தான் குழந்தைய தூங்க வைப்போம் எங்கள் நிலை அறிந்த ஊர் சமூகதொண்டர் ஒரு போர்வை

ஒன்று வாங்கி கொடுத்தார் அது நல்லாவே உதவியது அது இப்போவும் ஞாபகமாய் இருக்கு.

மார்கழி மாதம் சரியான மழைவெள்ளம் வீட்டுக்கு வெளியால சரியான வெள்ளம் பிள்ளையை நித்திரையாக்கி போட்டு நானும் மனைவியும் சாப்பிட்டுத்து இருந்தோம் ஏதோ விழுற சத்தம் கேட்டது என்ன என்று போய் பார்த்தால் என்ட பிள்ளையப்பா என்று ஓடிப்போய் தூக்கிட்டாள். பிள்ள மேல களிமண் சுவர் விழுறது கொஞ்சத்துக்குள்ள.

அதுக்கு பின்னர் எங்களால் இந்த குடிசையில் வாழ முடியவில்லை அது விழும் நிலையிலே இருந்தது

வசதியானவர்களிடம் குடியிருக்க ஆட்கள் இல்லாமல் நிறைய வீடு இருந்தது அதைக்கூட வாடகைக்கு கேட்டு பார்த்தேன் பழைய சாமான்கள் கிடப்பதாக கூறி மறுத்து விட்டார்கள்

அதுக்கு பிறகு நகரத்துக்கு போக முடிவு செய்தேன் மனதில் நிறைய விரக்தி எவ்வளவு கஷ்டத்தின் மத்தியிலும் வாழ்ந்த ஊர் எங்களை ஒதுக்கி வைத்து விட்டதே என்று புலம்பினேன்.

தாய் ஊரை விட்டு போறோமே என்று விசும்பி அழுதேன் ஆறுதல் மனைவி கொடுத்தாலும் மனதிற்குள் அது அப்படியே இருந்தது கடசியாக அம்மாவிடம் சொல்லிட்டு போகும் போதும் அந்த அழகை அடம்பிடித்து நெஞ்சை கசக்கி பிழிந்து கண்ணீர் வந்தது.

கிராமத்திலிருந்து நகரத்துக்கு போனா நம்மள வேற்றுகிரகத்தில் இருந்து வந்தவங்க போல புதினம் பாத்துதுகள் அதுக்கு முதல் நாள் தான் அந்த வீட்டை பார்த்து துப்பரவு செய்திட்டு வந்த நாள் பாலை பொங்கித்து சாமானை கொண்டு வச்சிட்டோம் சாமான் கொண்டு வந்த வாகன பொடியனுக்கும் பால கொடுத்திட்டு நாங்களும் குடிச்சோம்.

முதல் குடிவந்த வீடு, ஏதாவது சமைக்கணும் என்று சமைத்தாள் பொஞ்சாதி.

வாகன பொடியனுக்கும் ஏற்றுக்கூலியை கொடுத்து அனுப்பிட்டு எங்க வேலையும் நாங்களுமாக இருந்தோம் கொஞ்ச நாள் போன பிறகு பக்கத்தில் இருந்தவங்களோட பொண்டாட்டி பழக்கம் புடிச்சிட்டாள்.

இப்போ என் மனைவிக்கும் வேலை பிள்ளைகளை நல்லா படிக்க வைக்கின்றோம்.

பெண் பிள்ளைகளை வகுப்பிற்கு அனுப்பிட்டு வயிற்றில நெருப்ப கட்டித்து இருக்கணும் நடை பாதையில் வேலை வெட்டி இல்லாமல் நிற்கின்ற காளை மாடுகள் முட்ட வாரதும் உரச வாரதும் பெரிய தொல்லை.

நாங்க வாழ்ந்த ஊரென்றால் இந்த புதினங்களை பாக்கிறவங்க இது நம்ம வேலண்ட மகள் என்று அந்த காளைகளை துரத்த முடியும். இங்க தெரிந்தவங்க யாருமே இல்லை. எப்பொழுதுமே எங்களுக்கு ஒரு பிரச்சனை இருந்து கொண்டேதான் இருந்தது.

நாங்க பொறந்து வளந்த வீடு தென்னம் ஓலையால் வேயப்பட்டு நான்கு பக்கங்களும் ஓலையால் கட்டிய வீட்டுக் கணுவில் சாய்ந்து இருந்த போது எங்க இருந்து வந்ததோ தெரியல பழைய ஞாபகங்கள். ரெக்கில படம் போடும் போது சில கட்டங்கள சுத்துவாங்க அது போல சட சடன்னு வந்து போய்க்கொண்டே இருந்தது.

அம்மாவும் தேத்தண்ணி வச்சி தந்தாவு அம்மாவுக்கு கோதுமையில் செய்த ரசிக்கு என்றால் பிடிக்கும். வரும் போது அதையும் வாங்கி வருவேன் மற்றது தேவையான பொருட்களும்.

தேத்தண்ணியில் அத தொட்டு தின்றால் என்ன ஒரு சுவை அது தான் நாங்க சாப்பிட வழியில்லாம இருந்த நேரம் பசியை போக்கியது.

உறவென்று சொல்ல நிறையவே இருப்பாங்கள் உதவியென்று போனால் உதாசீனத்தை தருவார்கள்.

நாங்க நல்லா இருக்கும் போது பணமும்,புகழும் நிறைந்து இருந்தது. அவர்களை பார்த்து நாம் சிரிக்கவே தேவையில்லை அவர்களே எம்மருகில் வந்து நிறைய பேசுவாங்க அக்கம் பக்கத்தில் இருக்கிறவங்க கிட்ட அவங்களே நம்மள அறிமுகம் செய்து வைப்பார்கள்.

நாங்கள் வறுமையில் இருக்கும் போது ஒரு விசேஷ நிகழ்வுக்கு சென்றால் ஓரமா ஒரு ஓரத்தில வைத்து சாப்பாடு தருவாங்க இப்போ இந்த புகழோடும் பணத்தோடும் செல்கையில் சொகுசு இருக்கையில் அமர வைத்து விருந்து உபசாரம் பிரமாதமாக கவனிப்பார்கள். இது தான் இந்த சமூகம்

இல்லாத வேளையில் நாம் கற்றுக்கொள்ளும் பாடம் இது தான் இருக்கும் போது வந்த பாதையை மறந்து விடாமல் பயணிக்கணும் நாங்கள் முதல் வாழ்ந்த நிலைமையில் யாரையும் கண்டால் எனக்கு பழைய ஞாபகம் தான் ஓடி வரும்.

என்னதான் நகரத்தில வாழ்ந்தாலும் தாய் ஊருக்கு வருகையில் கவலைகளை அடுக்கி கொண்டு வரும் மனசுக்கு வீசும் காற்று, வருகையில் காண்கிற புதினங்கள், உயர்ந்து நிற்கின்ற மரங்கள், ஓடையில் நீர் குடிக்கும் ஆடு மாடுகள், மீன் பிடிக்க போறவங்கள காண்கையில் ஒரு இனிமை பரவும்.

அத விட்டுத்து தான் ஆடம்பரத்துக்காக நகரத்தில வாழ்கின்றோமே என்ற கவலையும் வந்து போகும். இது தான் நம்ம தலை எழுத்து என்று சமாளிச்சிட்டு போறதுதான்.

இத நினைக்கையில் இப்போதுதான் நினைவு வருது அம்மா இறால் பிடிக்க போய் நிறைய இறால் கொண்டு வருவாவு அப்போ அதை சமைக்க தேங்காய் இருக்காது, மிளகாயும் வெங்காயமும் புளியும் போட்டு கடைந்து தருவாவு அத நினைக்கையில் இப்போவும் நாலுறும்.

இப்போ நம்ம பிள்ளைகளுக்கு அந்த சுவை அறியாமலே போயிற்று,இந்தகால பிள்ளைகளுக்கு சொல்லவா வேணும் பிரியாணி,வருக்கர், பிட்ஸா, சோடா என்றாத்தான் அதுகளுக்கு பிடிக்கும் இந்த சாப்பாட்டை காட்டினால் முகத்தை மறு பக்கம் வச்சிட்டு இருக்குதுகள்.

டீவியில சமையல் நேரத்தை பார்த்திட்டு இத செய்து தாங்க அதை செய்து தாங்க அம்மா என்று அடம்பிடிக்குதுகள் காலம் எவ்வளவு மாறி போச்சி.

அம்மாவுக்கு அந்த நேரம் பிச்சசம்பளம் கொடுப்பாங்க அது எங்களுக்கு அரசாங்க சம்பளம் போல இருக்கும் அந்த நேரம் அது எங்களுக்கு பெரிதும் பயனாக இருந்தது.சம்பளம் வரும் முன்னரே அது வாங்கணும் இது வாங்கணும் என்று அம்மாவுக்குகிட்ட படுக்கும் போது கேட்டுத்து கிடப்போம் சம்பளம் எடுத்து வந்தால் சமையல் சாமான் வாங்கவே சரியாக இருக்கும் மிஞ்சிப்போனால் ஒரு சீனி முட்டாய் வாங்கி தருவாவு

இந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை அம்மாவின் பழைய வீட்டிலேயே கழிந்தது. பொயிற்று வாரேன் அம்மா என்று எழும்ப அடுத்த தரம் வரைக்குள்ள பிள்ளைகளையும் மருமகளையும் கூட்டி வா என்ற படியே வழியனுப்பி பார்த்துக்கொண்டே நிற்கின்றாள் பொன்னியம்மா..

எழுதியவர்: நஜீப் மஹ்பூஸ்

அராபி - ஆங்கிலம்: டெனிஸ் ஜான்சன் டேவிஸ்

ஆங்கிலம் - தமிழ்: தமிழ்க்கிழவி

அரை நாள்

எனது தந்தையின் அருகே, அவரது வலக்கரத்தை இறுகப் பற்றியவாறு, அவர் எடுத்து வைத்த அகன்ற காலடிகளுக்கு ஈடு கொடுக்க ஓட்டமும் நடையுமாகச் சென்றேன். எனது ஆடைகள் அனைத்தும் புதியவையாக இருந்தன: புதிய கறுப்புச் சப்பாத்துகள், பச்சை நிறப் பள்ளிச் சீருடை இவற்றுடன் சிவப்புக் குல்லா. புத்தாடைகள் மகிழ்வளித்தன ஆயினும், இந்த நாள் ஒரு பெருநாளாக இல்லாமல் முதன்முதலாக என்னைப் பாடசாலையில் சேர்க்கும் நாள் என்பதால் அம்மகிழ்ச்சி முழுமையானதாக இருக்கவில்லை.

அம்மா சாளரத்தின் அருகில் நாங்கள் செல்வதைப் பார்த்தவாறு நின்றிருந்தார். நான் உதவி கோருவது போல அவ்வப்போது அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். இருமருங்கும் தோட்டங்களுடன் நீண்டு செல்லும் தெருவில் நாங்கள் நடந்து சென்றோம்; விளைநிலங்களில் பயிர்களும், கள்ளிகளும், மருதாணி மரங்களும், கொஞ்சம் பேரீச்சை மரங்களும் நாட்டப்பட்டிருந்தன.

“ஏன் பாடசாலைக்கு? உங்களுக்குத் தொல்லை தரும் விதமாக எதையும் எப்போதும் செய்யமாட்டேன்,” எனத்

தந்தையிடம் வெளிப்படையாகச் சொன்னேன்.

அவர் சிரித்தவாறே “நான் உன்னைத் தண்டிக்கவில்லை, பாடசாலை ஒரு தண்டனைக்கூடம் அல்ல. அது சிறுவர்களைப் பயனுள்ள ஆண்களாய் உருவாக்குகிற தொழிற்சாலை. உனது தந்தையையும், சகோதரர்களையும் போல இருப்பதற்கு நீ விரும்பவில்லையா?” என்றார்.

நான் சமாதானமுறவில்லை. வீட்டின் நெருக்கத்தில் இருந்து அதீத கண்டிப்போடு என்னைப் பிரித்தெடுத்துச் சாலையின் முடிவில் நெடுஞ் சுவர்களோடு பிரமாண்டமாக நின்று கொண்டிருக்கும் இந்தக் கட்டடத்தினுள் வலிந்து திணிப்பதில் உண்மையிலேயே எந்த நன்மையும் இருந்து விடப் போவதாக நான் நம்பவில்லை.

நாங்கள் வாயிலை அடைந்தபோது, பரந்து விரிந்த முற்றத்தையும், சிறுவர் சிறுமியரின் கூட்டத்தையும் காண முடிந்தது. தந்தை சொன்னார்: “நீயாகவே உள்ளே சென்று அவர்களுடன் இணைந்துகொள். முகத்தில் புன்முறுவலோடு, மற்றவர்களுக்குச் சிறந்த முன்மாதிரியாக இரு.”

நான் தயக்கத்தோடு அவரது கையை இறுகப் பற்றிக் கொண்டேன். ஆனால், தந்தையோ என்னைத் தன்னிடமிருந்து மென்மையாக விலக்கித் தள்ளிவிட்டார். “ஆண்மகனாய் இரு. இன்று தான் நீ உண்மையிலேயே வாழ்வைத் தொடங்குகிறாய். புறப்படும் நேரம் வரும் போது நான் உனக்காகக் காத்திருப்பதைக் காண்பாய்,” என்று கூறினார்.

நான் சில அடிகள் எடுத்து வைத்தேன், பின்னர் நின்று பார்த்தேன், முதலில் ஒன்றும் புலப்படவில்லை. பின்னர் சிறுவர், சிறுமியர்களின் முகம் புலப்படத் தொடங்கியது. அவர்களில் ஒருவரைக் கூட நான் அறியேன். அவர்களில் ஒருவரும் என்னை அறிந்திருக்கவில்லை. வழி தவறிய அந்நியன் ஒருவனைப் போல உணர்ந்தேன். இருப்பினும், பார்வைகள் குறுகுறுப்போடு என்னை நோக்கித் திரும்பின, ஒரு சிறுவன் என்னை நாடி வந்து, “உன்னை யார் கூட்டிக் கொண்டு வந்தது?” எனக் கேட்டான்.

“எனது தந்தை,” நான் குசுகுசுத்தேன்.

“எனது தந்தை காலமாகி விட்டார்,” அவன் மிகவும் இலகுவாகக் கூறினான்.

எனக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை. வாயிற்கதவு மூடப்பட்டது, அது பரிதாபமாகக் கிரீச் ஒலி எழுப்பியது. சில பிள்ளைகள் அழ ஆரம்பித்தார்கள். மணி ஒலித்தது. ஆண்கள் கூட்டமொன்று தொடர்ந்து வரப் பெண்மணி ஒருவர் வந்தார். ஆண்கள் எங்களைப் பிரித்து வரிசைப் படுத்தினார்கள். முப்புறமும் உயர்ந்த, பல அடுக்குகளைக் கொண்ட கட்டடங்களாற் சூழப்பட்ட பெரிய முற்றத்தில் எங்கள் நிலைகளில் நாங்கள் திருக்குமறுக்கான வடிவம் ஒன்றைத் தோற்றுவித்திருந்தோம்; ஒவ்வொரு மாடியிலிருந்தும் ஒரு மரக்கூரை வேய்ப்பெற்ற நீண்ட உப்பரிகை எங்களை மேற்பார்வை செய்வது போலிருந்தது. அந்தப் பெண்மணி: “இது உங்கள் புதிய வீடு, இங்கேயும் தாய்மாரும், தந்தைமாரும் உள்ளனர். அறிவுக்கும், மதத்துக்கும் நலம் விளைவிப்பதற்கும், துய்த்து மகிழ்வதற்குமான அனைத்தும் இங்கேயும் இருக்கின்றன. கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு வாழ்க்கையை மகிழ்வோடு எதிர்கொள்ளுங்கள்,” என்றார்.

நாங்கள் அந்த மெய்ம்மைக்கு எங்களை ஒப்புக் கொடுத்தோம். அது எங்களுக்கு ஒரு வித மனநிறைவைக் கொடுத்தது. உயிர்கள் மற்றைய உயிர்களால் ஈர்க்கப்பட்டன. ஆரம்பக் கணங்களிலிருந்தே என் இதயம் நண்பர்களாக இருக்க வேண்டிய ஆண்களுடன் நட்பை உருவாக்கியது, காதலிக்க வேண்டிய பெண்களைக் காதலித்தேன், அதனால் என் ஐயுறவுணர்ச்சிக்கு

எந்த அடிப்படையும் இல்லை என்று தோன்றியது. பாடசாலை இத்துணை களிப்பூட்டும் பல்வகைமை கொண்டதாக இருக்கும் என்று நான் ஒருபோதும் எண்ணியதில்லை. நாங்கள் சகல வகை விளையாட்டுக்களையும் விளையாடினோம்: ஊஞ்சலாட்டம், பச்சைக் குதிரை, பந்தடித்தல். சங்கீத அறையில் எங்கள் முதல் பாடலை இசைத்தோம். சுற்றிக் கொண்டிருந்த பூமிப் பந்தைக் கண்டோம். அது பலதரப்பட்ட கண்டங்களையும் நாடுகளையும் எங்களுக்குக் காட்டியது. எண்களைக் கற்கத் தொடங்கினோம். பிரபஞ்சத்தின் படைப்பாளரின் கதை எங்களுக்கு வாசிக்கப் பட்டது. அவருடைய இம்மையையும் மறுமையையும் பற்றி எடுத்துரைக்கப்பட்டது. அவரது கூற்றுக்கான உதாரணங்கள் எங்களிடம் இருந்தன. சுவையான உணவை உண்டோம், ஒரு குட்டித் தூக்கத்தின் பின் நட்பையும், காதலையும், விளையாட்டையும், கற்றலையும் தொடர்வதற்காய் எழுந்தோம்.

எங்களது பாதை தன்னைத் தான் வெளிக்காட்டிக் கொண்டிருப்பினும், நாங்கள் ஏற்கனவே ஊகித்திருந்தது போல அது முற்றிலும் இனிமையானதாகவும், துலக்கமானதாகவும் காணப்படவில்லை. தூசி நிறைந்த காற்றும், எதிர்பாராத விபத்துக்களும் திடீரென எதிர்வந்தன. ஆதலால், நாங்கள் கவனமாகவும், தயார் நிலையிலும், மிகவும் பொறுமையாகவும் இருக்க வேண்டி இருந்தது. அது விளையாட்டானதோ வேடிக்கையானதோ அல்ல. போட்டிகள் வலியையோ, வெறுப்பையோ விளைவிக்கலாம் அல்லது கைகலப்புகளில் முடியலாம். அத்துடன், அப்பெண்மணி சிலசமயங்களில் சிரித்தாலும், பல வேளைகளில் அவர் சிடுசிடுக்கவும், திட்டவும் செய்வார். மேலும், அவர் மிக அதிகமாக உடல் ரீதியான தண்டனைகளையே நாடுவார்.

அத்துடன், ஒருவர் தனது மனதை மாற்றிக் கொள்வதற்கான கால அவகாசம் முடிந்துபோய் விட்டது. வீடு என்கிற சொர்க்கத்திற்கு எப்போதாவது திரும்பலாமா என்கிற கேள்விக்கு இனி இடமே இல்லை. கடின உழைப்பு, கடும் போராட்டம், விடா முயற்சி இவைகள் தவிர வேறெவையும் எங்கள் முன்னால் இல்லை. ஆற்றல் உடையவர்கள் கவலைகளுக்கு மத்தியிலும் தங்கள் முன் வைக்கப்பட்ட வெற்றிக்கும், மகிழ்ச்சிக்குமான வாய்ப்புகளைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தினார்கள்.

நாளினதும், வேலையினதும் முடிவை அறிவிக்கும் மணி ஒலித்தது. குழந்தைகளின் கூட்டம் மீண்டும் திறக்கப்பட்ட வாயிற்கதவை நோக்கி விரைந்தது. நானும் நண்பர்களிடமும், கண்ணாட்டிகளிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு, வாயிற்கதவின் ஊடாக வெளியே சென்றேன். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தேன். அங்கு இருப்பார் என்று உறுதி அளித்த என் தந்தையின் எந்தத் தடயத்தையும் காணோம். காத்திருப்பதற்காக ஒருபுறம் ஒதுங்கிக் கொண்டேன். நீண்ட நேரங் காத்திருந்தும் பலனின்றிப் போனதால், தனியாகவே வீட்டுக்குத் திரும்புவதென முடிவு செய்தேன். ஒரு சில அடிகள் தான் எடுத்து வைத்திருப்பேன். ஒரு நடுத்தர வயது மனிதர் என்னைக் கடந்து சென்றார். எனக்குத் தெரிந்தவர் என்பது புரிந்தது. அவர் என்னை நோக்கி வந்து, புன்னகைத்து, தனது கைகளால் என்னை உலுக்கினார், “நாங்கள் இறுதியாகச் சந்தித்ததில் இருந்து வெகு காலமாகிவிட்டது - நீ எப்படி இருக்கிறாய்?”

ஒரு சிறு தலையசைப்பால் ஆமோதித்தேன், “ஆம் நான் உங்களைச் சந்தித்தும் தான், நீங்கள் எப்படி இருக்கிறீர்கள்?”

“நீ பார்க்கிறாய் தானே, பெரிதாக நன்றாக இல்லை, அல்லஹ்துலில்லாஹ்!”

மீளவும் ஒரு தரம் என்னைக் கையால் உலுப்பி விட்டு அவர் வெளியேறினார். சில அடிகள் எடுத்து வைத்த நான் திடுக்குற்று நின்றுவிட்டேன். அல்லாஹ்வே! தோட்டங்களின் ஊடே

நீண்டு சென்ற தெரு எங்கே? அது எங்கே சென்று மறைந்து விட்டது? இந்த வாகனங்கள் எல்லாம் எப்போது படையெடுத்தன? இந்த மனிதக் கும்பல்கள் எப்போது அதன் மேற்பரப்பில் ஓய்வெடுத்தன? எப்படி அதன் தலங்களை மூடி மறைத்து இந்தக் குப்பைமேடுகள் எழுந்தன? அதன் எல்லையாய் இருந்த விளைநிலங்கள் எங்கே? உயர்ந்த கட்டடங்கள் தான் கையகப்படுத்தி இருக்கின்றன. குழந்தைகளுடன் தெருவும் உயர்ந்துவிட்டது! அமைதியைக் குலைக்கும் ஒலிகள் காற்றை உலுக்குகின்றன. பல்வேறு திருப்பங்களில் செப்பிடு வித்தைக்காரர்கள் தங்கள் தந்திரங்களைக் காட்டி, கூடைகளுக்குள் இருந்து பாம்புகளை வர வைக்கிறார்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து பாண்ட் வாத்தியக் குழு ஒன்று சர்க்கஸ் திறப்பதை அறிவித்துக் கொண்டு செல்ல, அதன் முன்னால் கோமாளிகளும், பளு தூக்குபவர்களும் நடந்து சென்றார்கள். மத்திய பாதுகாப்புப் படையணியினரை ஏற்றிச் செல்லும் வாகனத் தொடரணி கம்பீரமாக வலம் வந்த வண்ணமிருந்தது. இவற்றுக்கு மத்தியில், தீயணைப்பு வாகனம் ஒன்றின் எச்சரிக்கைச் சங்கொலி காதைப் பிளந்தது. எப்படி அந்த தீயணைப்பு வாகனம் இத்தனையையும் ஊடறுத்துக் கொண்டு விளாசி எரியும் நெருப்பைச் சென்று சேரும் என்று தெரியவில்லை. ஒரு டாக்ஸி ஓட்டுநருக்கும் அவரது பயணிக்கும் இடையே சண்டை ஏற்பட்டது, அப்போது பயணியின் மனைவி யாராவது உதவிக்கு வாருங்களென்று கூவி அழைத்தார், யாருமே உதவ முன்வரவில்லை. யா அல்லாஹ்! திகைத்துப் போனேன். தலை சுற்றுகிறது. கிறுக்குப் பிடித்தவன் போல ஆனேன். எப்படி இவை அனைத்தும், அதிகாலைக்கும் அந்திமாலைக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு அரைநாளில் நிகழ முடியும்? வீட்டுக்குச் சென்றதும் தந்தையிடம் விடையைக் கேட்டறிய வேண்டும். ஆனால், எனது வீடு எங்கே? உயர்ந்த கட்டடங்களையும், சனத்திரளையுமே பார்க்க முடிந்தது. தோட்டங்களுக்கும் அபு கோடாவிற்கும் இடையிலான குறுக்கு சாலைகளில் விரைந்து சென்றேன். வீட்டை அடைவதற்கு நான் அபு கோடாவைக் கடக்க வேண்டியிருந்தது, இருந்தாலும், அருவி போல வருகின்ற கார்களின் தொடரணி விடுவதாயில்லை. நத்தை வேகத்தில் நகர்ந்து கொண்டிருந்த தீயணைப்பு இயந்திரத்தின் எச்சரிக்கைச் சங்கொலி உச்சஸ்தாயியில் ஒலிக்கவும், “நெருப்பு ஆற அமர, ஆனந்தமாகத் தனக்கு வேண்டியவற்றை இரையாக்கிக் கொள்ளட்டும்,” என்று நான் எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன். மிகுந்த எரிச்சலோடு எப்போது தான் கடந்து செல்லப் போகிறேனோ என யோசித்தேன். மூலையில் இருக்கும் சலவையகத்தில் வேலை செய்யும் இளைஞன் என்னை நோக்கி வரும் வரைக்கும், அங்கேயே நீண்ட நேரமாக நின்று கொண்டிருந்தேன். அவன் “தாத்தா! உன்னை அக்கரைக்குக் கொண்டு போய் விடுகிறேன்” என்று தைரியமாகக் கையை நீட்டினான்.

நஜீப் மஹ்பூஸ் (1911-2006)

1988 இல் இலக்கியத்துக்கான நோபல் பரிசு வழங்கிக் கௌரவிக்கப் பட்ட அரபு இலக்கிய எழுத்தாளரான நஜீப் மஹ்பூஸ் 34 நாவல்கள், 350 சிறுகதைகள், பன்னிரண்டுக்கும் மேற்பட்ட திரைக்கதைகள், ஐந்து நாடகங்கள் ஆகியவற்றை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இவருடைய பல படைப்புகள் எகிப்திய மொழியிலும் பல்வேறு வெளிநாட்டு மொழிகளிலும் திரைப்படங்களாக வெளிவந்துள்ளன. ‘அரை நாள்’ என்ற இக்கதை உள்ளிட்ட இவரது படைப்புகளில் குறியீட்டின் பயன்பாடும், சொல்லப்படுமும் செய்தியை மறைபொருளாய் வைத்து, வாசகர்களை அதனைத் தேடி அறிவதற்குத் தூண்டுகின்ற உத்தியும் பெரிதும் பேசப்படுவன. இலக்கிய ஆர்வலர்கள் மட்டுமன்றி வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளர்களும் அவசியம் வாசிக்க வேண்டிய படைப்புகளுள் இக்கதையும் ஒன்றெனில் மிகையாகாது.

ஏண்டி ஏன்..

தரணி நெதர்லாந்து

LDப்பும் மந்தாரமுமாக இருக்கு,கொடியில் காயும் உடுப்புகளை எடுத்துக் கொண்டு வாவன்..அம்மாவின் குரல் குசினிக்குள்ளிருந்து கேட்டது.

கேட்டும் கேட்காதமாதிரி இருக்கும் மனநிலையில் அவள்.பதிலொண்டும் சொல்லாமல் பார்வையால் வானத்தை அளந்தாள்.இப்ப அவனும் இந்த வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பானோ அல்லது நித்திரையாக இருப்பானோ

யாருக்குத் தெரியும், அவன் போய் ஒரு வருடமாகி விட்டது இன்னமும் நேற்று போனதாகவே இவளுக்கு தோன்றியது

பூத்துநிக்கும் விலாட் மாமரத்தில் இந்தமுறை நல்ல காய் காய்க்கும் போலிருக்கு அம்மா அப்பாவிடம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தா. இப்ப அடிக்கிற காத்தில பூவும் பிஞ்சும் கொட்டி விடப் போகுதோ எண்ட கவலை அவளுக்கு அவனும் அவளும் சேர்ந்து வைத்த அந்த விலாட் இந்த முறை மட்டும் இப்படி ஏன் பூத்திருக்கு எண்ட சலிப்பு அவளுக்கு

ஒவ்வொரு முறையும் அவனுக்கும் அவளுக்கும் உள்ள உறவின் பசுமை இந்த மரத்தின் பசுமையில் தெரியும் எண்டது வெளியில் சொல்லாத அவளின் அடிமனத்து நம்பிக்கை.

அவளும் அவனும் நல்லா இருந்த காலமெல்லாம் எங்கோ ஒண்டிரண்டு காய் காய்த்து விட்டு இப்ப மட்டும் ஏன் இப்படி...??

மனதுக்குள் நினைத்த விஷயம் பொய்யானதில் மனம் துவண்டு போக வானில் கறுத்த மேகம் தன் கனத்தை இறக்க முதல் அவளின் கண்கள் கனத்துப் போய் கன்னக்கதுப்பில் வழிகின்றது.

அவன் இருந்திருந்திருந்தால் நல்ல குருத்துப் பச்சை தளிர் வரும்போதெல்லாம் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்து அதன் வாசனை நுகர்ந்திருப்பான். வாய்க்குள் பாட்டினை முணுமுணுத்தபடி மாமரத்தை சுற்றி வந்து பார்ப்பதும் எந்தக் கிளையில் என்ன இருக்கு எண்டு இவளுக்கு சொல்வதும் அவளின் நாளாந்த கடமையில் ஒண்டு.

ஓரமாய் பக்கத்து வீட்டு மதிலோட முளைத்திருந்த மாமரத்தை இவள் தான் முதலில் கண்டாள். தான் சாப்பிட்டு விட்டு எறிந்த மாங்கொட்டை முளைத்து இரண்டு இலையுடன் குருத்து விட்டு நிண்டதை இவள் காட்டிய போது அவனுக்கு தானே பதியம் வைத்து உருவாக்கிய சந்தோசம்.

காய்ந்து போன பூவரசம் தடிகள் குத்தி சரசியின் ஆடு அந்தப் பக்கம் வந்து கடிக்காமல் பார்த்துக் கொள்வது அவளின் நாளாந்த வேலையாகி விட்டது. தண்ணீர் ஊற்றுவதும் எப்ப வளர்ந்து எப்ப காய்க்கும் எண்டெல்லாம் அடிக்கடி பக்கத்து வீட்டில் மாமாவினைக் கேட்கும் போதெல்லாம் இவனுக்கு நல்ல விசர் பிடிச்சிருக்கு எண்டு அவர் பகிடி பண்ணுவதைப் பார்த்து அவன் முகம் சுருங்கியதை எத்தனையோ முறைகள் இவள் கண்டிருக்கிறாள்.

மீன் கழுவிய மிச்சத் தண்ணீரை யோசிக்காமல் குசினியின் பின் பக்கத்தில் நிண்டு கொண்டே மாமி வீசுவது மாங்கன்றின் மேல் படுவதைக் கண்டு இவன் பதைத்துப் போவதையும் கண்டிருக்கிறாள். மாமாவினையும் மாமியையும் பொறுத்தவரை பின் கொல்லையில் குப்பையில் முளைத்திருக்கும் செடிகளில் இதுவும் ஒன்று. ஆனால் இவனுக்கோ நான் போட்ட விதையில் முளைத்த கனிதரும் மாங்கன்று. அவளின் மனம் அவர்களின் செயலில் வாடும்போதெல்லாம் பகிடயாகச் சொல்லி இவள் கடந்து போவாள். அவளின் மெல்லிய உணர்வுகளை அவர்கள் மதிக்காதது அவனுக்குள் ஆயிரமாயிரம் வலிகளை வளர்க்கிறது எண்டதை அவள் அறியாமலில்லை. ஆனாலும் அதைச் சுட்டி ஆறுதல் சொல்ல வெளிக்கிட்டால் அவனுக்கும் அவையளுக்கும் உள்ள இடைவெளி கூடிடுமோ எண்ட ஒரு அச்சம்.

எதையும் பெரிது படுத்திக் கதைக்காமல் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தாள் மென்மையான அந்த மனத்தின் ஓசையை அவளின் மனம் உணர்ந்தது. அவளின் வலி மிகுந்த ஏமாற்றங்களை தன் அன்பினால் மாற்ற நினைத்தாள் அவனுக்கும் அவளுக்குமிடையில் ஏதோ ஒரு சங்கீதம் தாய்மையும் நட்பும் கோபமும் புரிதலுமாக இடைவிடாது ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. மாங்கன்றும் வளர்ந்து

கொண்டிருந்தது. இரு இலைகளில் நின்ற செடி தோளளவு வளர்ந்து இரு கெட்டு விட்ட போது அவளின் பிறந்த நாள் வந்தது. இரண்டு நாட்களாக எந்த அரவமும் இல்லாமல் இருந்தவன் பிறந்த நாள் அன்று மாங்கன்றுடன் அவள் முன்னால் நின்றான்.

எதைக் குடுக்கிறான் பார் என்று பக்கத்து வீட்டில் கதைப்பது கேட்டது. அவளின் காதுகளிலும் நிச்சயம் கேட்டிருக்கும். அவனைப் புரிந்து கொண்ட அப்பா நல்ல ஐடியா இண்டைக்கு இவளின் பிறந்த நாளில் உன் கையால் நல்ல பரிசு எண்டார். அதைக் கேட்ட போது அவளின் அந்த சின்ன முகத்தில் அப்படி ஒரு பிரகாசம். அரும்பு மீசை முளைத்த பருவத்தில் வாடலாக இருந்தாலும் அவளின் கண்களும் சாந்தமான முகமும் ஏதோ ஒரு அழகினை அவளில் பிரதி பலித்தது.

அழகான மனம் அவளின் முகம் வழியே பிரதி பலித்ததாலோ என்னவோ எப்பொழுதுமே அவளில் ஒரு அன்பிருந்தது. பின் வீட்டு மதிலடியில் நிண்ட மரம் முன் மதில் அருகில் தன் இடத்தை பெற்றுக் கொண்டது. சாப்பிடுவானோ இல்லையோ மாங்கன்றின் வளர்ச்சியினை அங்குலமங்குலமாக அளந்து கொண்டிருந்தான். வேலைகள் இருக்கும் போதும் அதை கவனிக்காமல் கூப்பிட்டாலும் ஏதோ யோசனையில் இருக்கும் அவனை அவள் கோபிக்கும் போது மௌனமாகி விடுவது அவள் வழக்கம் தேடி வந்து கதைக்கும் போது குதர்க்கமாக அவள் பதில் சொல்ல

“ஏண்டி ஏன்”.. என்றொரு கேள்வி அவனிடமிருந்து வரும்.

அந்த ஒரு சொல்லில் அவளின் மீதிருந்த கோபம் மறந்து அவள், அவனை மன்னிக்கும் தாயாகி விடுவாள். தாய்மையின் உணர்வினை, பெற்றால் தான் உணரமுடியுமோ இல்லையோ அவளின் மீது அவள் வைத்திருந்த அன்பில், அவன் அவள் மீது கொண்ட பாசத்தில் தாய்மை இருந்தது.

லீவுக்கு வந்த சொந்தக்காரர் பொடியனின் வருகை வரை மாங்கன்றின் வளர்ச்சியும் இவர்களின் மலர்ச்சியும் நிறைந்துதானிருந்தது. எல்லாவற்றையும் எவனோ ஒருத்தன் தீர்மானிக்கிறான் என்பார்கள். அதில் அவனுக்கு நம்பிக்கை இருக்கோ இல்லையோ அவளுக்கு இருந்தது. இல்லையெண்டா அவளின் நாக்கில் அப்படி ஒரு வார்த்தை வந்திருக்க முடியுமா? முதன் முறையாக பருவத்துக்கு வந்த இளம் பெண் போல் அங்கங்கே சில பூக்கள். ஒவ்வொரு நாளும் சுற்றிச் சுற்றிப் பார்த்து கணக்கெடுத்துக் கொண்டான். எத்தனை காய் யார் யாருக்கெண்டெல்லாம் கணக்கும் வைத்துக் கொண்டான். அந்தக் கணக்கில் மாமா மாமியை அவன் சேர்த்துகொள்ளவில்லை என்பது முக்கியமான விஷயம்.

வெயில் தாழ்ந்த நேரத்தில் வீட்டுக்கு வந்திருந்த சொந்தக்காரன் பந்தடித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அந்தப் பந்துதான் விதியோ என்னவோ அது ஏன் அப்படிப் பறந்துபோய் அந்த மாங்கொப்பில் விழவேண்டும். அந்தக் கொப்பு ஏன் முறியவேண்டும்? ஏதோ கதை பற்றி வாதாட்டம் செய்துகொண்டிருந்தவனின் முகம் முறிந்த மரக்கிளையைப் பார்த்தபோது சிவந்த கண்கள் சொன்ன மொழி புரிய அவளுக்கு அறிவு போதாமல்தான் இருந்தது. பதறிப்போய் அவன் ஓடியபோது, ‘இதென்ன இப்ப நடந்திட்டுது? மாமரம்தானே. அடுத்த வருசம் வளர்ந்திடும்’ எண்ட வார்த்தை அவள் வாயிலிருந்து வந்திருக்குமா? அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான். எந்தப் பதிலும் சொல்லவில்லை. அவள் கெஞ்சிய வார்த்தைகளுக்கும் பதிலில்லை. ஆக மொத்தத்தில் அவளையும் மாமா மாமியின் இடத்தில் அவன் வைத்துப் பார்க்கும் சந்தர்ப்பத்தை அவளின் வார்த்தைகள் கொடுத்துவிட்டன.

இனி அவன் பிழைவிட்டு அவள் கோபிக்கவும், அவன் வந்து ஏண்டி ஏன் என்று கேட்பதும் எப்பொழுது என்று நித்தமும் மாமரத்தினைப் பார்த்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

இனியவன் காளிதாஸ் கவிதை

திசையெங்கும் பார்க்கிறேன்
குரல்வளை நொறுங்கும்
கதறல்கள் நனைக்கிறது
காற்றின் அணுக்களை..

அறுத்து ஓடுவதற்காய்
அத்தனையும்
முற்படுகையில்.,

என்மருக்கை
மட்டும் மருளாமல்.,
என் முட்டிக்கால்
ரோமத்தில் முகம் தேய்க்கிறது..

மந்தையிலிருந்து சந்தைக்கு வந்ததை
இன்னும்கூட அறியவில்லை போலும்..

எப்போதும் போவதுபோல்
இன்றும் ஒரு மேய்ச்சல் நிலம் போகிறோம்
என்று நினைத்திருக்கலாம் அது..

அதற்கு
ஆறறிவில்லை
என் அகத்தினுள்
மறைத்த வைத்த
உயிரறுக்கும்., துருப்பிடித்த கத்தியை அறிய..

என்னிடம் வருபவர்களிடம்
எல்லோரும்
என்விரல் பிடித்து
விலை பேசுகிறார்கள்..
விரல்களின் விநயங்களில்
விழுந்து விழுந்து
எழுகிறது மனக்குரங்கு..

நெடுநேர விலை
விசாரிப்புகளுக்குப் பின்
இறுதியில் படியும் சில
ஆயிரங்கள்., நிரப்புகிறது
என் சட்டைப்பையை..

குட்டி ஆட்டுக் கறி
கொழுத்த ருசி
என்றவனிடம்.,
இடம் மாறுகிறது
பாசக் கயிறு.

தாழ்ந்திருந்த தலை
தூக்கி சிநேகப் பார்வையில்
எனைச் சிதைக்கிறது
ஒரு குட்டியாடு..

முதன்முதலாய்
சில காகிதத் தாள்கள்
கணக்கிறது
பெருமலையாய்..